MARY ADLER

Vacanța de vară

ALCRIS

Capitolul 1

Paddy Dempster era tristă în seara aceea de primăvară, privind praful roșu care se ridicase de pe câmpia ce se întindea până la poalele munților din depărtare. Aroma dulce a florilor de portocal înmiresma aerul, iar stelele sclipeau pe cerul senin.

Tânăra stătea sprijinită de poarta casei doamnei Frank, gândindu-se cum să-și petreacă seara. Singurătatea o apăsa și fata simțea nevoia să se distreze. Orășelul Gidgeemallawa nu-i oferea multe ocazii pentru timpul ei liber. Iubitul său se afla la mii de kilometri, tocmai la Sydney, și nu mai primise vești de la el de mai bine de două săptămâni. Neliniștea din suflet nu putea fi potolită nici de contemplarea naturii sălbatice și nici de cartea de poezii care se afla pe măsuța din cameră.

Ce putea face? Până la vacanța de vară mai erau câteva săptămâni și dorul de Phil îi sfâșia inima.

Ceva trebuie să se întâmple; Paddy avea senzația că este prinsă într-o capcană și că numai o minune ar putea să o scoată din încurcătură.

Scârțâitul ușii o făcu să-și întoarcă privirea spre casă: doamna Frank se apropia de poartă strecurându-se printre arbuștii de piper.

- Oh, Paddy, iar ești mâhnită! Ți-e dor de iubitul tău din Sydney? Te sfătuiesc să-l dai uitării pe Phil și să te distrezi! Ești tânără și nu poți sta toate serile în casă. Fii sigură că, peste câțiva ani, când vei fi căsătorită, vei regreta timpul pierdut. Nu cred că Phil se va supăra dacă mă vei însoți la petrecerile la care trebuie să particip.

Paddy schiță un zâmbet și recunoscu încurcată:

- Phil nu are ce să-mi reproșeze, dar…

- Vino cu mine la petrecerea dată de Greg Marlow.

Tânăra își mușcă buzele, neștiind ce răspuns să-i dea. Tristețea și singurătatea o însoțiseră fără încetare de când sosise în Gidgeemallawa. Se împliniseră două luni de când fusese numită învățătoare în această localitate pierdută din câmpia nesfârșită de pe coasta Australiei și, din cauza depărtării de Phil, nu avusese nici un moment de liniște.

Singurele ei contacte sociale fuseseră discuțiile cu mamele elevilor ei la o ceașcă de ceai sau partidele de cărți cu colegii la cafeneaua Golden Key din orășel. Restul timpului și-l petrecea așteptând poștașul să-i aducă o scrisoare de la Phil. La început, urâse localitatea izolată care o despărțise de iubitul ei dar, încetul cu încetul, se obișnuise cu peisajul din jur, mai ales că parfumul florilor de portocal îi dădea o senzație de prospețime și de optimism. În sufletul ei, era convinsă că nu va mai trece multă vreme până când în sfârșit îl va revedea pe Phil. După vacanța de vară se va mărita cu el și va locui în Sydney.

Bineînțeles că aceasta era numai o dorință. Doamna Frank avea, poate, dreptate: într-o zi va regreta că nu s-a distrat când era tânără.

Paddy se uită la domnul Frank care citea paginile con-

sacrate sportului din ziarul sosit de puțină vreme. Freddy stătea pe un scaun de pe veranda casei, urmărind listele cu câștigătorii de la cursele de cai.

- Ei, te-ai hotărât? insistă domnul Frank.

- Firește. După cină, toată lumea va trece în salonul rezervat dansului.

Doamna Frank era nelipsită de la petrecerile din orășel, fiind pianista formației care era angajată de localnici pentru a înveseli petrecerile. Deoarece doi instrumentiști se mutaseră în altă localitate, doamna Frank luase legătura cu o familie de muzicanți, Les și Charles, pentru a reface componența formației. Les cânta la vioară, iar fiul său, Charles, la baterie, chitară sau acordeon.

- Jenny Marlow se logodește în această seară cu un fermier din Belah Springs, așa că va veni multă lume, adăugă doamna Frank, îndreptându-se spre mașina parcată sub un copac. Ce zici, vii și tu, Paddy?

Fata ezită să dea un răspuns direct.

- Nu știu dacă se cade să particip la serată. Nu cunosc pe nimeni…

- Oh, asta să-ți fie singura grijă! Oricine este binevenit la astfel de distracții. Mâncare este din belșug și nimeni nu e refuzat dacă vrea să guste din preparatele gazdei. Îi voi spune lui Greg Marlow că mă ajuți întorcându-mi paginile partiturilor. De fapt, nu vei avea răgaz să stai lângă pian, deoarece bărbații vor roii în jurul tău, ca urșii la miere!

- Asta mai lipsea! exclamă Paddy râzând. Nu voi dansa decât cu cei care vor fi politicoși și liniștiți.

Tânăra se așează pe scaunul de lângă șofer, bucuroasă că va avea ocazia să râdă, să danseze și să discute cu oaspeții de la petrecere. Singurătatea din ultima vreme se accentuase, iar Phil nu-i mai scrisese de două săptămâni. Ce bine era că va cunoaște și alți oameni decât părinții elevilor ei. Gândul că

bărbații o vor curta n-o încântă, având în vedere că nu era frumoasă și nici cochetă…

Livada de portocali a lui Greg Marlow se afla la câțiva kilometri de orășel și Paddy fu încântată să simtă aroma delicată a florilor albe. În hambarul de lângă casă era lumină și se auzeau vocile lucrătorilor care împachetau portocalele.

- Ce parfum exotic! zise doamna Frank. N-aș putea dormi dacă aș locui aici.

Paddy nu zise nimic, deoarece mireasma florilor de portocal era pe gustul său.

Doamna Frank parcă mașina sub un arbore de cauciuc, lângă camioneta celorlalți instrumentiști, exclamând:

- Draga mea, să mergem repede la locul unde este orchestra.

Urcând treptele scării în urma ei, Paddy se simțea stânjenită, deoarece purta o pereche de jeanși și o cămașă în dungi, din bumbac. În picioare avea sandale de culoare verde, iar părul negru tuns scurt era ciufulit. Ținuta ei nu era potrivită pentru o petrecere.

Doamna Frank începu să discute cu membrii formației, fără să-i acorde atenție lui Paddy. O tânără apăru în pragul ușii și-i chemă pe muzicieni în casă. Tânăra era îmbrăcată într-o fustă lungă de mătase și o bluză cu mâneci scurte, și avea cercei de culoarea ambrei. Doamna Frank uitase complet de Paddy care rămăsese pe verandă, întrebându-se cu groază ce putea să facă în mijlocul unor necunoscuți.

Ce bine ar fi ca tânăra să reapară, zicându-i că doamna Frank o rugase să aibă grijă de musafiră. Atunci Paddy ar fi rugat-o să-i împrumute o rochie lungă și totul ar fi fost în regulă.

Bineînțeles că dorința lui Paddy nu se împlini. Doamna Frank nu-și făcea griji din cauza ei, știind că Paddy este destul de mare. La douăzeci și doi de ani, o învățătoare poate să se

descurce și singură în orice împrejurare.

Când oaspeții începură să umple casa, Paddy se retrase la umbra binefăcătoare a copacilor din grădină, preferând să stea departe de larma petrecerii. De sub arborii parfumați, tânăra avea posibilitatea să urmărească agitația musafirilor. Muzica se auzea până departe la fel ca și voioșia comesenilor. Paddy se rezemă de un arbore de piper, uitându-se la perechile care dansau pe verandă. După felicitările ce le primea tânăra care vorbise cu instrumentiștii, Paddy deduse că aceasta era Jenny. Bărbatul brunet de lângă ea, care zâmbea fericit, era logodnicul.

Logodnicii intrară în casă, urmați de ceilalți oaspeți, cu excepția a patru fete care sporovăiau vesele.

Brusc, fetele își întoarseră capetele spre mașina din care coborî un bărbat chipeș, într-o cămașă albă și pantaloni negri. Bărbatul se îndreptă spre grupul de fete, o invită pe una dintre ele la dans și fu urmărit cu privirile admirative de celelalte fete rămase pe verandă.

Paddy observă că bărbatul nu dansa cu aceeași fată, schimbând partenerele la fiecare melodie. Se vedea că-i place să petreacă, fără să se sinchisească de bârfele tinerelor care nu apucaseră să danseze cu el. Necunoscutul era înalt și solid. Pielea lui bronzată și părul negru aveau reflexe misterioase la lumina lampioanelor din grădină. Paddy își spuse că dacă n-ar fi fost Phil, ar fi putut să se îndrăgostească de acest bărbat seducător. Faptul că el dansa cu cele mai drăguțe fete o descumpănea puțin, căci un bărbat nestatornic nu putea să-i dea liniștea de care ea avea nevoie.

Când nu se mai afla nimeni pe verandă, Paddy se hotărî să se apropie de casă și se așeză pe un scaun, aprinzându-și o țigară din pachetul aflat pe masa alăturată. Nu putea sta departe de petrecere și avea de gând să o caute pe doamna Marlow pentru a-i propune s-o ajute la bucătărie. Musafirii

erau însetați și gazda trebuia să facă față insistențelor lor.

După ce trase de câteva ori din țigară, învățătoarea se ridică în picioare, întrebându-se cu cine dansează chipeșul bărbat.

O voce din spate o făcu să tresară.

- A fost bună țigara?

Paddy întoarse capul și zări un bărbat purtând o cămașă albă și pantaloni negri.

- A fost cam tare, recunoscu fata. Nu prea fumez. Te rog să mă ierți că ți-am luat o țigară.

- Nu face nimic, zise bărbatul.

Paddy încercă să treacă de el, dar necunoscutul se postă în fața ei întrebând-o:

- Cine ești? Nu te cunosc.

- Firește că nu mă cunoști.

- Lasă-mă să ghicesc. N-am mai fost de multă vreme pe aici. Ai o voce plăcută. Ești cumva una dintre fetele care umblă după Venn Wildash?

- Nu, n-ai ghicit, răspunse Paddy pe un ton rece. Bărbatul era băut și clipea des din ochi. Te rog să-mi dai voie să trec.

- Unde te grăbești? Este atât de plăcut să stăm de vorbă. Cred că-ți place să fii sărutată.

Brusc, bărbatul o îmbrățișă, căutând s-o sărute. Paddy se zbătu neputincioasă, împingându-l pe agresor. Acesta nu se îndepărtă și o prinse de braț, trăgând-o spre el. Respirația grea și transpirația lui abundentă o dezgustau pe tânăra care se înverșuna să-i opună rezistență, ferindu-și buzele de atingerea gurii lui. Bărbatul o strânse cu putere și fata scoase un icnet de durere. Pe neașteptate, o mână puternică îl înhăță de guler pe bețiv, îndepărtându-l de Paddy.

- Keith, du-te și te răcorește. Ai băut cam mult.

Keith clătină din cap, dar îl ascultă pe bărbatul care intervenise și dispăru în întunericul nopții.

Paddy gâfâia, tremurând din tot corpul, străduindu-se să-și

încheie nasturii de la cămașă. Ridicând ochii spre salvatorul care se uita încruntat la ea, învățătoarea îl recunoscu pe bărbatul chipeș care-i atrăsese atenția cu câteva minute în urmă.

Înainte de a putea să-i mulțumească, necunoscutul exclamă mânios:

- Ce cauți la petrecere? Ai venit să tulburi atmosfera de aici? Vii de la ferma vecină? Nu te-a invitat nimeni, așa că ai face mai bine să dispari cât mai repede! Ai înțeles?

Paddy se întunecă la față, simțind un fior rece pe șira spinării.

- Nu vin de la nici o fermă și nici nu am dat buzna la petrecere.

- Pun pariu că nu spui adevărul, spuse bărbatul cu un glas amenințător. Vreau să te văd mai bine, adăugă el, aprinzând un chibrit. Privirea lui o cercetă cu atenție și tânăra se îmbujoră la chip, rușinându-se că nu are o ținută elegantă. Acum putea și ea să-l privească de aproape.

Necunoscutul avea ochii albaștri și sprâncenele stufoase. Cutele adânci din jurul gurii exprimau o bogată experiență de viață. Paddy aprecie că salvatorul ei avea în jur de treizeci și cinci de ani.

- Am avut dreptate, rosti el, stingând chibritul. Nu faci parte dintre cei invitați.

- N-am afirmat că fac parte dintre oaspeți. Am venit cu doamna Frank. Eu o ajut să întoarcă partitura.

Necunoscutul hohoti nemulțumit.

- Dumnezeule, ce tupeu! N-am auzit până acum o asemenea scuză neroadă!

- Ce te privește pe tine ce caut eu aici? se răzvrăti Paddy. Ești rudă cu logodnicii?

- Nu, dar nu pot admite ca petrecerea să fie tulburată de fete cu o purtare dubioasă.

Paddy simți că obrajii îi ard de furie. Bineînțeles că nu trebuia să fi venit la petrecere, dar depărtarea de Phil și parfumul florilor de portocal o îndemnaseră s-o însoțească pe doamna Frank. Nu fusese vina ei că un bețivan o agresase. Învinuirea pe care i-o adusese bărbatul din fața ei era nedreaptă și fata își înălță bărbia, hotărâtă să-l pună la punct pe necunoscutul chipeș.

- Nu ai nici un drept să-mi vorbești pe un asemenea ton. Repet că am însoțit-o pe doamna Frank. Nu m-am așteptat ca la petrecere bărbații să se îmbete ca niște porci și să agațe fetele care stau pe verandă.

- Este vorba doar de un singur bețiv, o corectă bărbatul, și de o singură fată. De ce ai stat singură pe verandă? Nu cunoști proverbul care spune că nu trebuie să te joci cu focul?

Paddy nu răspunse, încercând să-și potolească bătăile inimii. După ce necunoscutul se va îndepărta, fata avea de gând s-o aștepte pe doamna Frank în mașină, conștientă că ținuta ei nu era potrivită pentru a dansa.

Bărbatul îi porunci, cu o voce joasă, ca și cum i-ar fi ghicit gândurile:

- Du-te la mașina doamnei Frank și stai acolo până când se termină petrecerea care ți se pare plicticoasă.

Paddy se încăpățână să tacă și bărbatul o prinse de braț. Fata tresări și se răsuci pe călcâie, îndreptându-se spre mașină, urmată de necunoscut. Când ajunse lângă mașină, lângă arborii de piper, tânăra rosti peste umăr:

- Mulțumesc, dar mă descurc singură. Nu am nevoie de ajutorul tău.

- Vreau să mă asigur că vei sta în mașină.

Fata se intimidă și se îndepărtă de mașină.

- Pe aici, îi ordonă bărbatul, luând-o de braț.

Paddy deschise gura, dar nu îndrăzni să scoată vreo vorbă. Strânsoarea mâinii lui o durea, iar umilința o împiedica să

protesteze. Bărbatul deschise portiera mașinii și fata se așeză pe bancheta din spate. Situația în care se afla era neplăcută și umilitoare. La urma urmei, era învățătoare și nu o ușuratică în căutare de aventuri.

Furia ei nu putea fi potolită, căci privirea amenințătoare a bărbatului nu era deloc încurajatoare. Tânăra nu-și găsea cuvintele pentru a riposta și se hotărî să nu-l contrazică pe cel care tocmai îi spusese pe un ton zeflemitor:

- Pune-ți pătura pe tine și poate vei reuși să adormi, uitând de aventurile romantice pe care le cauți în zadar.

Paddy întoarse capul, nedorind să-l mai vadă pe necunoscutul care se îndepărta. Când bărbatul ajunse la scara de la verandă, tânăra răbufni indignată, scoțând capul pe geam:

- Te urăsc, oricine ai fi! Oricât de multe fete ar dori să danseze cu tine, eu nu m-aș ridica de pe scaun dacă ai îndrăzni să mă inviți la dans.

- Ce amabilă ești, zise necunoscutul, întorcându-se la mașină.

Paddy își retrase capul rușinată.

- Îmi cer scuze că te-am bruscat. Îți voi aduce ceva de mâncare.

- Nu-i nevoie să te deranjezi. Nu mi-e foame. N-am venit aici să mă ghiftuiesc.

- Sunt convins că ai avut alte intenții, o ironiză bărbatul, dar nu cred că vei rezista fără să guști ceva. Vei avea cam mult de așteptat și nu știu dacă vei putea dormi. Nu voi întârzia.

- Poți să stai oricât. Nu trebuie să te convingi dacă am spus adevărul?

După ce necunoscutul intră în casă, Paddy îndrăzni să iasă din mașină, având grijă să-și pună pătura îm jurul umerilor. Brutalitatea cu care fusese tratată o enervase și câțiva pași în grădină ar fi fost binevenițI.

Noaptea era minunată. Stelele sclipeau pe bolta cerească,

iar parfumul florilor se simțea în aerul răcoros. Ce păcat că Phil era departe!

În momentul când se apropie de casă, Paddy se împiedică de necunoscutul care ținea în mână o tavă și un pahar cu bere. Băutura se vărsă pe cămașa bărbatului și pe pătura care acoperea umerii fetei.

- Nu ți-am spus să stai în mașină?

- Nu ai dreptul să-mi poruncești, replică fata. Nu sunt sclava ta. Te-am rugat eu să-mi aduci bere și mâncare? Ce ai aflat despre mine?

- Am vrut să verific dacă o cunoști pe doamna Frank, dar m-am gândit că puțină mâncare ți-ar prinde bine.

- Ți-am spus că nu mi-e foame. Nu te strădui să mă consolezi. Voiam s-o anunț pe doamna Frank că mă duc acasă. Te rog să-i transmiți că n-o mai aștept.

- Nu poți merge pe jos până la orășel.

- De ce? Mă descurc singură, n-ai teamă.

- Te duc eu cu mașina, se oferi bărbatul după un moment de gândire.

- Nu se cuvine ca un domn să fie văzut în compania unei fete care caută o aventură.

- Vreau să fiu sigur că nu mai dai târcoale pe aici. Nu trebuia să-mi vinzi gogoși că ai venit cu doamna Frank.

Paddy se simți stingherită. Așadar, bărbatul acesta nesuferit nici măcar nu avusese bunul-simț să se intereseze dacă ea îi spusese adevărul. Cumpănind dacă trebuie să dea curs invitației lui, tânăra își spuse că este bine să profite de brusca lui amabilitate, pentru a ajunge mai repede acasă.

Necunoscutul puse tava pe pământ și deschise portiera. Paddy remarcă friptura de pui și regretă că nu acceptase să guste din ea.

După câteva sute de metri, bărbatul o întrebă pe tânăra de lângă el:

- Unde locuiești?
- În Gidgeemallawa. Poți să mă lași oriunde vrei.
- De unde ești? Accentul tău este englezesc, nu-i așa?
- Ai ghicit.
- Ai pe cineva?
- Nu.
- Aha, ești singură. Călătorești să cunoști lumea?

Fata tăcu, uitându-se pe geam.

- Dumnezeu știe ce cauți în Gidgeemallawa. Aici nu vei întâlni dragostea. Este o regiune sălbatică și bărbații nu sunt pe gustul tău.
- Dacă asta te va liniști, află că mă așteaptă cineva la Sydney.
- Aventura din această seară nu are nici o legătură…
- Absolut nici una. De fapt ți-am mărturisit de ce am venit la petrecere.
- A, da, desigur. Ai venit să întorci paginile partiturii, o ironiză necunoscutul.

Când ajunseră în orășel, Paddy spuse:

- Te rog să oprești mașina.

Bărbatul opri motorul și aprinse plafoniera.

- Acum nu mai ești în pericol.

Fata clipi din ochi și zise:

- Nu m-am gândit nici o clipă că nu sunt în siguranță cu tine.

Pentru câteva clipe, cei doi se priviră în ochi. Paddy avea senzația că salvatorul este mulțumit că scapă de o povară stânjenitoare.

- Îți mulțumesc că m-ai adus până aici.
- Cu plăcere, zise necunoscutul deschizând portiera.

Tânăra ieși din mașină și se îndreptă spre casa doamnei Frank, gândindu-se că incidentul din seara aceasta fusese îndeajuns de convingător pentru a renunța, pe viitor, să mai meargă la alte petreceri.

Pașii ei răsunau pe caldarâmul străzii pustii. Câțiva fluturi se învârteau în jurul becurilor aprinse, iar în aer se simțea mirosul dulce al florilor de portocal. Paddy trecu de piscina din parcul orășelului și deschise poarta din spatele curții casei doamnei Frank.

Trecând pe lângă arborii înfloriți, fata se bucură că se putea odihni. Domnul Frank dormea deja, biruit de băutură. Violonist de talent, stăpânul casei n-o mai însoțea pe soția lui la seratele din localitate, deoarece nu rezista tentației de a da pe gât câteva pahare de whisky. Paddy intră pe ușa din spate și se duse în camera ei, trecând pe lângă baia care-i pricinuia multe neplăceri din cauza faptului că fereastra nu avea o plasă împotriva țânțarilor. Odaia ei era curată și cochetă. Pe masă se afla fotografia lui Phil. Surâsul lui o liniști pe tânără, care își îndreptă ochii spre oglindă. Pătura din jurul umerilor îi reaminti de bărbatul care o condusese acasă.

Oh, Phil, exclamă Paddy, de ce nu mi-ai scris? ! Au intrat poștașii în grevă?

Hotărâtă să-și mărturisească dorul, tânăra se așeză la masă și-i scrise câteva rânduri lui Phil, omițând incidentul din seara aceea. Era mai bine să uite ce i se întâmplase. După ce lipi plicul, Paddy se pregăti de culcare.

* * *

Paddy află vești despre Phil abia peste o săptămână. O săptămână de frământări și întrebări care mai de care mai neliniștitoare. Învățătoarea se uita mereu pe fereastră, așteptând ca poștașul să sune la ușă.

Primăvara se sfârșise și florile căzuseră pe pământ. Temperatura devenea din ce în ce mai fierbinte. Orășelul era toropit de căldura soarelui nemilos. Paddy își reaminti de plaja aurită și de briza răcoroasă de pe coasta de vest a

Australiei. În urmă cu câțiva ani, sosise din Anglia, împreună cu tatăl și mama ei vitregă, Norma, pentru a se stabili pe continentul aflat la antipozi. Se împliniseră doi ani de când tatăl ei murise în urma unui atac de cord. Norma se întorsese în Anglia, dar Paddy nu voise s-o însoțească deoarece îi plăcea viața în Australia și trebuia să termine școala normală. Norma o lăsase în gazdă la o văduvă, doamna Kennedy, care avea un fiu, Phil, student la Facultatea de Comerț.

Paddy se simțise atrasă de Phil care nu-și ascunsese sentimentele pe care fata i le inspira. Cei doi se îndrăgostiseră unul de altul și brusca detașare a tinerei învățătoare la Gidgeemallawa pusese capăt intenției lor de a se logodi. Phil ar fi putut să-i propună iubitei sale să nu plece din Sydney, dar el nu spusese nimic și fata fusese nevoită să pornească într-o lungă călătorie cu trenul. Bineînțeles că orășelul în care sosise i se păruse a fi la capătul pământului. Îl urâse din prima clipă. O, cât de mult îl urâse! Când văzuse pământul roșu și întinderea nesfârșită a câmpiei pustii, tânăra avusese impresia că nimerise pe lună! Îi venise în minte amintirea câmpurilor verzi din Anglia și a gazonului îngrijit din fața caselor. Gidgeemallawa nu-i oferise decât aspectul dezolant al unor locuințe ridicate în mijlocul unui deșert roșu. Plouase în prima zi a sosirii sale și străzile nepavate erau pline de băltoace. În afară de strada principală, cu trotuare din piatră de râu, localitatea nu avea decât bungalovuri identice și curți întinse, împrejmuite cu garduri. Ploaia nu contenise o săptămână întreagă și tânăra învățătoare stătuse în camera ei de la hotel, plângându-și soarta nemiloasă care o făcuse să ajungă într-o așezare izolată din interiorul continentului. Îi scrisese zilnic lui Phil, destăinuindu-i dezamăgirea și deznădejdea că se afla la sute de kilometri de el. Biata fată avusese impresia că nimerise într-o lume stranie, primitivă și neprietenoasă.

Din fericire, Paddy era o fată sociabilă și, imediat după încetarea ploii, se mutase în casa doamnei Frank, bucurându-se de creșterea rapidă a ierbii. Elevii o încântaseră, iar colegii i se păruseră simpatici, astfel că tânăra se acomodase repede cu atmosfera pașnică din orășel. Primise scrisori de la Phil și de la mama acestuia, precum și din partea prietenelor sale. Judy se afla în sudul Australiei, iar Diana locuia încă la Sydney și-i transmitea vești în legătură cu Phil. Curând florile de portocal își desfăcuseră petalele parfumate, iar sufletul învățătoarei se înduioșase. Peisajul nu i se mai păruse dezolant, arborii de cauciuc și râul leneș care trecea prin localitate fiind chiar puncte de atracție pentru cineva care trăise numai în orașe mari. Tânăra considera că nu va trece multă vreme până când se va întoace la Sydney, acolo unde o aștepta fericirea alături de Phil.

Singura neplăcere care o întristase fusese incidentul cu Keith și nici acum nu știa numele celui care o salvase. Acesta o rugase pe Jenny Marlow să-i transmită doamnei Frank că fata cu care venise se întorsese în orășel. Paddy îi păstrase o amintire amară, datorită asprimii cu care o judecase necunoscutul, dar avea speranța că aprecierea lui nedreaptă nu-i va știrbi prestigiul de care se bucura în ochii elevilor săi.

Într-o dimineață fierbinte, pe când se plimba printre bănci, învățătoarea observă pe fereastră că sosise poștașul. În sfârșit o veste de la Phil! Ce bine că el îi scrisese. Nu vor trece decât două săptămâni și ea se va urca în trenul care o va duce la Sydney, scăpând pentru totdeauna de atmosfera apăsătoare din acest colț uitat de lume!

În timpul pauzei, Paddy se duse la directorul școlii, fiind sigură că primise câteva scrisori. Așezată pe un scaun, la umbra unui arbore de piper, desfăcu nerăbdătoare plicul pe care recunoscuse scrisul lui Phil.

Trecuse atâta timp de când nu mai primise o veste de la el,

și inima fetei bătea cu putere. Paddy avea senzația că soarta sa se hotăra în acele momente.

"Dragă Paddy, citi tânăra, îți cer iertare că nu ți-am răspuns la scrisori fiindcă am fost foarte ocupat. Diana mi-a reproșat acest lucru dar, mi-a spus că te-ai distrat în compania bărbaților din vestul țării. Vreau să-ți spun că m-am logodit cu Diana! Am ținut să fii prima care află de hotărârea mea. Te așteptăm amândoi în vacanță și sperăm că nu ești supărată pe noi. Îmi voi aminti mereu de zilele plăcute pe care le-am petrecut împreună în casa mamei mele. Tot timpul ai fost pentru mine ca o soră…"

Paddy se opri din citit, cuprinsă de o emoție puternică. Mintea i se întunecă și timp de câteva clipe, nu fu capabilă să se gândească la nimic. Șocul produs de vestea pe care i-o dăduse Phil era greu de suportat. Când își reveni, fata reciti rândurile din scrisoare, căutând să priceapă ce se întâmplase cu Phil. Așadar nu fusese pentru el decât o soră? Ah, cât de prefăcute sunt femeile! Diana, prietena ei cea mai bună îi răpise iubitul. Cum putuse Phil să creadă în bârfele Dianei că fata pe care o iubea se distra de minune în orășelul unde fusese numită învățătoare? Oh! Și încă în compania bărbaților!

Lacrimile îi scăldară obrajii și Paddy nu mai fu în stare să citească restul scrisorii. De altfel, nici n-o mai interesa altceva. Aflase esențialul. Clopoțelul școlii se auzi în toată curtea și elevii începură să se strângă în fața ușii. Paddy se ridică de pe scaun și-și șterse lacrimile, deoarece copiii nu trebuia s-o vadă tristă pe învățătoarea lor. Cu inima îndurerată, fata străbătu curtea și-și conduse elevii în clasă. Ce proastă fusese, crezând că Phil o iubește. El o considerase numai o soră. Acestea să fi fost cu adevărat sentimentele lui? Niciodată nu îndrăznise s-o ceară de nevastă și nici n-o împiedicase să plece din Sydney. Abia acum își dădea seama Paddy că-și irosise vremea de pomană, în loc să se bucure de viață ca toți tinerii.

Reușind cu greu să se concentreze, învățătoarea făcu lecția de aritmetică la fel ca în zilele precedente, fără ca elevii să observe o schimbare în comportarea ei. Profesia o obliga să-și facă datoria conștiincios ca orice cadru didactic bine pregătit. Viața ei personală nu trebuia să influențeze purtarea față de copii.

Când ajunse acasă, doamna Frank era ocupată cu un elev căruia îi preda lecții de pian și Paddy se duse repede în camera ei. Invitația aparent politicoasă de a-l revedea pe Phil în vacanța de vară era imposibil de realizat, deoarece n-ar fi putut locui în casa în care el se săruta cu Diana! Nu, nu se va mai duce niciodată în casa doamnei Kennedy. Casa ei era, de acum, bungalovul doamnei Frank. Aici va petrece lunga vacanță de vară.

"O voi întreba mai târziu pe gazda mea dacă pot să rămân aici", își zise Paddy intrând în baie.

La cină, Freddy nu-și făcu apariția, astfel că soția lui se întreținu singură cu Paddy. Aceasta se strădui să se comporte cât mai firesc, zâmbind chiar la glumele doamnei Frank pe seama lipsei de talent muzical a elevului din ziua aceea.

- Jimmy Nye uită după cinci minute partitura pe care am cântat-o și improvizează melodii săltărețe pentru a îndemna clienții din barul la care este angajat să danseze. "Ah, doamnă Frank, îmi pare rău, dar am uitat partitura și am cântat fără note".

- Mă mir că pastorul nu-l dă afară, comentă Paddy râzând.

- Ce s-a întâmplat cu tine? se interesă doamna Frank, după o clipă de tăcere. Ești trasă la față. Te-a părăsit iubitul?

Paddy scoase un oftat și doamna Frank continuă, filozofic:

- Dacă aș fi în locul tău, n-aș suferi din cauza lui. Nici un bărbat nu merită să fie iubit. Dacă aș fi din nou tânără, nu m-aș mai mărita cu Freddy. Ce păcat că atunci când m-am îndrăgostit de el, Freddy era arătos și nu bea decât bere!

Apropo, de ce n-ai mai rămas la petrecerea dată de Greg Marlow? Ți-aș fi putut prezenta un bărbat seducător.

- Am plecat mai devreme, deoarece nu eram îmbrăcată pentru distracție, se scuză Paddy.

- Ce greșeală ai făcut, draga mea. Nu contează cum ești îmbrăcată. Păcat că nu l-ai cunoscut pe Venn Wildash. Toate fetele din regiune sunt îndrăgostite de el. Venn este o partidă strălucită. Ferice de fata care va pune mâna pe el! Lumea zice că aleasa lui este una dintre fiicele lui Duncan, dar eu nu cred. Venn este prea în vârstă pentru ele. Le-am văzut pe surorile Duncan acum două luni. Nu, sunt prea mici pentru Venn!

Paddy își aminti de bețivul care încercase s-o sărute și o întrebase dacă-l pândește pe Venn Wildash. Acum îi părea bine că nu făcuse cunoștință cu acest bărbat seducător. Durerea ei sufletească se datora indiferenței lui Phil de care fusese atât de îndrăgostită. Nu avea chef să-l întâlnească pe Venn, oricât de atrăgător ar fi fost acesta. Un proverb spune că timpul te vindecă de toate, dar Paddy se îndoia că mâhnirea ei avea leac.

- Să văd ce pot face, adăugă gazda ei. Poate găsesc un prilej să te prezint lui Venn. Nu se știe niciodată de unde sare iepurele. Ești drăguță și ai carte. Merită să încercăm!

Paddy schiță un zâmbet și se ridică în picioare zărindu-l pe Freddy care declară pe un ton supărat că nimeni nu-l chemase la masă. Lăsându-i pe soți să se certe în voie, tânăra învățătoare se retrase în camera ei, dându-i dreptate doamnei Frank în privința vieții de familie.

"Eu nu voi face greșeala să mă mărit cu cine nu trebuie" își zise fata, gândindu-se că Phil așteaptă o scrisoare de la ea, o scrisoare înduioșătoare și plină de înțelegere. Ei bine, nu! Nu-i va scrie celui care i-a înșelat sentimentele!…

Mânia ei nu se domoli nici când, peste câteva zile, primi o scrisoare din partea doamnei Kennedy. O scrisoare caldă și

încurajatoare.

"Casa mea îți stă la dispoziție în continuare, chiar dacă Phil s-a logodit cu Diana. Știu că ești supărată pe fiul meu și te înțeleg foarte bine. Phil nu-și dă seama, dar eu știu cât de mult te-a mâhnit. Nu trebuie, draga mea, să-ți distrugi viața din cauza fiului meu pentru că a preferat-o pe Diana. Ai stat mult timp sub același acoperiș cu Phil și eu am fost convinsă că ții la el ca la un frate. Dragostea este un sentiment profund și atunci când persoana iubită nu-ți împărtășește dragostea, suferința este imensă. Caută să reziști durerii. Sunt convinsă că într-o zi, vei cunoaște bărbatul care te merită."

Sfaturile doamnei Kennedy izvorau din bunătatea inimii ei curate, dar Paddy își spuse că răul pe care i-l făcuse Phil nu poate fi iertat niciodată. Nu putea să-l revadă pe cel care o trădase. Hotărârea ei era să rămână pe durata vacanței în casa doamnei Frank, deși se va plictisi îngrozitor.

Oricum, planul ei se dovedi a fi irealizabil, fiindcă gazda ei îi spuse că își va petrece vacanța pe coasta de vest a țării.

- Am fost sigură că vei pleca la Sydney și am închiriat deja o vilă pe țărmul oceanului. Vine și Freddy cu mine, adăugă doamna Frank, făcând o grimasă. Nu pot scăpa de el, ce să fac? Poate că tu vei fi mai norocoasă.

"Norocoasă ca mine nu-i nimeni, își spuse Paddy, mâhnită. Ce ușor a scăpat Phil de mine, profitând de faptul că Ministerul Educației m-a trimis tocmai în Gidgeemallawa!"

Capitolul 2

În ultima săptămână de școală, Paddy se simți din ce în ce mai tristă, neavând nici un loc unde să-și petreacă vacanța. Marți după-amiază, învățătoarea rămase ultima în curtea școlii cu o elevă, Margaret Cale, așteptând sosirea părinților fetei.

Era cald și atmosfera devenise apăsătoare. Paddy se gândea că luna decembrie este greu de suportat, din cauza temperaturilor extrem de ridicate. Cu câteva zile în urmă, fusese la familia Cale și aflase că Irene aștepta încă un copil. Cât de mult o invidiase pe fericita mamă care-i mărturisise că un băiat ar fi binevenit pentru familia Cale. Învățătoarea regretase că nu poate avea copii, mai ales că bărbatul pe care-l iubea se hotărâse să se însoare cu o altă femeie. De fapt, el nu-i spusese niciodată că voia s-o ia de nevastă…

Cu ochii înlăcrimați, Paddy se uita în zare. Pământul roșiatic era crăpat de arșița soarelui și străzile erau pustii. O mașină trecu rapid prin fața școlii, dispărând într-un nor de praf. Tânăra tresări. Mașina era aceea care o adusese de la petrecerea organizată de Greg Marlow. Șoferul era bărbatul

care o salvase din mâinile lui Keith. Din fericire, el nu o zări. Paddy se întrebă de ce revederea străinului chipeș o tulburase mai mult decât se așteptase, fără să poată găsi un răspuns satisfăcător.

O altă mașină opri în fața porții și Margaret se îndreptă în fugă spre mama ei care era la volan. Paddy o urmă și intră în vorbă cu Irene:

- Îmi pare rău că n-am condus-o acasă pe Margaret, dar pe căldura asta, o plimbare pe jos este istovitoare.

- Nu-i nimic, domnișoară Dempster, tot trebuia să trec pe la magazin. Peste câteva zile te vei odihni pe țărmul oceanului. Eu nu pot să merg în vacanță, fiindcă trebuie să nasc.

- Nici eu nu voi pleca din localitate, spuse Paddy, ajutând-o pe Margaret să intre în mașină. Gazda la care stau nu va fi acasă în această perioadă. Nu mi-am făcut nici un fel de plan de vacanță, adăugă fata, ușurată că avea cui să-i mărturisească necazurile sale.

- În cazul acesta, zise Irene, vreau să-ți fac o propunere. Doamna Cale era blondă și avea ochii albaștri, iar Margaret era șatenă și avea pistrui, semănând cu tatăl ei.

- Cred că ai putea să mă ajuți, continuă Irene după o pauză. Doctorii mi-au spus să mă duc la spitalul din Dutibo cu o lună înainte de naștere, pentru a evita complicațiile pe care le-am avut când am adus-o pe lume pe Margaret. Fiica mea stă la unchiul ei din Bibbenluke. Ceea ce mă îngrijorează este faptul că Beth, cumnata mea, nu este severă cu copiii. Nu ți-ar plăcea să ai grijă de Margaret?

Paddy avu o ezitare, deși inima îi dădea ghes să accepte propunerea neașteptată a doamnei Cale.

- Unde se află Bibbenluke?

- N-ai auzit de Bibbenluke? se miră Irene. Este una dintre cele mai mari ferme din vestul țării. Fratele meu, Max Lewis, lucrează acolo.

Paddy afirmă râzând:

- Mi-ar plăcea să stau la o fermă de animale.

- Dacă ești de acord cu invitația mea, nu rămâne decât s-o întreb pe fiica mea dacă vrea s-o însoțești. Ce zici, Margaret?

Margaret dădu din cap, bucuroasă că-și va petrece vacanța cu învățătoarea ei. Margaret era o fetiță liniștită și inteligentă care se atașase mult de Paddy.

- Este minunat. Vom putea să facem plimbări împreună. Simon este prea mic.

- Simon este băiatul lui Beth și are patru ani și jumătate, îi explică Irene lui Paddy. Cumnata mea are pasiunea sculpturii și nu are timp de copii. De aceea sunt puțin neliniștită în-privința lui Margaret. Oh! exclamă Irene, îmi cer scuze că te-am ținut în soare. De ce nu-ți pui o pălărie pe cap? Riști să faci insolație.

- Am stat toată ziua la umbră, zise Paddy.

- Oricum, te las să te gândești până joi dacă vrei să-ți petreci vacanța cu Margaret.

- Nu-i nevoie de timp de gândire, susținu învățătoarea. Voi pleca la fermă cu Margaret.

- Îți mulțumesc, spuse Irene surâzând. Mi-ai luat o piatră de pe inimă. Te rog să-ți faci bagajele. Vineri dimineața, Max va veni cu mașina. Să știi că te vei simți bine la fermă, dacă vei putea suporta căldura și izolarea de lume.

- Mă voi obișnui cu toate greutățile, afirmă Paddy, întorcându-i zâmbetul. Posibilitatea de a-și petrece vacanța supraveghind copii n-o deranja deloc, iar ocazia de a cunoaște o persoană sensibilă ca Beth îi trezea interesul.

Miercuri, Paddy îi scrise doamnei Kennedy că nu va putea veni la Sydney în vacanță deoarece are o invitație mult mai atrăgătoare. "Dacă Phil și Diana se vor căsători peste câteva săptămâni, le trimit urările mele cele mai calde." Tânăra spera că mama lui Phil să nu-și dea seama de suferința care-i rodea

inima, deși bănuia că doamna Kennedy știa de ce refuzase ea să se întoarcă în casa în care l-a cunoscut pe Phil.

"Va fi o experiență deosebită", se încurajă Paddy.

* * *

Vineri dimineața soții Frank își luară la revedere suindu-se în mașină cu destinația coastei de vest a continentului, urându-i lui Paddy vacanță plăcută. Doamna Frank o felicitase pentru alegerea făcută, destăinuindu-i că proprietarul fermei de oi este însuși faimosul Venn Wildash.

- Îl vei cunoaște pe Venn. Mă bucur pentru tine. Poate vei reuși să-l faci să se îndrăgostească de tine.

Paddy o sărută pe doamna Frank, promițându-i că va încerca să-i asculte sfatul. În realitate, tânăra învățătoare nu avea de gând să sporească numărul cuceririlor lui Venn, sperând ca acesta să fie ocupat mai mult cu rezolvarea problemelor fermei și să nu stea prea mult pe acasă.

Paddy îi trimise lui Phil o ultimă scrisoare, ferindu-se să-l întrebe de ce o trădase. Dovezile ei de dragoste nu puteau fi confundate cu afecțiunea pe care i-ar fi datorat-o unui frate…

"Dragă Phil, îi scrisese ea, sunt surprinsă să aflu că te vei logodi cu Diana. N-am bănuit niciodată că-ți va plăcea de ea. Vă doresc multă fericire, dar nu voi putea veni în vacanță la Sydney. Am fost invitată la ferma din Bibbenluke, una dintre cele mai mari crescătorii de oi din vestul țării. Am fost uimită când mi-ai scris că în regiunea aceasta sunt mulți bărbați chipeși. Mă pot socoti fericită că-l voi cunoaște pe proprietarul fermei, deoarece acesta este cel mai seducător dintre toți. Toate fetele sunt îndrăgostite de el. Transmite-i Dianei toată afecțiunea mea. Cu drag, Paddy"

Bineînțeles că tânăra învățătoare se ferise să-i mărturisească faptul că va avea grijă de doi copii, existând

posibilitatea ca proprietarul fermei să nu apară la Bibbenluke, fiind plecat la sute de kilometri cu turmele lui. De altfel, Venn Wildash era aproape logodit, așa că lăudăroșenia ei nu era decât o răzbunare la aluzia grosolană a fostului ei iubit că se distrează cu bărbații din Gidgeemallawa.

Paddy nu îndrăznise să-i menționeze numele lui Venn în scrisoare, fiindcă un presentiment ciudat o făcea să fie superstițioasă. Avea înaintea ei o vacanță lungă și era păcat să fie preocupată de un bărbat. Speranțele i se îndreptau spre cei doi copii care ar putea să o facă să uite de necazurile ei. Ah, dacă ar putea să-l uite pe Phil! Va avea șase săptămâni la dispoziție pentru a-și potoli durerea sufletească. Abia atunci va ști dacă va rămâne sau nu la doamna Frank. Paddy nu socotea utilă întoarcerea la Sydney, căci Phil nu o iubea. Ce să caute în orașul care acum i se părea străin?

Diana reușise să-l convingă pe Phil că despărțirea o făcuse pe Paddy să-l uite. Diana o trădase fără nici o remușcare. Să fi făcut acest lucru din dragoste, sau din invidie?

Paddy se uită la ceas. Max Lewis trebuia să fi sosit de mult timp. De ce întârzia? Se întâmplase ceva? Tânăra deveni neliniștită. Era aproape de amiază și mașina se ivise de după colțul străzii. Deodată, un nor de praf se ridică la apariția unei camionete. Paddy își luă valiza cu lucruri și se apropie de poartă.

Margaret îi făcea semne cu mâna, iar șoferul se duse în spatele mașini, deschizând portbagajul. Paddy îi zări trupul solid și părul negru cârlionțat. Când se apropie mai mult, tânăra avu o tresărire, recunoscând chipul lui Keith! Să fi fost unchiul lui Margaret? Nu, nu era posibil. Acesta trebuie să fie mai bătrân. Keith avea în jur de douăzeci de ani. Ceva nu era în regulă, își zise Paddy.

- Bună ziua, rosti Keith făcând un pas spre ea. Unde este învățătoarea lui Margaret?

Keith își puse mâinile în buzunarele pantalonilor, privind-o pe tânăra surprinsă de întâlnirea cu cel care se purtase grosolan cu ea seara când se dusese la logodna lui Jenny Marlow. Paddy era uluită să constate că "agresorul" ei nu era nici pe departe un tip grosolan și pus pe agățat fete necunoscute. Keith era chiar simpatic și privirea lui naivă îi dovedea că tânărul nu este deloc periculos. Purtarea lui nesăbuită se datora unui pahar de vin în plus și dorinței de a săruta o fată în mijlocul veseliei generale. De altfel, Keith nu părea că o recunoaște, fapt ce-i întărea lui Paddy convingerea că beția trecătoare fusese mai mult un act de bravură tinerească.

Oricum, fata știa că trebuia să se ferească de el dacă va avea prilejul să-l vadă mai des la Bibbenluke, cu precădere în serile când bărbații întârzie la un chef...

- Eu sunt învățătoarea lui Margaret, răspunse ea pe un ton amabil. Numele meu este Paddy Dempster.

Keith se uita la Margaret care dădea din cap, confirmând spusele învățătoarei. Paddy se temea că vocea ei îl va face pe Keith să-și amintească de fata pe care încercase să o sărute pe veranda casei Marlow.

Tânărul se întoarse către ea și-i zâmbi prietenos.

- Sunt Keith Laidlawe, fratele lui Beth Lewis. Dacă aș fi știut că voi avea o pasageră atât de drăguță ca tine, aș fi venit mai devreme să te iau. Când Irene mi-a spus că învățătoarea lui Margaret va veni la fermă, mi-am închipuit o femeie în vârstă. Îmi cer iertare dacă m-ai așteptat atât de mult.

- Au trecut câteva ore de când sunt pe verandă.

- Acum vom pleca spre fermă. Dă-mi bagajul să-l pun în spate.

Keith o bătu protector cu palma pe umăr și-i luă valiza pe care o puse în portbagaj.

- Vei sta lângă mine. Margaret, mută-te pe bancheta din spate.

Fetița își ridică privirea spre Paddy care o liniști imediat:

- Stai în față, Margaret. Eu mă voi așeza în spate.

- Voi putea privi mai bine de aici, spuse Margaret. De-abia aștept să-mi arătați, domnișoară Dempster, ce este mai interesant de văzut. Keith ne va da explicațiile necesare și când ne vom întoarce la școală, voi avea ce povesti celorlalți copii.

- Este o idee excelentă, comentă Paddy surâzând, observând că fratele lui Beth făcuse o mutră plouată.

- Îmi pare rău că nu stai lângă mine, spuse Keith.

- Nu-i nimic. În primul rând, trebuie să fii atent la drum, nu la pasageri.

Paddy își spuse că naturaleţea lui Keith era expresia atitudinii lui față de sexul frumos. Era firesc ca el să fie galant cu fetele și să caute să le impresioneze.

Pe când ieșeau din orășel, ea îl întrebă:

- Ce s-a întâmplat cu Max Lewis? Am crezut că vine el după Margaret.

- Max n-a putut părăsi ferma. Au dispărut câteva sute de oi și toți bărbații s-au dus să le caute, în afară de mine, afirmă Keith grozăvindu-se. În zori, sora mea a pornit spre Gidgeemallawa, dar a intrat cu mașina într-un șanț și atunci Max m-a însărcinat pe mine s-o aduc pe Margaret. Întotdeauna răbdarea învinge orice dificultate!

- N-ai avut și câteva treburi personale de rezolvat? se interesă Paddy pe un ton ironic, știind prea bine că lui Keith îi plac fetele de la oraș.

- Ești prea isteață, domnișoară Dempster, afirmă Keith.

Călătoria a fost lungă și obositoare, dar Keith avea grijă să le distreze pe cele două pasagere, atrăgându-le atenția asupra peisajului și animalelor întâlnite în cale. După ce luară masa la umbra unor copaci, se urcară din nou în mașină, străbătând câmpia nesfârșită.

- Am avut o primăvară ploioasă, spuse Keith. Furtunile au adus apă din belșug. Apa înseamnă verdeață, fân pentru oi, lăcuste, greieri și păsări, dar și griji în plus. Când fulgerele brăzdează cerul, este dificil să ții oile în turmă. Oricum, fermierii își fac provizii pentru anotimpul secetos. Anul acesta se anunță foarte bun pentru crescătorii de vite.

Cangurii fugeau în salturi mari la vederea mașinii, iar papagalii cocoțați pe crengile arborilor scoteau țipete amenințătoare.

- Cangurii, spuse Keith, se adună în locurile unde crește iarba proaspătă în urma ploilor.

Paddy se uită la el admirativ.

- Știi o mulțime de lucruri interesante și cunoști regiunea, deși am crezut că nu ești de prin partea locului.

Tânăra regretă imediat că făcuse aluzie la discuția pe care o avuseseră în urmă cu două săptămâni. Nu avea nici un rost să-i reproșeze lui Keith un moment de rătăcire.

- Cine ți-a vorbit despre mine? o întrebă Keith. N-am știut că faima mea a ajuns până la școala din Gidgeemallawa.

Paddy se înroși și spuse cu o voce voit nepăsătoare:

- Nimeni nu mi-a vorbit despre tine. Mi-am închipuit numai…

- Ți-ai închipuit greșit, îi reteză el vorba. Lucrez la fermă de când am terminat școala. Cunosc toată regiunea de vest a Australiei. Am străbătut întreaga Galie de Sud, dar acum m-am stabilit definitiv la Bibbenluke… De unde ești? Din Anglia? Accentul tău îmi amintește de filmele britanice.

- Ai ghicit, m-am născut în Anglia, dar mă consider mai aproape de Australia. Familia mea a venit aici când aveam șaptesprezece ani.

- Da? Unde sunt părinții tăi acum?

- Tata a murit, iar mama mea vitregă s-a întors în Marea Britanie.

- Ai rămas singură? Nu ai nici un prieten?

- Sunt prietenă cu toată lumea, răspunse Paddy după o pauză.

- Atunci vom fi prieteni, nu-i așa, Margaret? Nu ești de părere că învățătoarea ta se va împrieteni cu mine?

- Toți sunt prietenoși la Bibbenluke, spuse fetița.

- Bineînțeles că vom fi cu toții prieteni la fermă, spuse Paddy. Vom vizita toate împrejurimile. Margaret, trebuie să ai răbdare până mâine. În seara asta ne culcăm devreme.

- Nu poți să te culci înainte de a vorbi cu proprietarul fermei. Nimeni nu sosește în Bibbenluke fără să-i facă o vizită lui Venn. Te sfătuiesc să fii atentă cum discuți cu el.

- Eu știu multe despre animale, zise Margaret. Mama îmi citea înainte de culcare din cartea cu povești a lui Andersen. Am luat-o cu mine.

- Îți voi citi câte un basm în fiecare seară, îi promise Paddy.

- Nici eu n-am citit cartea, afirmă Keith pe un ton ironic. Poate îmi vei spune și mie o poveste, să adorm.

- Cu plăcere, replică Paddy. Orice poveste are un tâlc, folositor tuturor ascultătorilor, indiferent de vârsta lor.

Margaret adormi, iar învățătoarea urmărea cu privirea agitația vietăților speriate de zgomotul motorului. Vacanța ar fi fost mai plăcută dacă Paddy n-ar fi fost obligată să-l reîntâlnească pe Keith Laidlawe. Era dificil să fie prietenoasă cu el și trebuia să-l țină la distanță, altfel tânărul devenea îndrăzneț. Va fi liniștită atâta timp cât el va fi departe de casă.

Mașina trecu pe lângă numeroase turme de oi închise în țarcuri, dar nici un om nu se ivi să le ridice barierele. Iarba crescuse destul de repede și oferea animalelor hrană din belșug. Digurile, înălțate din loc în loc, păstrau apa pentru vite, iar păsările ciripeau vesele în copaci. Greierii țârâiau în iarbă, iar șopârlele stăteau la soare. Cerul era senin și atmosfera pașnică. Cangurii și câinii dingo se adăpau la

izvoarele formate de scurgerea apelor.

Un zgomot de mașină tulbură liniștea locurilor.

- Trebuie să fie stăpânul fermei care caută oile pierdute, spuse Keith. Multe animale au fost furate și hoții au lăsat puține urme.

Când mașinile se apropiară, Paddy îl recunoscu pe salvatorul ei. Intuiția nu o părăsise, căci bărbatul chipeș de la volan era Wildash. Venn avusese o părere proastă despre purtarea tinerei învățătoare și insistase să o ducă în orășel pentru a se convinge că nu umblă după bărbați.

Doamna Frank o încurajase, urându-i să-l farmece pe stăpânul fermei, dar Paddy simțea că nu putea fi cochetă cu acest seducător fără scrupule.

Keith opri motorul, dar nu se dădu jos din mașină, ci își aprinse o țigară, așteptându-l pe Venn. Acesta se opri lângă portiera din dreptul șoferului și aruncă o privire în interiorul mașinii.

Paddy simți un fior pe spinare. Wildash părea supărat și era încruntat. Tânăra tremura stânjenită și se ghemui cât putu, sperând ca el să n-o recunoască.

Venn purta o cămașă în carouri și pantaloni scurți, iar pe cap avea o pălărie cu borul mare care-i ascundea ochii albaștri. Întinzând mâna prin geam, el o mângâie pe Margaret care nu se trezise, exclamând:

- Iat-o pe micuța Margaret care-și va petrece vacanța la fermă! I-am pregătit o surpriză: un cal cu care se va plimba în jurul fermei.

Paddy îi văzu mai bine ochii strălucitori și înțelese că el o recunoscuse imediat, dar preferase să nu-i dea atenție.

Keith îl întrebă pe Wildash cu un glas nesigur:

- Ați găsit oile?

Venn continuă s-o privească pe Paddy, rostind sec:

- Nici una. După ce ajungi la fermă, să iei camioneta neagră

și să dai o raită prin împrejurimi.

Keith dădu din cap și Venn i se adresă brusc tinerei, care nu îndrăznea să deschidă gură:

- Ce naiba cauți în această mașină?

- Am fost invitată să stau la Bibbenluke.

- Keith te-a invitat? o întrerupse Venn.

- Nu! Doamna Cale m-a rugat să am grijă de fiica ei. Eu sunt învățătoarea lui Margaret. Familia Lewis mă așteaptă la fermă.

- Nimeni nu te așteaptă acolo, rosti Venn supărat și apăsat.

- Ba da, îl contrazise Paddy.

Keith interveni în favoarea lui Wildash:

- Șefu are dreptate. Nimeni nu știe că sosești la fermă.

- Familia Lewis a fost anunțată că vin, insistă Paddy.

- Care este numele tău?

- Paddy Dempster.

- Te aștept diseară, după cină, Paddy Dempster, hotărî Venn. Să vii singură.

Paddy rămase descumpănită de purtarea grosolană a proprietarului fermei. Parcă ar fi fost o răufăcătoare sau o femeie ușoară! Fusese invitată de mama lui Margaret și avea dreptul să stea la fermă, chiar dacă aceasta era proprietatea lui Venn. Nu putea crede că Irene nu-l anunțase pe fratele ei că va avea o musafiră în plus.

- De ce trebuie să vin singură la tine, după cină? se interesă fata indignată.

- Cum de ce? Pentru că vom avea o discuție fără martori.

Venn se îndepărtă grăbit spre mașina sa, fără să-i pese de figura mirată a lui Paddy. Margaret se trezise la câteva momente și se întoarse spre învățătoarea ei, spunând:

- Mama nu i-a spus mătușii Beth că mă însoțești, ca să nu o supere.

Paddy scoase un suspin și căută s-o liniștească pe fetiță:

- Nu-i nimic, draga mea. Totul se va lămuri când vom

ajunge la Bibbenluke.

Obrajii lui Paddy erau îmbujorați din cauza umilinței la care fusese supusă.

Când Keith porni motorul, tânăra îi reproșă, enervată:

- De ce nu mi-ai spus, Keith, că sora ta nu știe nimic de venirea mea?

Keith ridică nepăsător din umeri.

- N-am crezut că este necesar. Mă întreb ce l-a făcut pe Venn să fie atât de aspru. Fără îndoială că numai pierderea oilor l-a scos din sărite.

Paddy tăcu, știind foarte bine motivul supărării lui Venn. Acesta continua să creadă că ea este o fată ușuratică, adusă la fermă de năzdrăvanul de Keith. Dacă mătușa Beth se va simți jignită de prezența învățătoarei, atunci vacanța nu va fi deloc plăcută.

”De ce te-ai îmbătat la petrecere, Keith? ” se întrebă fata mâhnită. Gândindu-se la cele întâmplate în urmă cu două săptămâni, Paddy recunoscu că nu trebuia să accepte invitația doamnei Cale…

Peste o jumătate de oră, ferma apăru la orizont. Keith îi explică învățătoarei că toate clădirile fuseseră construite pe marginea unui iaz cu apă permanentă, indiferent de anotimpul secetos. Cele două mori de vânt, magazia uriașă pentru baloturile de lână, casele ciobanilor, hambarele încăpătoare și șoproanele umbroase constituiau amenajările cele mai populate, alături de bungalovul lui Max Lewis. La o depărtare de treizeci de metri se ridica un magazin universal, iar lângă un garaj se întrezărea casa lui Venn Wildash, marcată de copaci.

- Nu-ți fie teamă, o încurajă Keith pe Paddy, Beth este o femeie bună. Garantez că se va bucura de sosirea ta.

Paddy nu dădu crezare vorbelor lui Keith și păși îngrijorată spre bungalov. Keith puse valizele jos și deschise ușa,

strigând:

- Betsy, am sosit! Am o surpriză pentru tine: Margaret a mai venit cu cineva.

Beth ieși din casă și o sărută pe Margaret.

- Ce mult mă bucur că ai venit, scumpa mea. Simon este în spatele casei, du-te să te joci cu el.

Sora lui Keith era brunetă și cu ochii căprui. Era îmbrăcată cu jeanși și o cămașă cu mâneci scurte. Dând mâna cu Paddy, ea spuse:

- Bună ziua. Ești prietena lui Keith?

- O cunosc numai de câteva ceasuri, spuse Keith râzând. Domnișoara Paddy Dempster este învățătoarea lui Margaret. Irene s-a jenat să te anunțe că o trimite pe Paddy pentru a avea grijă de Margaret… Vă las singure până duc mașina în curte.

- Intră în casă, Paddy, o pofti Beth politicoasă. Voi pregăti imediat camera de oaspeți… Keith a spus adevărul? Ești învățătoarea lui Margaret, sau prietena lui?

- Keith nu v-a mințit, dar am crezut că doamna Cale v-a transmis vestea că o voi însoți pe fiica ei. Pot să rămân aici?

- Firește, ești binevenită. O voi pune pe Vera să pregătească o cană de ceai. Vom putea sta de vorbă în tihnă. Mai întâi să te răcorești.

Paddy se duse în baie, apoi își perie părul negru în fața oglinzii din camera de oaspeți, cu pereții albi și podeaua din lemn lustruit. Perdeaua și cuvertura de pat erau verzi iar odaia strălucea de curățenie. Valiza ei se afla lângă șifonier.

- Poți să-ți pui lucrurile în dulap, se auzi vocea lui Beth.

- Mai târziu, zise Paddy, gândindu-se că este bine să amâne acest lucru până la întrevederea cu Venn.

Așezate pe scaunele din jurul mesei de pe verandă, cu o ceașcă de ceai în față, Beth și Paddy discutară ca două prietene care se revedeau după o lungă despărțire.

- Doamna Cale m-a rugat să am grijă de Margaret, deoarece

știe că sunteți foarte ocupată cu sculptura. Dacă nu aveți nevoie de ajutorul meu, voi pleca imediat de aici, zise Paddy, trecând sub tăcere întrevederea pe care trebuia s-o aibă cu Venn. La urma urmei, venise la cumnata lui Irene, nu la Venn.

- Poți rămâne oricât vrei, o liniști Beth. Irene este foarte nervoasă. O înțeleg foarte bine, deoarece suportă greu sarcina. O cunoști îndeajuns pe Margaret și știi că este o fetiță cuminte. Bineînțeles că nu trebuie să te ocupi numai de ea. Ești în vacanță, nu-i așa? Keith se va îngriji să te simți bine la noi. Știi să călărești?

- Puțin, recunoscu Paddy, căreia nu-i surâdea deloc ideea să fie întovărășită peste tot de Keith. Venn ar fi avut motive întemeiate să o socotească mincinoasă, dacă ea s-ar plimba cu Keith. Dacă nu sunt de folos la fermă, voi pleca, adăugă ea pe un ton hotărât. Doamnă Lewis, eu…

- Oh, spune-mi Beth. N-am vrut să te supăr, dar eu nu consider că trebuie să avem grijă în permanență de copii. Este bine să-i lăsăm să se joace singuri. Dacă vrei să te duci cu ei până la râu, ai aprobarea mea.

- Vreau să fiu utilă, rosti Paddy pe un ton grav.

Beth o cercetă cu privirea, apoi zise gânditoare:

- Cred că-mi vei fi de ajutor, când voi avea una dintre migrenele care nu-mi dau pace.

Margaret și Simon se apropiară de masă, murdari de pământ roșu pe mâini și pe față.

- Mamă, Margaret îmi va arăta jucăriile ei, zise Simon, un puști blond și drăguț.

- Am adus și două cărți cu povești, spuse Margaret. Domnișoara Dempster îmi va citi un basm înainte de culcare.

- Îmi citești și mie o poveste? se rugă Simon de Paddy.

- Cu multă plăcere.

- Eu am o carte despre incendii. Vrei s-o vezi?

- Mai târziu, Simon. Arată-i lui Margaret ce cameră are și apoi duceți-vă la baie să vă spălați. Vera v-a pregătit ceaiul.

- Am să aduc cartea, îi promise băiețelul lui Paddy, luând-o de mână pe Margaret.

Capitolul 3

Paddy se hotărâse să facă un duș și să se odihnească înainte de cină. Beth o informase că Max se va întoarce după apusul soarelui și că vor mânca pe verandă.

- Toți bărbații sunt plecați să caute hoții care au furat oile. Keith putea să dea o mână de ajutor, lăsându-mă pe mine s-o aduc pe Margaret.

Paddy se întoarse de la baie înfășurată într-un halat de bumbac și începu să-și usuce părul, uitându-se în oglindă.

Fereastra de la odaia ei era umbrită de vița de vie care se întindea de-a lungul zidului exterior. Florile din grădină răspândeau un parfum suav. Tânăra se gândea că Phil n-ar putea locui la o fermă. Aici rezistau numai bărbații călițiți ca Venn Wildash sau Keith Laidlawe, capabili să înfrunte arșița soarelui și primejdiile naturii sălbatice.

Cineva bătu la ușă și fata spuse automat "intră" crezând că este Beth sau servitoarea aborigenă, Vera.

Spre surpriza ei, Keith închise ușa în urma lui și-și aprinse o țigară.

- Am venit să te anunț că masa de seară va fi gata peste o jumătate de oră. Vera este bătrână și abia își târăște picioarele.

Paddy își încruntă sprâncenele.

- Nu trebuia să te deranjezi. Te rog să nu fumezi. Fumul de țigară îmi face rău.

Keith stinse țigara între degetul mare și cel arătător, privind-o atent pe tânăra învățătoare.

- Acum îmi amintesc unde am auzit vocea ta. Cred că trebuie să-mi cer scuze pentru purtarea mea de la logodna lui Jenny Marlow. Îmi dau seama de ce a fost supărat Venn când te-a văzut în mașină. Șeful a avut impresia că ne-am împăcat și că ești iubita mea. Așa este Venn: nu are încredere decât în femeile care sunt îndrăgostite de el… Apropo, ce ați făcut, după ce am plecat de la petrecere?

- Nimic, zise Paddy înroșindu-se.

Keith își petrecu degetele peste frunte, încercând să-și amintească discuția din seara când se îmbătase.

- Ce ți-a spus Venn despre mine?

- N-am discutat despre tine, declară Paddy cu o voce tăioasă. Te rog să ieși. Vreau să mă schimb.

- Înainte de a ieși, este bine să clarificăm lucrurile. Nu-mi place să fii supărată pe mine. Încă o dată, îți cer iertare pentru că am fost grosolan. Promite-mi că nu-mi vei purta pică. Am văzut că ești o fată drăguță și inteligentă. Putem fi prieteni?

- Bine, bine, te iert, se învoi Paddy, fără să fie de acord cu avansurile lui.

- Îmi dai un sărut în semn de împăcare?

- Nici nu mă gândesc! exclamă fata zâmbind. Va trebui să stea șase săptămâni la fermă și nu putea să fie certată cu Keith. Vorbim mai târziu, adăugă Paddy, închizând ușa în urma lui.

Tânăra respiră adânc știind că amabilitatea ei este greșit interpretată de Keith. Acesta va fi convins că ușurința cu care fusese iertat este dovada că ea este atrasă de el. Amintirea lui

Phil îi reveni în minte și sufletul îi fu cuprins de o tristețe sfâșietoare. În loc de iubire și înțelegere, nu primise de la Phil decât nerecunoștință și trădare. În loc de fericire, acum avea parte numai de necazuri.

Paddy își șterse lacrimile care-i apăruseră în colțul ochilor. Starea ei interioară apăsătoare îi dădea o indispoziție generală. Totul i se părea confuz și fără rost. Phil o umilise cu egoismul lui orb.

Fata desfăcu valiza și alese o rochie albă de bumbac, o curea argintie și un lanț de argint cu un medalion din filigran. Era pentru prima dată în casa familiei Lewis și trebuia să arate cât mai bine, deși nu-i păsa de ținuta ei când va trebui să discute cu Venn Wildash.

Max Lewis avea părul blond și ochii albaștri plini de bunăvoință. Paddy îl plăcu imediat. Max era solid și abia trecuse de patruzeci de ani. Amabil și vesel, stăpânul casei o întrebă pe Paddy cum se simte sora lui, urându-i învățătoarei bun venit.

- Vei avea ocazia să te bucuri de frumusețile locurilor, îi spuse el, fără să-l însărcineze pe Keith s-o însoțească în plimbările ei. Azi am avut o zi grea, fiindcă hoții ne-au furat câteva sute de oi. Venn este supărat.

Max o informă despre caii sălbatici pe care-i creștea stăpânul fermei, în vederea participării lor la diferite întreceri.

- Mâine voi lua camioneta neagră, zise Keith.

- Mai bine te duci călare până la hotarul de vest al fermei, îl sfătui Max.

Paddy aprecie mâncarea adusă de Vera, care nu era atât de bătrână pe cât lăsase Keith să se înțeleagă. Gândurile fetei erau îndreptate către vizita pe care trebuia să i-o facă lui Venn.

"De ce să nu mă duc? " se întrebă ea. "În fond, nu mi-e teamă de primirea lui". Cu toate acestea, emoția pe care o simțise în seara când el o condusese cu mașina acasă și

tulburarea din după-amiaza aceasta îi demonstrau că Venn avea o putere magică asupra ei.

Pe când gusta din desertul delicios, înghețată și salată de fructe, Paddy se hotărî să nu se ducă la casa lui Venn. Presimțind că se va simți jenată și temându-se să nu aibă o ceartă cu stăpânul fermei, tânăra își spuse că este mai bine să amâne întrevederea cu cel care o făcea să se înroșească. Senzația de a fi neajutorată în prezența lui îi sporea nervozitatea și fata dorea să se odihnească după călătoria obositoare.

"Mă voi preface că am uitat de întâlnire", își zise ea, sperând că fratele lui Beth nu-i va readuce aminte de obligația de a vorbi cu Venn. Spre ușurarea ei, Keith se arătă a fi preocupat mai mult de dispariția oilor decât de problema învățătoarei.

După cină, Paddy zăbovi mai mult pe verandă cu Beth, uitându-se la stelele care străluceau pe cerul nopții. Keith se retrase motivând că are ceva de reparat la motorul mașinii.

- Nu-mi place cum merge mașina. Trebuie să reglez tacheții și voi avea de lucru până târziu.

Paddy fu surprinsă de afirmația lui, dar nu făcu nici o remarcă. Motorul funcționa perfect, pentru că în timpul călătoriei nu avuseseră probleme. Poate că numai urechea fină a lui Keith, obișnuită cu tehnica, auzise o bătaie suspectă a motorului. Se putea, de asemenea, ca fratele lui Beth să fi avut motive întemeiate să stea departe de Paddy.

Max, care se dusese la bucătărie să-și ia o sticlă de bere, o întrebă pe Beth, la întoarcere:

- Unde este Keith?

- Să repare motorul mașinii.

Max înălță din umeri.

- Ieri am reglat aprinderea. Mă mir că acum motorul nu funcționează cum trebuie. Ce poate să aibă?

- Oh, nu mai fi atât de cicălitor. Tu și Venn sunteți tot timpul cu ochii pe Keith. Este absurd să-i supraveghezi orice mișcare.

- Același lucru se poate spune și despre tine, susținu Max surâzând.

Peste câteva minute, se auziră pași pe poteca dinspre casa lui Venn. Inima lui Paddy începu să bată mai tare. Venise Venn să o caute, pentru că nu-i respectase porunca?

Un lucrător în jeanși și cămașă cadrilată se opri în fața casei.

- Șefu' m-a trimis s-o caut pe Paddy Dempster.

Paddy se ridică, resemnându-se să-l urmeze pe Johnny Heath, trimisul lui Wildash.

"La urma urmei, nu am ce pierde", își spuse tânăra. "Am venit la fermă la rugămintea mamei lui Margaret. Trebuie să-l conving pe Venn că nu sunt o ușuratică în căutare de aventuri; chiar dacă nu mă va crede pe cuvânt, purtarea mea îl va face să-și schimbe părerea despre mine".

Johnny Heat era un lungan morocănos și se uita curios la musafira familiei Lewis, fumând nepăsător. După ce Beth făcu prezentările, Johnny întrebă:

- Îți place aici?

- N-am avut timp să văd totul, răspunse Paddy. Abia am venit.

Cei doi se îndreptară spre clădirea aflată în spatele copacilor. Trecând pe lângă garaj, Paddy observă lumină înăuntru, semn că fratele lui Beth repara motorul.

- Peste o săptămână te vei plictisi de moarte, afirmă Johnny.

- Ești din această regiune?

- Da. Tata locuiește la o sută de kilometri de aici.

Johnny deschise poarta de la grădină, lăsând-o pe Paddy să treacă prima. Florile răspândeau o mireasmă dulce. Pe iarba de sub arbori, două fete stăteau de vorbă. Când învățătoarea

trecu pe lângă ele, fetele își întoarseră capetele după ea. Paddy avu o tresărire:

"Una dintre ele este iubita lui Venn" își spuse ea. Doamna Frank a avut dreptate. Johnny nu se opri să facă prezentările și-și continuă drumul pe poteca pietruită care ducea la scara de la verandă. Ușa de la intrare se deschise și Wildash rosti cu o voce obosită:

- Mulțumesc, Johnny. Paddy, intră în casă.

Lumina din cameră era prea puternică și fata clipi din ochi.

- Ia loc, o invită Venn, privind-o atent pe musafiră. Ochii lui albaștri aveau aceeași vrajă ca atunci când Paddy îl întâlnise pentru prima dată. Stăpânul fermei purta o cămașă albă și pantaloni de culoare galbenă. Părul lui avea reflexe albăstrii. Paddy se așeză pe scaunul din fața biroului, în timp ce Venn se sprijini cu mâna de marginea acestuia, uitându-se la fată printre genele lungi. Privirea lui poposi pe sandalele ei albastre, apoi urcă pe genunchii rotunzi și apoi se opri la medalionul de la gâtul ei. Paddy îndrăzni să-și ridice capul și privirea ei îl făcu pe Wildash să se încrunte ușor. Tânăra se înfioră, recunoscând în sinea ei că nu cunoscuse până atunci un bărbat atât de seducător ca Venn.

- Cine a fost cu ideea să vii la fermă, domnișoară Dempster? Keith sau tu? Ce s-a întâmplat cu iubitul tău din Sydney? L-ai dat uitării? Se pare că nu-ți place să ai o relație îndelungată. Ai venit aici să întorci paginile partiturii? Nu cred că vei găsi un pianist pe măsură. Keith nu are talent muzical.

Paddy replică cu o voce calmă:

- Ce pot să spun? Îmi pare rău că nu mă crezi. Orice părere ai despre mine, află că am venit la Bibbenluke să am grijă de Margaret. Irene m-a rugat s-o ajut pe Beth.

Venn rânji ironic.

- Cum pot să te cred, când Keith te-a adus din Gidgeemallawa? Mă întreb de ce el a insistat să meargă la

familia Cale?

- Nu-mi dau seama ce urmărești. Te rog să fii mai explicit.

- Nu este greu să-mi dai dreptate în privința motivelor care te-au îndemnat să vii aici. Se poate să fii învățătoarea lui Margaret, dar nu cred că Irene Cale te-a trimis la fermă, împreună cu fiica ei.

Paddy se îmbujoră în obraji.

- Nu mi-aș permite niciodată să te mint!

- Nu? M-am convins personal ce purtare îndoielnică ai.

Paddy își reaminti scena de la familia Marlow. Venn o surprinsese luptându-se cu Keith și apoi o acuzase că umblă după bărbați și că venise neinvitată la petrecere.

- Îți mărturisesc sincer că nici mie nu-mi place de tine. În privința motivelor care mă fac să am această părere, aș putea ușor să enumăr doar trei.

Wildash făcu o grimasă și fata își spuse că dacă ar fi fost bărbat, ar fi primit un pumn în figură.

- Nu-i nevoie să mi le spui. Nu mă interesează ce gândești despre mine.

- Nici mie nu-mi face plăcere să aud că ești pornit împotriva mea. De fapt, nici nu știu de ce stau de vorbă cu tine. Nu trebuie să-ți dau explicații în legătură cu viața mea particulară. Este inutil să repet că mă aflu aici la rugămintea doamnei Cale. Beth mi-a spus că pot să-i fiu de mare ajutor în momentul când o apucă durerile de cap. Voi căuta să stau cât mai departe de persoana ta.

Tânăra învățătoare simțea că orgoliul lui îl va face să-și piardă calmul și ea va aștepta ca el să izbucnească în reproșuri dar, spre surprinderea ei, el spuse pe un ton potolit:

- Este prima dată când aud că Beth are migrene, deși o cunosc de mulți ani. Oricum, ai inventat o scuză mai bună decât paginile unei partituri… Cum se face că te-ai întâlnit din nou cu Keith? Îl cunoști de mai mult timp?

- Doamna Cale mi-a spus să fiu pregătită de drum, dar am știut că Max Lewis vine cu mașina.

- Ai un talent de a inventa nemaipomenit și găsești ușor răspunsuri la toate întrebările.

- Întrebările tale nu au de ce să fie dificile, fiindcă spun adevărul.

- Keith îți este simpatic?

- Mai mult decât alții, răspunse Paddy, lăsând să se înțeleagă că interlocutorul ei este o persoană nesuferită.

- Îți amintesc că te-am salvat dintr-o aparentă luptă cu un agresor pe care l-ai numit bețiv arțăgos. Am impresia că totul a fost o ceartă între îndrăgostiți.

- Asta este părerea ta? se indignă tânăra, hotărâtă să-și păstreze calmul.

Venn tăcu câteva clipe, apoi declară pe un ton disprețuitor:

- Nu este normal ca o învățătoare să-și petreacă vacanța de vară având grijă de un copil, mai ales când iubitul ei este la Sydney. La fermă nu vei găsi distracțiile pe care ți le oferă un oraș mare. Sunt convins că ai venit aici fiindcă ai făcut o pasiune subită pentru Keith.

Paddy vru să protesteze, dar Wildash o opri cu un gest autoritar.

- Peste câteva zile mă voi duce la Gidgeemallawa să-l văd pe nepotul meu. Vei merge cu mine și voi avea grijă să te urc în trenul de Sydney.

- Nu sunt un balot de lână pe care să-l expediezi cu primul tren. Te rog să-ți vezi de treburile tale! se răzvrăti fata.

- Asta și fac, domnișoară Dempster. Am o mulțime de probleme de rezolvat și nu doresc să-mi iau o povară în plus. Nu pot să-l supraveghez pe Keith și nu vreau ca o fată ușuratică să semene discordie printre lucrătorii de la fermă. Ești drăguță și mai șireată decât își închipuie lumea.

Venn se uită insistent la pieptul ei și adăugă cu o voce

zeflemitoare:

- Chiar și în fața mea ai nasturii desfăcuți.

Wildash întinse mâna și fata se feri de atingerea degetelor lui.

- Eforturile tale sunt zadarnice. Nu te-ai uitat în oglindă înainte de a veni să-l impresionezi pe șeful tău?

Fata se ridică.

- N-am intenționat să te impresionez și nici nu-mi ești șef. Să nu îndrăznești să mă duci la tren!

- Eu conduc ferma și hotărârile mele sunt definitive.

Venn se duse spre ușă și zise pe un ton răstit:

- Poți să te întorci singură la familia Lewis?

- Voi încerca să nu provoc vreo încurcătură, promise Paddy coborând treptele scării și îndreptându-se spre bungalov. Cele două fete pălăvrăgeau în continuare, fără să-i acorde atenție. Învățătoarea era într-o stare de agitație din cauza vorbelor lui Wildash. În acel moment îl ura din adâncul inimii pe bărbatul îngâmfat și autoritar care o acuzase pe nedrept. Orice ar fi făcut ea, el i-ar fi găsit nod în papură, copleșind-o cu reproșuri nefondate și dureroase. Dacă ar fi putut, Paddy și-ar fi împachetat lucrurile și ar fi plecat imediat, numai să nu mai dea ochii cu Venn. Era imposibil să se întoarcă în orășel iar dorința ei era să-și petreacă vacanța la Bibbenluke, chiar cu riscul de a-l înfrunta pe proprietarul fermei… acest înfumurat.

Din fericire, gazdele ei se retrăseseră în camerele lor. Nici la garaj nu se vedea lumină. Fata se duse în odaia ei, pregătindu-se de culcare. Obosise și enervarea o epuiza. În timpul nopții, Paddy se trezi brusc auzind lătratul unui câine și pași înfundați pe verandă.

"Trebuie să fie Keith, care se duce după hoți", își spuse fata adormind la loc.

* * *

Când se trezi, soarele se ridicase deja pe cer. Atmosfera pașnică din jur îi dădu speranțe. Bărbații erau plecați la treabă, iar ziua era minunată. Paddy va putea să se simtă bine în compania lui Beth și a copiilor.

După ce făcu un duș își puse o bluză cu mâneci scurte și o pereche de jeanși. Având în picioare sandale fără tocuri, Paddy se îndreptă spre bucătărie. În curte îi zări pe copii, jucându-se fericiți.

- Bună dimineața, se auzi o voce în spatele fetei. Paddy întoarse capul și o văzu pe Vera în ușa de la bucătărie. Ai dormit bine? Ți-am pregătit ouă cu șuncă, ceai, pâine prăjită și două cotlete de oaie.

Ziua începea bine pentru Paddy. Instalată confortabil pe un scaun în fața mesei de pe verandă, fata mânca cu poftă din bucatele pregătite de Vera. Beth stătea în partea cealaltă a mesei, fumând și uitându-se gânditoare la un bloc de granit aflat sub salcâmii din curte.

- Trebuie să încep să sculptez și nu am încă inspirație, se plânse soția lui Max. Mă uit la piatră de o săptămână și nu reușesc să văd în ea nici o formă umană. Când voi găsi un model expresiv, voi începe să modelez această piatră, căutând să redau puterea dragostei.

Paddy sorbi o înghițitură de ceai și tăie o bucată de cotlet pe care o mestecă încet, savurând carnea gustoasă.

- Ai de gând să mănânci tot ce ți-a gătit Vera? se miră Beth.

- Sunt lihnită de foame.

- Asta este un semn bun. Aerul de țară îți prieste, deși o fată slăbuță ca tine nu poate mânca la fel ca un crescător de vite. Cum ai dormit noaptea trecută?

Paddy avea gura plină și tăcu. Beth își aprinse o altă țigară, spunând:

- Îmi cer iertare că nu te las să mănânci. Vreau să știu numai dacă te-ai cunoscut cu fetele lui Duncan și dacă ai cunoscut-o pe Agnes. Venn a fost amabil cu tine, nu-i așa?

Paddy mușcă dintr-o felie de pâine prăjită și făcu un gest neputincios.

- Ți-au plăcut fetele? insistă Beth, privind-o în ochi pe tânăra care își înghiți îmbucătura și răspunse:

- N-am făcut cunoștință cu ele. Am trecut pe lângă ele, dar Johnny nu ne-a prezentat.

- Cel puțin ai cunoscut-o pe Agnes?

- Cine e Agnes?

- Mătușa lui Venn. Este menajera casei. Nu se poate să nu o fi văzut.

Paddy înălță din umeri, mărturisind adevărul:

- N-am discutat decât cu Venn Wildash. Printre altele, stăpânul fermei are de gând să mă ducă la Gidgeemallawa peste câteva zile și să mă urce în trenul de Sydney.

- Nu se poate! exclamă Beth. Te-ai plictisit aici? Vrei să ne părăsești?

Bineînțeles că Paddy avea motive întemeiate să plece de la fermă, dar nu îndrăznea să-i destăinuiască lui Beth cât de urât se purtase Venn cu ea.

- Nu vreau să vă deranjez. Cel puțin așa a spus Venn.

- Prostii, zise Beth. Mă bucur enorm că te afli aici. Dar dacă regreți că ai venit la fermă, nimeni nu te împiedică să pleci.

- Nu am unde să mă duc, mărturisi Paddy. Gazdele la care stăteam la Gidgeemallawa au plecat pe litoral.

- Nu ai pe nimeni la Sydney?

- Nu. Mama mea vitregă s-a întors în Anglia după moartea tatălui meu.

- Oh, sărăcuța de tine, ești singură! Rămâi aici și nu da ascultare vorbelor lui Venn. Voi discuta eu cu el, nu-ți face griji. Nu înțeleg de ce este pornit împotriva ta. De obicei nu

este atât de aspru cu oamenii. Trebuie să le cunoști pe fetele lui Duncan. Cine știe, una dintre ele va fi stăpâna fermei?

Uitându-se la blocul de granit, Beth își încruntă sprâncenele și declară, după un moment de gândire:

- Cred că aș putea sculpta o mamă cu pruncul ei. Nu, nu e bine. Unde să punem statuia? Oh, draga mea, i se adresă ea lui Paddy, să nu ai impresia că sunt bolnavă, dar mă preocupă zi și noapte ideea că trebuie să scot ceva din piatra asta. Acestea sunt chinurile creației artistice.

- Mi-ar plăcea să văd ce ai creat până acum, spuse Paddy bucuroasă că poate să se gândească la altceva decât la hotărârea lui Venn. Și Phil fusese împărțit între afecțiunea față de Paddy și atracția exercitată de Diana asupra lui.

- Cele mai bune lucrări ale mele se găsesc în curtea lui Venn. Du-te și vezi dacă-ți plac. Le vei întâlni și pe fete și pe Agnes.

- Cum rămâne cu copiii?

- Nici o problemă. Eu și Vera suntem cu ochii pe ei. Du-te draga mea.

Paddy se ridică de la masă și făcu câțiva pași spre casa lui Venn. Acesta era plecat după oi și n-o pândea nici o primejdie. În plus, era curioasă să le cunoască pe fetele Duncan și pe mătușa lui Wildash.

Vera era în spatele casei, cu o sticlă în mână.

- Îi voi da un medicament lui Trixie. Cățeaua a lătrat toată noaptea și Keith mi-a spus că zace în șopron.

Paddy își reaminti că fusese trezită din somn de lătratul cățelei. Keith plecase așa de dimineață?

Trecând pe lângă Simon și Margaret care se jucau cu niște pietricele, închipuindu-și că acestea sunt oameni, se opri o clipă. Uitându-se în jur, apoi în jos, observă că jeanșii i se rupseseră în genunchi.

- Oh, când s-au rupt? Acum nu mă mai întorc să mă schimb.

Soarele ardea îngrozitor și tânăra se grăbi, temându-se să nu facă insolație. Ce păcat că nu-și pusese pălăria, așa cum o sfătuise doamna Cale.

Deschizând poarta grădinii lui Venn, Paddy avea senzația că era o străină pășind pe o proprietate interzisă. Scaunele erau goale, nimeni nu era în curte. Casa, scăldată în razele soarelui, era înconjurată de viță de vie și avea acoperișul din lemn.

Ocolind grădina, se aștepta să le întâlnească pe fetele Duncan, dar liniștea domnea peste tot. Dacă mătușa lui Venn ar zări-o, ar asmuți câinii pe ea, țipând:

- Cară-te de aici! Nu ai voie să intri pe această proprietate. Una dintre fetele care locuiesc aici va fi stăpâna fermei. Nu ai ce căuta aici.

Tânăra își duse mâna la tâmplă. Capul o durea și halucinațiile îi dovedeau că soarele era torid.

În fața clădirii se aflau fetele lui Duncan. Una dintre ele va deveni soția lui Venn Wildash. Amândouă aveau plete blonde care le cădeau pe umeri. Cu trăsături regulate și cu ochi albaștri, amândouă erau la fel de frumoase, de atrăgătoare. Paddy remarcă inocența ce se citea pe chipurile lor. Fetele purtau fuste lungi: una albastră, cealată portocalie. Bluzele lor elegante se armonizau cu fustele. Fetele aveau soarele în față și n-o zăreau pe Paddy care rămăsese la umbra unui copac.

Un bărbat cu ochelari de soare și un aparat de fotografiat în mână, se ivi de după celălat colț al clădirii, făcându-le celor două fete semne cu mâna. Acestea își aranjară pălăriile de bumbac și afișară un zâmbet profesional. Venn Wildash, căci el era bărbatul, se uită curios la învățătoarea care nu îndrăznea să facă nici o mișcare, apoi își îndreptă privirea spre cele două fete care așteptau să fie fotografiate.

Venn își scoase ochelarii și apăsă pe buton. Fetele își schimbară poziția și Venn făcu alte fotografii.

Paddy asistă curioasă la scena aceasta neobișnuită, deoarece cele trei persoane care luau parte la ea nu-i dădeau nici o atenție. Ar fi putut să fie un copac sau o pisică, nimeni nu se uita la ea. Cele două surori se mișcau de parcă ar fi fost fotomodele, adoptând diferite poziții, până când Venn termină filmul. Una dintre fete luă aparatul de fotografiat și Wildash își puse ochelarii de soare, apropiindu-se de locul unde stătea Paddy.

- Ai ceva să-mi spui? o întrebă el politicos.

Din cauza ochelarilor, învățătoarea nu-i putea zări ochii albaștri. Venn purta pantaloni și cămașă de culoarea cafelei cu lapte și surâdea binevoitor.

- Nu, răspunse Paddy, am crezut chiar că ești plecat.

- După cum vezi, am rămas acasă. Ce dorești să afli?

Tânăra își dădu seama că el credea că-l urmărește. Ținuta ei nu era elegantă și nu-i permitea să se compare cu toaleta fetelor lui Duncan. Acestea se retraseră la umbra copacilor, schimbând filmul din aparat. Wildash își scoase ochelarii și o cerceta atent pe învățătoarea care, de emoție, nu putea să deschidă gura.

- De ce taci? Domnișoară Dempster, ai un talent deosebit să-ți rupi hainele. Ce-ai pățit la genunchi?

Paddy se simți și mai stingheră, nereușind să găsească o scuză plauzibilă. Cele două surori se apropiară și o examinară pe tânăra vecină. Cea mai mare îi zâmbi, dar cu dispreț, și Paddy se înroși mai tare în obraji.

"Ea este aleasa lui Venn " își spuse.

Spre marea ei surpriză, stăpânul fermei făcu prezentările pe un ton amabil:

- Fetelor, ea este Paddy Dempster. Paddy, ele sunt Jeanne și Annette Duncan.

Paddy nu înțelese clar cine este Jeanne și cine Annette, deoarece fetele rostiră în același timp:

- Bună, Paddy.

- Ți-ai rupt pantalonii în genunchi, îi atrase atenția una dintre ele.

- Mulțumesc, dar nu mă deranjează, rosti învățătoarea pe un ton sec. Tocmai admiram sculpturile lui Beth și fără să vreau, v-am surprins în plină ședință de fotografiat.

- Ai văzut șopârla? Cred că este cea mai bună operă a lui Beth.

- Și mie mi s-a părut foarte reușită.

- La capătul grădinii se află o altă statuie. Un mânz abia născut.

- Mânzul este epuizat și doarme.

- Vrei să-l vezi?

- Da, cu plăcere.

- Venn, vii cu noi? îl întrebă fata îmbrăcată în rochie albastră.

Paddy remarcă tonul dezmierdător folosit de aceasta când îi pronunță numele lui Wildash.

Venn clătină din cap cu o figură îngrijorată.

- Nu, nu pot, draga mea.

Paddy tresări, invidiind-o pe viitoarea soție a lui Venn.

- Îl aștepți pe Keith? Camioneta neagră trebuie să fie destul de departe.

- E timpul să se întoarcă, zise Wildash, intrând în casă.

Cele trei fete ocoliră clădirea și ajunseră lângă poarta care dădea spre grajduri. Sculptura nu era la fel de bună ca celelalte și avea crăpături, de parcă fusese dezgropată după o lungă perioadă de timp de niște arheologi.

La intrarea în grajd se află alte două statui, o informară fetele pe învățătoare. Beth le-a făcut când eram noi mici.

- Am venit aici în vacanță în anul în care mama și bunicul nostru au murit.

- Este prea cald, zise Paddy. Mă voi duce la grajd în altă zi.

- Nu-i nimic, ai tot timpul la dispoziție.
- Cât timp vei sta la fermă?
- Nu știu încă, dar vreau să mă odihnesc o vreme.
- Mâine te invităm să înoți în iazul cel mare.
- Aș vrea să fac o baie. Spuneți-mi, sunteți gemene?
- Nu, eu am optsprezece ani și jumătate.
- Ea este Annette, zise cealaltă fată. Eu am aproape douăzeci.
- Ești prietena lui Keith? se interesă Annette.

Paddy ar fi vrut să răspundă: "Nu, nici nu-l cunosc pe fratele lui Beth", dar cuvintele nu-i veneau pe buze. Capul o durea foarte tare și cerul începu să se învârtească cu ea. Vorbele celor două surori erau percepute ca niște ecouri îndepărate și învățătoarea nu înțelegea sensul lor. Înainte de a leșina, Paddy simți că este dusă de cele două fete pe verandă…

Când își reveni în simțire, o femeie înaltă cu părul grizonat îi punea o compresă cu apă pe frunte.

Paddy tresări și femeia îi spuse:

- Stai liniștită pe scaun. Nu trebuie să te agiți. Ai stat prea mult cu capul descoperit în soare. De ce nu ți-ai pus o pălărie? Voi de ce nu i-ați dat? se adresă femeia surorilor Duncan. Aveți mai multe pălării decât toate femeile din regiune.
- Am vrut să-i împrumutăm o pereche de pantaloni, se auzi o voce mieroasă, căci îi are rupți la genunchi. Ne pare rău, dar nu ne-am gândit la pălărie.
- Nu aveți minte nici cât o gânganie!

Paddy reuși să articuleze încet:

- Mă simt bine acum.
- Presupun că nici n-ai mâncat, zise Agnes Wildash.
- Am mâncat destul de mult.
- Jeanne, du-te la bucătărie. În frigider vei găsi suc de portocale. Adu un pahar mare. Annette, adu niște perne din

sufragerie.

Cele două fete alergară să îndeplinească ordinele mătușii lui Venn.

- Numele meu este Paddy Dempster, rosti învățătoarea. Locuiesc la familia Lewis.

- Nepotul meu mi-a vorbit de tine.

Paddy se întrebă în sinea ei ce putuse Venn să-i spună mătușii sale în legătură cu musafira lui Beth.

- Sunt învățătoarea lui Margaret, o lămuri ea pe Agnes. Doamna Cale m-a rugat să am grijă de fiica ei.

Domnișoara Wildash zâmbi ironic.

- Nu cred că este o povară prea grea pentru tine, nu-i așa?

Paddy se îmbujoră la chip, rușinându-se că nu era crezută.

Annette reveni cu două perne, iar Jeanne ținea în mână un pahar mare cu suc rece.

- Bea, copila mea, o îndemnă Agnes pe Paddy, apoi întorcându-se spre Annette, zise cu o voce autoritară: Du-te să te odihnești. Ai trecut prin emoții puternice. Venn a plecat cu mașina.

- Nu simt nevoia să mă odihnesc, protestă Annette.

- Ești încă slăbită după accident.

- Mă duc să citesc o revistă.

- Foarte bine, dar să stai în pat. Jeanne, spune-i lui Millie să pună prăjiturile la cuptor.

Paddy bău sucul de portocale și puse paharul pe podea. Nimeni nu se mai interesa de ea. Mătușa lui Venn părea preocupată de treburile casei, iar surorile Duncan se duseseră să-i îndeplinească poruncile.

Din ușă, Jeanne se întoarse, spunând:

- Nu uita, Paddy, mâine vom merge la iaz.

- Aștept semnalul vostru.

Domnișoara Wildash o sfătui pe un ton amabil:

- Paddy, mai stai aici până îți recapeți forțele, apoi du-te repede la bungalov. Îi voi spune lui Millie să-ți aducă o pălărie. La revedere.

Mătușa lui Venn luă paharul și se îndreptă spre bucătărie.

- La revedere, spuse Paddy, gândindu-se că nu era binevenită în casa lui Wildash.

Capitolul 4

La cină, conversația se învârtea din nou în jurul furtului animalelor și Beth se interesă ce descoperiseră bărbații trimiși după hoți.

Max ridică neputincios din umeri.

- Oh, Roy este de părere că oile au fost transportate cu un camion. N-am găsit nici o urmă. Nu cred ca vecinii noștri apropiați să fi îndrăznit s-o facă. Venn este supărat că nimeni nu știe nimic. S-a dus să anunțe poliția din Bogan.

- Ce a mai spus Roy? insistă Beth.

- Roy bănuiește că este vorba de niște indivizi foarte șireți care au relații cu populația aborigenă. Pentru a-i găsi, trebuie să ne adresăm vraciului care poate invoca spiritele.

- Am impresia că totul depinde de iuțeala cu care îi puteți prinde pe hoți.

- Este greu să-i dibuim, deoarece hoții s-au grăbit să vândă oile. Venn va vorbi cu reprezentantul ministerului agriculturii din Gidgeemallawa. Acesta va fi în inspecție la Belah Springs. La începutul săptămânii viitoare, șefu' se va duce cu mașina

să-l informeze de pierderea suferită.

Max bău o înghițitură de bere, apoi îl întrebă pe Keith, care era posomorât:

- Cum se simte Trixie?

- Bine. Vera i-a dat un medicament și cățeaua este vioaie.

După ce masa de seară luă sfârșit, Paddy se duse în camera ei și-și schimbă hainele, punându-și o rochie subțire din bumbac, apoi intră în odaia copiilor pentru a le citi o poveste. Max era așezat pe un scaun și cei doi copii erau atenți la basmul pe care-l spunea tatăl lui Simon. Paddy se retrase, văzând că prezența ei era inutilă.

Dacă nimeni nu are nevoie de ea, hotărârea ei va fi să părăsească ferma cât mai repede posibil. Poate că Venn va aranja cu inspectorul guvernamental să o ducă la Gidgeemallawa!

Pe verandă, Keith și Beth stăteau la masă, discutând despre reparația motorului mașinii. Văzând-o pe Paddy, Keith o invită să facă o plimbare prin grădină. Învățătoarea voia să-l refuze, însă Beth exclamă entuziasmată:

- Paddy, este foarte bine să te dezmorțești puțin. Vin și eu mai târziu, după ce Max adoarme copiii.

Tânăra bănui că Beth voia să rămână singură cu soțul ei și păși, alături de Keith, pe sub arborii din curtea din spatele casei. Nu se mai plimbase cu un bărbat de când plecase din Sydney, iar tovărășia lui Keith nu-i era deloc pe plac. Amintirile neplăcute îi reveniră în minte și fata se întristă.

Suspiciunile ei se adeveriră imediat, căci Keith o luă de braț de parcă ar fi cunoscut-o de când lumea, spunându-i pe un ton familiar:

- Ce impresie ai despre fermă, dragă Paddy?

Ea nu dădu atenție cuvintelor lui de alint și răspunse:

- În afara căldurii, totul a fost minunat. Le-am cunoscut pe surorile Duncan. Sunt foarte frumoase.

- Ai dreptate, confirmă Keith, numai că sunt prea tinere pentru Venn. La vârsta lui m-aș uita la niște femei mai coapte.

Paddy îl întrebă, curioasă:

- Este adevărat că Wildash se va însura cu una dintre ele?

- De ce nu? spuse Keith, răsucind o frunză de eucalipt între degete. Nu văd nici un alt motiv decât acesta, altfel nu le-ar fi adus în această pustietate, lipsindu-le de confortul orașului.

Paddy recunoscu în sinea ei că argumentele lui Keith erau valabile, deși intuia că fratele lui Beth este invidios pe stăpânul fermei.

După câțiva pași, fata căută să afle ce se întâmplase cu Annette.

- Agnes a trimis-o pe Annette să se odihnească. Ce s-a întâmplat cu ea?

- A căzut de pe cal și este menajată de mătușa lui Venn. Ambele surori sunt la fel de frumoase. Amândouă sunt blonde și se comportă la fel. Cred că acum Jeanne este favorita lui Agnes, deoarece este mai isteață decât Annette.

Paddy simți că mâna lui îi mângâie coapsa și se dădu într-o parte.

- Mă întorc în camera mea. Am stat prea mult la soare și acum mă doare capul.

Tânăra se întoarse din drum, cu gândul să ajungă cât mai repede în casă. Vorbele lui Keith o enervaseră și o mâhniseră. Cele aflate despre Venn îi stârniseră indignarea. Wildash se purta ca un nobil trufaș, bătându-și joc de sentimentele curate ale celor două adolescente. Era un tiran lipsit de inimă și Paddy îl ura mai mult ca niciodată. Nu mai voia să știe nimic despre el. Față de Annette avea o milă nesfârșită.

Cât de grosolan fusese Keith, mărturisindu-i pe un ton nepăsător că surorile Duncan sunt privite ca niște rude sărace de care Venn poate să profite fără nici o remușcare.

Keith o prinse de încheietura mâinii și o răsuci cu fața spre

el.

- Nu fi supărată pe mine, domnișoară Dempster. Stai prea mult cu copiii și nu știi ce înseamnă viața. Este firesc ca niște fete drăguțe să fie îndrăgostite de un bărbat ca Venn, care poate să le învețe ce este iubirea. Nu poți să-i porți pică, fiindcă nu se poartă ca un cavaler medieval.

- Nu mă interesează viața lui particulară!

- Ții la el? De ce ești atât de nervoasă?

- Venn nu mă interesează deloc.

- Cu atât mai bine, dragă Paddy. Lui Wildash îi plac blondele, așa că nu se uită la brunete. Eu mă dau în vânt după fetele cu părul negru și ochii căprui. Să-l lăsăm în pace pe Venn. Promit să nu-ți mai spun nimic despre el. Dă-mi o sărutare în semn de împăcare.

- Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă fata. Dă-mi drumul! Imediat! Dacă nu mă asculți, voi țipa atât de tare, încât voi trezi toți locuitorii fermei!

- Ești în stare de orice! rosti Keith înciudat, retrăgându-și mâna. De ce nu te distrezi? Ești prea serioasă și nu te bucuri de viață. Am impresia că te-a părăsit iubitul. Dacă am ghicit corect, uită-l și profită de tinerețe! Sărutările pot avea un efect binefăcător. Data viitoare, să aduci o frânghie pentru a-mi lega mâinile la spate. Când mă plimb alături de tine, îmi vine mereu să te sărut!

Amărăciunea din sufletul tinerei nu putea fi alinată de voioșia lui Keith. Paddy simțea nevoia să rămână singură și să uite tot ce auzise.

- Noapte bună, îi ură ea, retrăgându-se în camera ei.

Tristețea neașteptată care o cuprinsese o împiedica să adoarmă.

* * *

A doua zi, Paddy se duse cu surorile Duncan la iaz. Cărarea șerpuia printre arbori, mărginită de iarba înaltă crescută după ploile abundente și care acum începuse să îngălbenească. Greierii țârâiau fără oprire, nepăsători la căldura toridă.

Max plecase cu copii într-o plimbare călărind un cal alb, iar Keith o ajuta pe Beth să miște bucata de granit într-o poziție favorabilă, deși ar fi vrut să meargă cu fetele la scăldat. Paddy era uimită de voința lui Beth care dorea să înceapă să cioplească piatra înainte de apusul soarelui.

Surorile Duncan nu-i spuseseră unde plecase Venn și învățătoarea nu insistase, fiind bucuroasă că stăpânul fermei nu le însoțește la iaz. Pe malul ochiului de apă se afla o mașină verde și în ea stătea Agnes Wildash, tricotând.

- Bună ziua, o salută Paddy. Este atât de plăcut aici.

Agnes mormăi ceva, continuând să tricoteze. Annette și Jeanne aveau costume de baie minuscule care le punea în evidență trupurile perfecte. Paddy își aminti de zilele fericite când mergea cu Phil să facă baie în ocean. Din păcate, el n-o iubea și era pe punctul să se logodească, la Sydney, cu o altă fată. După ce își scoase rochia albă, învățătoarea rămase în costumul de baie bleumarin, apoi plonjă în iaz, urmată de surorile Duncan. Sălciile și arborii de cauciuc își aruncau umbrele pe luciul apei.

Annette și Jeanne cunoșteau locurile adânci unde puteau să se scufunde și Paddy petrecu câteva minute plăcute, apoi ieși pe mal să se odihnească.

Agnes le supraveghea din mașină pe cele două surori care se așezară lângă învățătoare, scuturându-și pletele de apă.

- Cunoașteți foarte bine ferma și împrejurimile sale. Se vede că v-ați petrecut aici vacanțele, zise Paddy.

- Aș putea afirma că aici am crescut, spuse Annette.

- Bunicul nostru, o completă Jeanne, a lucrat la fermă până la moartea sa.

- Mama și bunicul s-au prăbușit cu avionul pe aceste meleaguri, îi explică Annette, uitându-se în zare.

- Împreună cu Peggy, adăugă Jeanne, fără să dea mai multe explicații.

- De aceea Venn are grijă de noi, afirmă Annette.

- Venn ne-a trimis la școală, deoarece tatăl nostru…

- Nu l-am văzut prea des pe tatăl nostru, oftă Annette.

- Așa e, încuviință Jeanne. Tata era mereu plecat.

- Acum este în Canada și s-a recăsătorit.

- Tata n-a fost niciodată îndrăgostit de ținuturile acestea sălbatice, deși aici a cunoscut-o pe mama. După nuntă, părinții noștri s-au mutat la Sydney și acolo ne-am născut noi.

- Mie îmi place să locuiesc la fermă, mărturisi Annette, visătoare. Venn este un om minunat. Toată lumea ține la el. Eu îl ador.

Jeanne plonjă din nou în apă, urmată de sora ei. Paddy era pe punctul să sară în iaz, când auzi vocea lui Agnes:

- Paddy, vino puțin la mașină.

- Da, domnișoară Wildash. Ce s-a întâmplat?

- Nimic, draga mea.

"Dragă! Oh, Doamne! își zise Paddy, surprinsă. Cu câteva minute în urmă nici nu existam pentru ea și acum mă alintă".

- Aș vrea să vii la noi, într-o seară. Ce zici, marți îți convine? Vom lua masa împreună.

- Mulțumesc, dar va trebui să vorbesc cu Beth.

- Beth nu se va supăra. Vino înainte de ora șase. Vom putea sta mai mult de vorbă.

Paddy dădu din cap, gândindu-se că invitația mătușii lui Venn este o surpriză. Ce dorea să discute cu ea? Ce va spune Venn când va vedea că va lua loc la masa lui?

- La revedere, draga mea.

Agnes porni motorul și dispăru după un pâlc de copaci. Paddy se îmbăie din nou, înotând și scufundându-se în apa

călduță a iazului. După un sfert de oră, Keith se alătură fetelor, prefăcându-se că se îneacă. Annette era favorita lui, prinzând-o de talie, o trase la fundul apei. Fata reveni la suprafață, țipând după ajutor, deși nu era în pericol.

Paddy se întoarse la mal, dezamăgită de zbenguiala celor două surori. Cum putea Annette să se lase îmbrățișată de Keith, susținând în același timp că-l adoră pe Venn? Pentru prima dată, se întrebă dacă Annette nu face un joc dublu, căutând să pună mâna pe un bărbat, oricare ar fi fost acesta.

Paddy își înfășură prosopul verde în jurul trupului, scuturându-și părul negru, apoi se așeză pe iarbă, închizând ochii. Soarele stătea să apună și arșița se domolise. Tânăra se înfioră la adierea vântului.

Când deschise ochii, îl zări pe Venn sub un arbore de cauciuc. De când o privea Wildash? se întrebă Paddy. O văzuse înotând? Venn părea gânditor. Să se fi întrebat stăpânul fermei ce căuta ea acolo? Ochii lui aveau o expresie ironică, ca și cum i-ar fi reproșat că înotase în iazul lui, petrecând momente plăcute pe pământurile care-i aparțineau. Fata avea impresia că-i ghicise gândurile și se aștepta ca mâna lui s-o apuce de braț, iar cu vocea lui aspră s-o alunge.

Paddy se hotărî să rupă tăcerea stânjenitoare și zise tare pentru a se face auzită:

- Am înotat în iazul tău.

- Am văzut, spuse el încruntându-și sprâncenele.

- Am stat întinsă pe iarbă, continuă Paddy, și am ascultat țârâitul greierilor. Când trebuie să plec de la fermă? Mai pot rămâne până marți seara?

Wildash se frecă la ochi, tresărind.

- Ce importanță are seara de marți? o întrebă el. Scuză-mă, dar n-am fost atent.

Paddy se înroși. Așadar nu el fusese în spatele invitației la cină.

- Mătușa ta m-a invitat să iau masa de seară cu ea. Peste două zile. Am crezut că vrei să mă anunți când ai fixat data plecării mele spre Gidgeemallawa.

Tânăra se uită în ochii lui, simțind o tulburare inexplicabilă. În razele calde ale soarelui, chipul lui părea mai frumos ca niciodată. Părul mătăsos, spălat de curând, avea o lucire blândă și fata simți imboldul să-l mângâie cu degetele. În sinea ei, Paddy recunoștea că este atrasă irezistibil de fermierul acesta, de farmecul lui. Ce păcat că nu era blondă ca Annette. Venn îi spusese că trebuie să părăsească ferma. Pentru el, învățătoarea nu era decât o intrusă.

Venn se sprijini cu brațul drept de trunchiul copacului și spuse pe un ton potolit:

- Ai de gând să pleci de aici? Cine te-a supărat?

Privirea lui era îndreptată spre iaz, urmărind zbenguiala surorilor Duncan și ale lui Keith.

- Eu… nu vreau să plec de la fermă. Tu mi-ai spus că trebuie să plec.

Venn tăcu un moment, apoi rosti apăsat:

- Bineînțeles că vreau să pleci de la fermă. Ar fi fost mai bine să nu fi venit niciodată aici. Dar nu mă pot împotrivi dorinței tale de a sta o vreme la familia Lewis. Am aflat că i-ai mărturisit lui Beth că ești orfană și că nu ai locuință proprie. Regret însă că nu i-ai amintit de iubitul tău din Sydney. Oricum, nu voi avea nici o ezitare să te alung de pe pământurile mele, dacă vei da naștere la incidente.

Paddy simți că obrajii îi ard de indignare. Cât de mult se înșela Venn în privința caracterului ei! Ajunse chiar s-o considere mincinoasă și intrigantă! În acele clipe îl ura și ar fi dat orice numai să se afle în altă parte. În afara faptului că avea un trup viguros și trăsături regulate, Venn nu-i inspira decât o imensă deziluzie. Cu greu se abținea să nu-i strige în gura mare: "Te urăsc! Te urăsc!".

Greierii își intensificară țârâitul care ei i se păru insuportabil și asurzitor. Aerul apăsător îi dădea o senzație de neputință. Era ciudat că natura avea un efect negativ asupra stării ei psihice. Paddy avea senzația stranie că elementele naturii se înverșunau împotriva ei. Dacă parfumul dulce al florilor de portocal îi alinase dorul, pustietatea câmpiei îi producea o impresie deplorabilă. Lumea i se părea ostilă și zgomotoasă…

Paddy se uita în ochii albaștri ai lui Venn, fără să aibă puterea de a-și exterioriza sentimentele. O slăbiciune inexplicabilă îi învălui trupul, în timp ce țârâitul greierilor îi răsuna necontenit în urechi. Atrasă de o forță irezistibilă și invizibilă, fata se apropie de locul unde stătea Venn. Durerea ascuțită din urechi încetă brusc. Liniștea i se coborî în suflet. Epuizată de emoțiile prin care trecuse, tânăra se sprijini cu spatele de copac.

Venn își plecă privirea asupra trupului ei care tremura. Paddy respiră adânc și spuse cu o voce scăzută:

- Sunt gata de plecare. Nu mai am nimic de adăugat.

Wildash clătină din cap și făcu câțiva pași până la malul iazului și începu să discute cu cei care se aflau în apă. Paddy nu auzea vorbele lor, dar fetele și Keith încetară să se mai zbenguie.

Ceva se întâmplase cu Venn, însă ea nu știa ce anume îl determinase să le strice joaca surorilor Duncan. Keith ieși repede din apă și se repezi la mașină. Annette se ridică pe mal și-și scutură părul ud.

Paddy își adună hainele și-l strigă pe Keith:

- Așteaptă-mă. Nu pleca fără mine.

Învățătoarea le spuse celor de pe mal la revedere și alergă spre mașina cu care venise Keith, fără să-i pese că plecarea ei era nefirească.

* * *

Paddy era împărțită între hotărârea de a rămâne la Bibbenluke și dorința de a fi cât mai departe de Venn. Mâhnirea sa era sporită de senzația că între ea și Wildash se stabilise o relație tulbure și neliniștitoare. Probabil că atracția pe care o simțea la vederea lui se datora emoției încercate în prima seară, când îl cunoscuse la petrecerea lui Greg Marlow. La iaz, privirile lor se întâlniseră din nou, cu același efect copleșitor asupra sufletului fetei. Să fi fost numai o simplă atracție trupească? Orice ar fi fost, frământarea ei nu încetase. În loc să-l uite pe Phil și să se liniștească, era acum obsedată de influența nefastă pe care stăpânul fermei o avea asupra ei…

Beth îi spuse că Agnes fusese amabilă, când îi adresase invitația la cină.

- Mătușa lui Venn este suspicioasă cu străinii. Are grijă de surorile Duncan ca de propriile fiice. Le adoră și este ca o mamă pentru ele. Ea dorește ca Venn s-o ia de nevastă pe Annette. Bineînțeles că Ven trebuie să se însoare, dar nu cred că vreuna dintre surorile Duncan poate să-i fie soție.

Paddy se feri să facă o remarcă răutăcioasă, având impresia că Beth nu vorbește cu ea, ci gândește cu voce tare.

După-amiaza era călduroasă și Beth sorbea din ceașca de cafea, uitându-se gânditoare la piatra de granit. Deși începuse s-o cioplească, soția lui Max era nemulțumită și căuta o altă formă, mai potrivită, pentru a-și transpune imaginația artistică.

Copiii se jucau în curte, iar Paddy aștepta ca gazda ei să-i vorbească despre statuie. Spre surprinderea ei, Beth trase un fum de țigară și-i destăinui pe un ton grav:

- Sunt convinsă că Venn nu va lua o hotărâre pe care o va regreta ulterior. Este adevărat că fetele lui Duncan seamănă cu

Peggy în privința frumuseții și a părului auriu, dar nu pot să se laude cu caracterul ei. Ce păcat că Peggy a murit!

Paddy nu îndrăzni să-i întrerupă destăinuirea, socotind că ar fi o impolitețe s-o întrebe cine fusese Peggy.

- Ceea ce-i trebuie lui Venn, adăugă Beth după ce-și stinse țigara în scrumieră, este o fată cu mai multă minte! M-aș bucura dacă Domnul îi va da ocazia să-și găsească o nevastă pe cinste. Cred că te surprind complicațiile de la ferma aceasta izolată! Sunt îngrijorată că fratele meu trebuie să se însoare. Keith se uită cu drag la surorile Duncan, cu toate că nu cred ca vreuna din ele să se îndrăgostească de el!

Beth chicoti și-și încheie destăinuirea:

- Ar trebui mai bine să mă gândesc la sculptură decât la încurcăturile pe care le naște dragostea. Totuși, sunt femeie și nu mă pot împiedica să nu meditez la fericirea fratelui meu și la soarta stăpânului fermei. Bine, bine, nu te voi mai bate la cap cu grijile mele. Draga mea, bucură-te de zilele frumoase ale vacanței. Ești foarte drăguță și ai alte planuri decât să bârfești pe seama preferințelor lui Keith sau ale lui Venn.

"Drăguță, dar nu blondă", își spuse Paddy în sinea ei. Nu mă pot compara cu Peggy! Să fi fost fata de care se îndrăgostise Venn? În definitiv, viața particulară a lui Wildash nu o privea deloc, iar Keith nu-i trezea nici o emoție.

* * *

Paddy își alese, pentru cină, o rochie verde-pal și pantofi cu tocuri înalte. Rochia fusese cumpărată cu gândul că-i va plăcea lui Phil și se asorta cu părul ei negru și cu tenul bronzat. Bineînțeles că toaleta ei nu rivaliza cu hainele elegante ale celor două surori.

Tânăra era puțin neliniștită din cauza faptului că-l va revedea pe Venn. Îi va comunica acesta când trebuia să se

întoarcă la Gidgeemallawa? Paddy nu-i relatase lui Beth că Wildash are de gând s-o izgonească de la fermă, bănuind că hotărârea lui are cea mai mare putere la Bibbenluke.

Agnes o întâmpină surâzând pe musafira ei, zicându-i că Venn și fetele erau plecați la Belah Springs pentru a discuta cu inspectorul guvernamental despre achiziționarea berbecuților destinați exportului.

Mătușa lui Venn, îmbrăcată într-o rochie bleu de mătase, o invită pe Paddy să-și aleagă ce poftește de pe masa aflată pe verandă. Fata își umplu un pahar cu vișinată și gustă din biscuiții făcuți de Agnes.

Așezată pe un scaun confortabil, gazda așteptă ca Paddy să ia loc în fața ei și începu să-și descarce sufletul:

- Poate că vei fi surprinsă, Paddy, că mă amestec în probleme care nu mă privesc, dar țin să te previn să nu dai crezare vorbelor lui Keith. Beth îmi este simpatică, însă fratele ei nu-mi inspiră încredere.

Paddy ar fi dorit s-o asigure pe Agnes că sfatul este inutil, dar gazda ei continuă:

- Te-am privit când înotai și am observat că ai un trup atrăgător. Ești drăguță și Keith poate să te încânte cu vorbele lui mincinoase.

- Nu este nici o primejdie, afirmă Paddy, amintindu-și de avansurile pe care i le făcuse Keith. Pot să-mi port singură de grijă.

- Dă-mi voie să termin… Nu pot afirma că tu vei da naștere la încurcături, deși necazuri i se întâmplă și celei mai drăguțe fete din lume, dar cel mai bine ar fi să stai departe de Keith.

Paddy își arcui sprâncenele, simțind că Agnes vrea s-o determine să părăsească ferma, cu toate că proceda numai aluziv. Păstrându-și calmul, învățătoarea spuse pe un ton diplomatic:

- Oh, Keith nu mă deranjează deloc și nici nu-i dau atenție.

Domnișoara Wildash insistă:

- Mă tem că fratele lui Beth nu te va lăsa în pace. Nepotul meu l-a angajat numai la rugămințile lui Max, dar nu sunt de acord cu purtarea lui Keith. Te avertizez că este un pericol pentru orice fată. Keith are un caracter urât.

Paddy dădu din cap, apoi luă un alt biscuit, gândindu-se la spusele domnișoarei Wildash. Keith era un tânăr agresiv, dar putea fi ușor pus la punct. Mătușa lui Venn exagerase în privința purtării tânărului Laidlawe. Oricum, Paddy nu se simțea amenințată în nici un fel. Cel mult, surorile Duncan puteau fi agresate de Keith…

- Repet că trebuie să te ferești de Keith. Nepotul meu va merge la Gidgeemallawa săptămâna viitoare și poți să-l rogi să te ia cu el.

Paddy surâse știind că Venn abia aștepta să scape de ea.

Domnișoara Wildash o cercetă adânc cu ochii ei albaștri.

- Cea mai bună soluție ar fi să locuiești aici până când vei pleca de la fermă. Îmi pare rău că nu te pot adăposti, deoarece, ești de acord cu mine, fetele Duncan n-ar fi încântate să dormi sub același acoperiș cu Venn. Annette este bună de măritat, rosti domnișoara Wildash fără nici un echivoc.

Paddy înțelese avertismentul gazdei sale: "Trebuie să-ți iei adio de la Venn". Fără să vrea, fata se îmbujoră.

În acel moment, Annette și Jeanne apărură din spatele casei, urmate de Venn.

Învățătoarea se întrebă îngrijorată dacă stăpânul fermei va fi amabil cu ea, însă privirea lui rece o înfioră. Nu numai că Venn voia s-o alunge de la fermă, ci pur și simplu s-o scoată cu totul din viața lui.

În timpul cinei, el fu tăcut și distant, mărginindu-se s-o urmărească, din când în când, cu coada ochiului. Paddy își spuse că sfatul lui Agnes este într-adevăr cel mai bun. Ce căuta

ea la fermă? Încurcăturile pe care le iscase nu-i vor da nici un moment de liniște. Schimbând numai câteva vorbe politicoase cu comesenii, învățătoarea se gândea deja la călătoria pe care o va face cu Venn spre Gidgeemallawa. Cina se desfășură într-o atmosferă familială, din care erau excluși alți oaspeți. De pildă Johnny Heath nu mânca la aceeași masă cu stăpânul fermei, constată Paddy.

Cafeaua fu luată în salonul care avea un perete de sticlă ce dădea spre grădină. Ventilatorul din tavan împrospăta aerul, iar luminile erau reduse la minimum pentru a nu atrage insectele. Paddy sorbea din băutura fierbinte și se uita la portretul unei tinere, aflat pe biroul din lemn de pin… O fată drăguță, cu bucle blonde, zâmbea din fotografie.

"Este Peggy" își zise Paddy apropiindu-se de Annette care se uita într-un album de familie. Ceilalți erau antrenați într-o discuție aprinsă în legătură cu rezultatele întrevederii cu inspectorul guvernamental de la Belah Springs. Annette se ridică imediat de pe scaun și-l întrebă pe Venn dacă dorește altă ceașcă de cafea.

- Cu plăcere, zise Venn zâmbind.

Annette se grăbi să-i toarne cafeaua, apoi se așeză lângă el, sorbindu-l din ochi.

Paddy tresări când o auzi pe Agnes rostind cu o voce gravă:

- Venn, poți să-i spui lui Paddy când o vei duce la Gidgeemallawa? Joi sau vineri?

Venn își roti privirea spre Paddy, afișând o mutră plictisită. Învățătoarea îl privi în ochi, încurcată. Oare ce soartă îi rezervase stăpânul fermei?

Ochii lui albaștri păreau obosiți și triști. Jeanne era atentă la răspunsul lui Venn, iar Annette părea mulțumită că se afla aproape de iubitul ei. Agnes era convinsă că uneltirile ei vor avea câștig de cauză. Nu mică îi fu dezamăgirea mătușii lui Venn când el zise cu un glas indiferent:

- Paddy, n-ai noroc. Nu mai plec la Gidgeemallawa.

- Ce s-a întâmplat, Venn? se interesă Agnes.

- Am primit o scrisoare de la nepotul meu. Steve nu mai vrea să vină aici de Crăciun.

Annette îi aduse pachetul de țigări și Venn aprinse un chibrit, apoi trase un fum în piept.

- Steve s-a răzgândit. Am impresia că este îndrăgostit, conchise Venn. Paddy va trebui să rămână la fermă.

"Cu atât mai rău pentru voi", se gândi învățătoarea, mușcându-și buzele.

- În cazul acesta, voi vedea ce pot face pentru tine, i se adresă Agnes lui Paddy. Să nu uiți ce ți-am spus. Oh, ce rău îmi pare că Steve nu va sărbători Crăciunul cu noi. Auzi să se îndrăgostească de o fată și să nu vină în vacanță la fermă! Are numai șaptesprezece ani. Fetele sunt mai coapte la vârsta lui, afirmă Agnes, privind-o semnificativ pe Annette.

Paddy se scuză că este târziu și-și luă la revedere de la gazde. Venn se oferi s-o conducă. Annette făcu o mutră mirată, iar Agnes se încruntă.

- Nu te deranja, spuse Paddy.

- Nu-i nici un deranj, afirmă Venn pășind spre curte.

Paddy se opri în dreptul porții.

- Se pare că vei petrece sărbătoarea nașterii lui Cristos la fermă, domnișoară Dempster. Nu pot să fac o călătorie obositoare pe căldura asta. Mă mir că ți-ai schimbat gândurile și că vrei să pleci de la fermă. Mi-ai mărturisit că vrei să stai aici pe timpul vacanței. Cine te-a făcut să te răzgândești? Nu mai ești atrasă de Keith, sau dorești să te întorci la iubitul tău?

- N-ai ghicit, răspunse Paddy sec, amintindu-și modul brutal în care o abandonase Phil, după numai câteva săptămâni de absență. Keith nu putea în nici un caz să fie bărbatul pe care-l visase din adolescență.

- Cine te-a îndemnat să pleci?

Paddy stătu în cumpănă, nevrând să-i spună că mătușa lui o sfătuise să părăsească ferma.

- Ce contează?! exclamă ea mâhnită. Știu că te-ai bucura dacă aș fi departe de Bibbenluke.

- Mi-am schimbat părerea în privința ta. Amintește-ți că te-am surprins în brațele lui Keith. La început am crezut că ești iubita lui, deși știam ce faimă proastă are fratele lui Beth. Văzând că te zbați să scapi din îmbrățișarea lui, am avut unele îndoieli. Acum aș vrea să aflu dacă ai venit la fermă pentru a uita decepția în dragoste care te-a îndurerat în ultima vreme. Nu sunt deloc convins că ești aici pentru a avea grijă de fetiță, care nu ridică probleme.

Venn se apropie de Paddy și o privi sfredelitor. Tânăra îi simțea respirația caldă și picioarele începură să-i tremure când el o apucă de brațe.

În loc să protesteze, Paddy deschise buzele și se lăsă sărutată. Plăcerea sărutării era mai tare decât voința ei. Un val de căldură îi străbătu trupul și când Venn își înălță capul, fata murmură pierdută:

- Oh, sărută-mă, sărută-mă.

Vocea ei răsuna ca din depărtare și i se părea străină. Venn o strânse mai tare, dar n-o mai sărută.

Paddy își reveni brusc în fire și se simți umilită. Cu o mână tremurândă, ea își dădu părul pe spate și se sprijini cu spatele de gard. Ce duh rău pusese stăpânire pe ea?

Wildash rânji disprețuitor.

- Te-am sărutat atât cât a trebuit. Am aflat ce am vrut să aflu.

Paddy căuta să-și stăpânească bătăile inimii. Cum de fusese în stare să se lase sărutată de un bărbat pe care-l ura? Privirea lui o tulburase mai mult decât își închipuise. Bineînțeles că o sărutare nu era suficientă pentru a-ți da seama dacă ții la bărbatul care te-a îmbrățișat. Slăbiciunea de care dăduse dovadă era semnul că Venn o cucerise cu farmecul lui

irezistibil.

Fata ar fi vrut să-i ceară socoteală pentru îndrăzneala lui, dar știa că răspunsul ar fi fost o nouă ironie mușcătoare: "N-ai dorit tu să fii sărutată?"

Cu lacrimi în ochi, tânăra alergă până la camera ei și se prăbuși pe pat. Cât de neputincioasă fusese! Un bărbat puternic și seducător ca Venn o făcuse să dorească să fie sărutată!

Îi era rușine de slăbiciunea ei. Obrajii îi ardeau, iar momentele de abandon îi reveneau obsesiv în minte.

"Nu-l voi mai privi niciodată în ochi!" își zise fata chinuindu-se să-l dea uitării pe Venn. Sfatul lui Agnes se dovedea din nou util și plin de înțelepciune. Dacă la sfârșitul săptămânii ar fi departe de Bibbenluke, viața ei va reveni la normal.

Capitolul 5

De Crăciun, toată lumea era invitată la Venn. Paddy își petrecuse zilele având grijă de cei doi copii și de casă, fiindcă Beth începuse să lucreze la sculptura ei. În primul rând își făcuse un model din lut pe care-l schimba zilnic. Paddy era mulțumită că era ocupată și că poate să-i fie de folos gazdei sale. Împreună cu Vera, pregătea mâncarea și își găsea timp să croșeteze câteva lucruri, ca daruri pentru Beth, Agnes și cele două surori. Pentru copii făcea păpuși și ursuleți, iar pentru bărbați pregătea câteva răvașe glumețe. Nu uită nici pe prietenii ei din Sydney cărora le trimise câteva felicitări, astfel că era tot timpul ocupată.

Ultimul model ales de Beth pentru sculptură înfățișa o mamă cu pruncul ei.

- Nu cred că lui Max îi va plăcea opera mea, se văită ea, în timp ce bea o ceașcă de ceai la umbra răcoroasă a verandei. Soțul meu trudește toată ziua, dar vrea ca acasă să fie înconjurat de obiecte de artă. Cel mai mult îi plac statuile care seamănă cu animalele pe care am vrut să le redau în piatră.

După ce sorbi o înghițitură, Beth adăugă:

- Pe de altă parte, Venn este un apreciat critic de artă. De la el am împrumutatmai multe cărți de artă. Dacă-l cunoști mai bine, îți dai seama că este un om sensibil. Ce păcat că nu poți să-l vezi mai des. Ai avea ce discuta cu el. Mi-e tare ciudă că-și pierde timpul cu fetele Duncan.

Paddy era liniștită că Wildash nu-i acordă atenție, mai ales că sărutarea lui încă o tulbura.

- Cum te-ai apucat de sculptură?

Beth zâmbi.

- La școală m-am interesat foarte mult de artă. Tatăl meu era inspector guvernamental și a călătorit prin toată țara, cunoscând realizările cele mai valoroase ale artiștilor din localitățile pe unde treceam. Când m-am măritat cu Max, am fost nevoită să locuiesc la fermă. Bineînțeles că m-am plictisit și atunci am început să sculptez. Pe urmă am urmat o școală de artă la Sydney și am citit multe cărți. După trei luni m-am întors la fermă și apoi s-a născut Simon. Venirea lui pe lume nu m-a îndepărtat de artă. Familia îmi dădea puterea să nu abandonez sculptura. Sunt o femeie fericită. Singura mea grijă este Keith.

- Keith? se miră Paddy. De ce?

- Fratele meu este năzdrăvan încă din timpul școlii. Este mai tânăr decât mine și nu ascultă de nimeni. Este cam sălbatic, dar mi-a promis că se însoară și se potolește. De aceea lucrează la fermă. Un an de muncă fără nici o reclamație îl va face să se simtă responsabil și să merite respectul oamenilor. Până acum, a făcut afaceri cu ceilalți frați, dar a venit la mine, cerându-mi să-l ajut. Nu l-am întrebat de ce a plecat de la oraș, dar bănuiesc că la mijloc este vorba despre o femeie. Keith se aprinde repede și nu-l condamn numai pe el, deoarece, dacă nu este încurajat de fete, este foarte liniștit. Îți mulțumesc pentru ceai, draga mea. Trebuie să mă întorc la

sculptura mea.

Paddy se întrebă dacă mărturisirea lui Beth ascundea vreo intenție în legătură cu atitudinea ei față de Keith. Să fi vrut gazda ei s-o prevină că nu trebuie să se îndrăgostească de Keith? Sau s-o asigure că va face o căsătorie durabilă dacă îi acceptă avansurile lui?

Agnes îi spusese că fratele lui Beth are un caracter urât. Pe cine putea crede? "În orice caz, își zise Paddy, nu am de gând să mă mărit cu Keith!"

Căldura devenise insuportabilă în ziua de Crăciun. Copiii se jucau în curte și doborâți de oboseală, dormiră toată după-amiaza. Când se treziră, darurile numeroase îi încântară și începură să desfacă bucuroși pachetele frumos ambalate. Margaret se smiorcăi puțin, căci era departe de părinții ei. Mâhnirea ei era atât de mare cu cât mama ei nu-i dăruise încă un frățior, ceea ce ar fi însemnat cel mai frumos dar de Crăciun pentru ea.

Spre seară, toată familia Lewis se îndreptă spre casa lui Wildash. Paddy simți o emoție adâncă la vederea lui Venn, dar avu ocazia să amâne discuția cu el, deoarece copiii o traseră de mână să-i însoțească în curte, pentru a vedea bradul de Crăciun împodobit cu ghirlande și becuri colorate care vor rămâne aprinse toată noaptea.

- Avem doi brazi împodobiți! exclamă Margaret bucuroasă. Unul aici și unul la noi.

- Unchiul Venn are întotdeauna daruri pentru noi, spuse Simon mândru.

Masa festivă era aranjată în grădină și era plină cu băuturi reci și prăjituri de toate felurile. Copiii îl ajutară pe Venn să împartă darurile. Paddy se bucură de micile atenții pe care le primise, zâmbind fericită când ceilalți îi mulțumiră pentru cadourile pregătite de ea pentru ei.

Venn îi dăduse o oglindă cu ramă de argint și tânăra se

întrebă dacă el voise să-i atragă atenția că trebuie să fie mai cochetă.

Stăpânul fermei citi răvașul ei și râse amuzat.

- M-ai descris ca pe un om autoritar și neîndurător, - urându-mi să fiu mai blând. Crezi că slăbiciunea are ce căuta la o fermă?

Paddy îi înapoie zâmbetul și se lăsă sărutată de Keith care-i mulțumi călduros pentru cadoul ei.

Învățătoarea desfăcu plicurile cu felicitările trimise de mama lui Phil și de colegele ei din Sydney. Phil și Diana nu-i scriseseră, dar Paddy nu mai era supărată pe ei, obișnuindu-se cu ideea că suferința din dragoste este zadarnică. Doamna Kennedy o anunța că Phil nu se grăbea cu însurătoarea și tânăra tresări, simțind că renasc speranțele de a-și vedea iubitul…

Venn se așeză lângă Paddy care era cufundată în gânduri.

- Ce vești ai de la Sydney? Poșta a venit ieri, însă mătușa mea mi-a spus că este bine ca felicitările să fie citite astăzi.

- Sunt bucuroasă că lumea nu m-a uitat, zise Paddy, uitându-se la bradul luminat. Prietenii mei mi-au urat sărbători fericite.

- Este bine să nu-i spui lui Beth că ai primit scrisorile. După felul dramatic în care i te-ai prezentat că ești singură pe lume, felicitările ar putea să o mire foarte mult.

Privirea lui batjocoritoare era greu de suportat și fata simți că lacrimile îi împăienjenesc ochii.

- Îți cer iertare, se grăbi Venn să adauge, am glumit. Nu trebuie să ne certăm. În această zi facem pace.

Paddy nu putea să deschidă gura. Ar fi vrut să zâmbească și să spună o banalitate, dar trupul îi tremura și voința o părăsise, la fel cum reacționase în seara când el o îmbrățișase. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Wildash o sfătui:

- Liniștește-te, Paddy. Azi este sărbătoare. Toată lumea

trebuie să se veselească.

Fără să mai aștepte răspunsul ei, Venn se ridică și se duse lângă Annette, care era numai zâmbet. Frumoasa blondă avea la gât un colier de argint cu un pandantiv dintr-o scoică de culoare roz.

Paddy se întrebă dacă Wildash îi dăruise pandantivul pe care Annette îl ținea între degete, când stăpânul fermei exclamă nedumerit:

- Annette, cadoul acesta este din Noua Zeelandă, nu-i așa?

- Așa e, recunoscu fata.

- Nu prea merge cu rochia ta elegantă, o mustră Agnes. Annette nu spuse nimic, iar Venn se întunecă la față.

Paddy avea senzația că este o intrusă. Nici Johnny Heath nu participa la sărbătoare, fiind plecat la rudele lui, astfel că învățătoarea nu era băgată în seamă decât de familia Lewis. Copiii o strigau mereu, arătându-i jucăriile primite…

După ce masa luă sfârșit, copiii începură să se joace, zbenguindu-se veseli, în timp ce Jeanne și Annette puseră casete cu cântece populare la casetofonul cu baterii. Toată lumea era bine dispusă. Bărbații fumau și beau șampanie, iar femeile stăteau la taclale. Paddy era încântată de parfumul florilor și de adierea răcoroasă a nopții. Max le arătă copiilor stelele și planetele de pe cer. Învățătoarea o zări cu coada ochiului pe Jeanne ocolind cădirea. Annette se așezase pe scaunul de lângă Venn. Stăpânul fermei ridică brațul și-i mângâie părul auriu. Paddy se înfioră, încercând o senzație ciudată de gelozie. De ce se lăsa dominată de sentimente? Gelozia îi răscolea sufletul și o împinse la un gest nepoliticos. Paddy se îndreptă spre grupul comesenilor, urmând cărarea care ducea pe sub arborii din grădină, și nu se opri decât la izvorul protejat de statuia lui Beth. Inima îi bătea cu putere iar genunchii îi tremurau îngrozitor.

Un foșnet din iarbă îi atrase atenția. Întorcând capul, ea

descoperi, uimită, două siluete strâns îmbrățișate: Keith și Jeanne se sărutau cu pasiune.

Paddy simți că i se face rău, chiar dacă petrecerea era prielnică apropierii dintre tineri. Făcând câțiva pași spre masa unde se aflau ceilalți invitați, tânăra se întreba ce ar spune Beth dacă ar afla că fratele ei îi face ochi dulci uneia dintre surorile Duncan. Ce bine că nu era vorba de Annette!

De fapt, Paddy se înșelase, deoarece auzi vocea lui Venn răsunând în grădină:

- Annette, pentru numele lui Dumnezeu, unde te-ai ascuns?

Așadar, Jeanne fusese dezmierdată de Venn, nu Annette. Din cauza întunericului le confundase pe cele două surori!

Paddy se hotărî să plece de la petrecere. Ziua fusese plină de surprize neplăcute și nu mai era cazul să întârzie într-un loc unde se simțea stingheră.

Copiii erau pe jumătate adormiți și ea se bucură la gândul că în curând le va spune o poveste înainte de culcare. Luându-și la revedere de la gazde, Paddy se prefăcu că nu observă atitudinea rece a lui Agnes și nici zâmbetul indiferent al lui Venn. Beth și Max o urmară imediat iar Keith apăru peste câteva minute, spunând că se plimbase puțin prin grădină.

- Oh, mi-am uitat scrisorile, se văită Paddy.

- Keith, mergi tu cu Paddy, îl îndemnă Beth.

Învățătoarea ar fi vrut să amâne pentru a doua zi recuperarea scrisorilor, dar gândul că va fi nevoită să-l revadă pe Venn o făcu să accepte sfatul lui Beth. Keith profită de întuneric și pe drum, încercă s-o sărute.

- Nu te-ai potolit? se zbătu tânăra, căutând să scape din brațele lui.

- Nu fi atât de supărată. Este Crăciunul și toată lumea trebuie să se bucure de această sărbătoare. Vreau să te sărut pe obraz. Numai un sărut, dragă Paddy. Paddy îi întoarse

obrazul, sperând ca el să-și respecte promisiunea.

- Acum, o sărutare pe buze, insistă el.

Fata se împotrivi și se feri de buzele lui. Chiar în acel moment, Venn se ivi pe cărare și, la fel ca în livada de portocali, îl îndepărtă pe Keith. Paddy izbucni furioasă:

- De ce nu-ți vezi de treburile tale, Venn?

Venn se întoarse spre ea. Privirile lui mânioase și rânjetul disprețuitor dovedea că el era în stare să-i aplice o corecție severă. Keith stătea liniștit la doi pași, zâmbind prostește.

- Se pare că ești mai zburdalnică decât păreai, domnișoară Dempster, zise Venn pe un ton rece. Ești un pericol pentru toți bărbații de la fermă! Aș fi vrut să nu te fi întâlnit niciodată. Unde te văd, trebuie să te scot dintr-o încurcătură.

Paddy începu să tremure din toate încheieturile, neștiind dacă vorbele lui Venn fuseseră sincere sau spuse la supărare.

- Ține-ți scrisorile, spuse el, întinzându-i plicurile uitate pe masa din grădină.

Așadar, Wildash venise să-i aducă felicitările, pentru a fi sigur că nu va veni a doua zi să le caute.

Paddy nu suportă umilința cu care el o trata și exclamă cu o voce gâtuită de emoție:

- Știu că ești stăpânul fermei, dar această calitate nu-ți dă dreptul să…

Tânăra se întrerupse. Ar fi vrut să spună: “Nu poți fi stăpânul meu și nici să-mi spui cum să mă port ”, dar prezența lui Keith o împiedica să-l pună la punct pe Venn.

Fratele lui Beth era un martor incomod pentru cearta dintre ea și Venn. De fapt, Keith se uita spășit la Venn, semn că stăpânul fermei îl angajase numai după ce-i impusese anumite condiții. Se putea ca Venn să fi știut mai multe de ultima ispravă a lui Keith, în urma căreia el își pierduse slujba. Oricum, Keith zise pe un ton convins:

- Paddy, nu știi care sunt regulile de aici. Venn are dreptul

să se amestece în orice problemă. Noapte bună!

După ce Keith intră în casă, Paddy căpătă mai mult curaj și-l întrebă pe Venn:

- De ce trebuie să asist neputincioasă cum mă împiedici să particip la o scenă de dragoste?

Wildash își arcui sprâncenele și exclamă uimit:

- Scenă de dragoste? Am impresia că tinerii confundă iubirea cu sexul. Să nu-mi spui că ești îndrăgostită de Keith!

- Nu sunt datoare să-ți răspund până nu-mi dai o explicație la întrebarea mea. Este a doua oară când îl îndepărtezi pe Keith în această seară…

- Te-ai ascuns după un copac când l-am alungat pe Keith care o săruta pe Annette? Crezi că nu-mi dau seama ce responsabilitate îmi revine, adăpostindu-le pe surorile Duncan în casa mea?

Paddy replică fără convingere:

- Annette este destul de mare…

- Are optsprezece ani și jumătate. La vârsta ei este încă necoaptă, chiar dacă s-a dezvoltat fizic… Keith îmi dă destulă bătaie de cap și fără prezența ta la fermă. Te sfătuiesc să stai cât mai departe de el. Voi vorbi cu sora lui. Dacă n-ar fi fost Beth…

- L-ai fi alungat, nu-i așa? Ce vină are, dacă-i plac femeile?

- Keith este un dezmățat, declară Venn pe un ton disprețuitor.

Paddy nu renunță la ideile ei, deși nu-l avea pe Keith la inimă.

- Uite cine vorbește! Ai uitat de seara când m-ai sărutat?

- Eu nu mi-am pierdut controlul, ripostă Venn. Tu mi-ai cerut să te sărut. Ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi dat curs rugăminții tale?

- Nimic! protestă fata. Nu obișnuiesc să…

- Obișnuința vine cu timpul. Mă interesează să aflu dacă ai

fi avut tăria să mă oprești!

Firește că Paddy n-ar fi avut puterea să-l oprească. I se împotrivise lui Keith fiindcă acesta nu era nici pe departe seducător ca Venn. Tânăra se feri să-i mărturisească sentimentele pe care le încercase. Atâta timp cât Annette era atrasă fizic de Keith, nu avea și ea dreptul să fie atrasă de farmecul lui Venn? Poate că Annette era la fel de nevinovată ca Paddy… Acum fetei îi părea rău că începuse cearta cu stăpânul fermei.

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, Venn o preveni:

- În orice caz, bărbații nu se deosebesc între ei, chiar dacă unii sunt mai buni decât alții. Toți au aceleași intenții și este bine să te aperi de ei, dacă nu vrei să ai necazuri. Sper să fi tras învățămintele necesare în urma experiențelor pe care le-ai avut cu ei. Din fericire, unele fete au noroc, cu toate că nu-l merită. Mă îndoiesc totuși că acum ești mai înțeleaptă decât în urmă cu câteva luni. Nu intenționez să-ți dau o lecție usturătoare, atâta timp cât te afli pe pământurile mele.

Paddy era indignată de morala aspră pe care i-o făcea Venn. Nu merita o asemenea predică!

- Te conduc până la ușă, zise Venn supărat. Dacă te mai prind în brațele lui Keith, te strâng de gât, ai înțeles?

Paddy își stăpâni enervarea, neîndrăznind să deschidă gura. Venn avea o expresie înspăimântătoare și fetei îi fu teamă că el ar putea fi cu adevărat dur cu ea. Bineînțeles că amenințarea lui era izvorâtă din dorința lui de a nu avea necazuri la fermă, dar tânăra nu înțelegea de ce Wildash folosise un ton atât de aspru. Să fi fost aceeași metodă cu care o pedepsise pe Annette? Să fi încercat, doar cu scopul de a intimida, să-și fi înfipt mâinile în gâtul lui Annette?

Agnes o sfătuise să-l țină pe Keith cât mai departe de ea, fiindcă este un om rău, dar Paddy avea senzația că Venn era și mai rău…

Beth era pe verandă și discuta cu fratele ei.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Keith, de ce ai dus-o pe Annette la capătul grădinii? Nu știi că Venn ține la ea?

- Beth, dar n-am făcut nimic rău. De fapt ea a vrut să fie sărutată.

- Nu mă minți, știu bine că tu ai dorit s-o săruți, replică Beth, fără să-i pese că Paddy asista la cearta lor.

- Annette nu m-a respins, mărturisi Keith care se întoarse spre Paddy întrebând-o: Ce părere ai de regulile din Bibbenluke? Stăpânul fermei are trei fete și lucrătorii lui nici una.

- N-o băga pe Paddy în aceeași oală cu surorile Duncan, protestă Beth.

- De ce nu? Șefu' se uită după toate femeile, condamnându-mă să rămân holtei. Venn are impresia că poate să-mi dicteze ce trebuie să fac în viață! exclamă Keith, având o lucire ciudată în ochi.

Paddy își spuse în sinea ei că Beth nu-l cunoaște prea bine, afirmând despre el că este liniștit dacă nu este provocat.

* * *

Zilele treceau pe nesimțite și cerul rămânea senin. Iarba se îngălbenise și se uscase, iar lăcustele se împuținaseră; greierii continuau să țârâie cu aceeași vigoare, în timp ce păsările se adunau spre înserat pentru a-și potoli setea din apa iazului. Venn nu-i mai spusese lui Paddy să se pregătească de plecare, deși Agnes abia răspundea la salutul fetei. Beth era ocupată cu retușarea modelului de lut, sperând ca statuia din piatră să fie cea mai reușită operă a ei, lăsând-o pe Paddy să se ocupe de copii și de treburile casei.

Învățătoarea își regăsise liniștea interioară. Se considera ca făcând parte din familie și aproape că uitase de cuvintele

tăioase pe care i le adresase Venn. Îi venea totuși greu să-și alunge din minte chipul lui atrăgător. Poate că totul se datora faptului că locuia aproape de el. Era imposibil să nu-l vadă aproape zilnic. O dată, el venise să-i ia pe copii la o plimbare călare. Altă dată, să discute cu Max. Paddy era întotdeauna tulburată de privirea lui cercetătoare și se întreba dacă el își schimbase părerea în privința caracterului ei. Ce gândea el despre musafira familiei Lewis?

Cu Keith nu schimbase decât câteva cuvinte în timpul mesei și tânăra era enervată că Wildash o acuzase pe nedrept. Cel mai bine ar fi fost să aibă o discuție lămuritoare cu stăpânul fermei și să rezolve această problemă neplăcută.

Într-una din după-amiezile fierbinți de după Crăciun, Annette opri mașina lui Agnes în fața casei lui Max și se îndreptă spre locul unde ședeau Paddy și Beth. Copiii se bălăceau în apa caldă din cada de plastic primită în dar de Simon.

Annette purta pantaloni scurți și o bluză cu mâneci scurte, iar părul ei blond era împletit în două codițe ce se iveau de sub pălăria albă de bumbac.

Beth și Paddy erau la masă pe verandă și beau ceaiuri răcoritoare. Când o văzu pe Annette, învățătoarea se gândi imediat la fotografia care o înfățișa pe Peggy. Fata lui Duncan semăna cu frumoasa care-și pierduse viața într-un accident.

- Mătușa Agnes mi-a dat mașina să mă duc la iaz. Cine vine cu mine? Jeanne nu vrea să iasă din casă, deoarece este foarte cald.

- Jeanne are dreptate, spuse Beth care nu mai lucrase la modelul din lut al statuii, tot din cauza arșiței.

- Paddy, vino cu mine, o rugă Annette. De-abia aștept să stăm la umbră pe malul iazului, cu picioarele în apă.

Paddy nu avea chef s-o însoțească pe Annette, deși își închipuia că umbra răcoroasă era locul cel mai indicat în acel

moment. Cel puțin, spre înserat, vântul începea să adie și aducea un aer mai suportabil.

- Te rog, Paddy, insistă Annette. Nu am prea des ocazia să conduc mașina lui Agnes.

- Du-te, Paddy, o îndemnă Beth, lăsându-se pe spătarul scaunului. Copiii se joacă liniștiți.

Paddy se ridică de la masă și se duse în camera ei să-și ia sandalele, pălăria de paie și costumul de baie. Era totuși atât de bine să se scalde și să se răcorească puțin.

În mașină era cald ca într-un cuptor, chiar dacă geamurile erau deschise. Annette avu câteva ezitări până porni motorul.

- Nu am permis de conducere, recunoscu ea zâmbind. Venn nu mă ajută deloc, spunându-mi că nu mă pricep să conduc mașina. Parcă aș putea să am un accident în această pustietate! Am înduplecat-o pe Agnes să-mi împrumute mașina, zicându-i că tu ai permis de conducere.

Paddy își încruntă sprâncenele.

- Nici eu nu m-am străduit să învăț să șofez.

- Nu-i nimic, mă descurc eu, o asigură Annette. Nu vom avea nici un necaz.

- Fii atentă, o sfătui Paddy. Mătușa Agnes se va supăra dacă-i strici mașina.

Annette îi destăinui veselă că Agnes le tratează ca pe niște fetițe.

- Agnes a uitat că noi ne-am maturizat. După ce am crescut într-un oraș ca Sydney, nu mai poți fi considerată un copil neajutorat. Ce să-i faci, mătușa Agnes este înțelegătoare și bună cu noi, astfel că trebuie să-i suportăm toanele. Aici ne simțim ca la noi acasă.

Paddy transpira din abundență și o durea capul. Căldura devenea din ce în ce mai greu de suportat. Privirea ei poposi pe cosițele aurii ale Annettei și din nou, simți nevoia s-o întrebe pe sora Jeannei ce știe despre fata din fotografie.

Razele soarelui îi pătrundeau în ochi și Paddy regretă că își uitase ochelarii de soare.

La un moment dat, Annette opri mașina în fața unei porți și-i spuse lui Paddy să coboare și să ridice bariera. Aceasta se supuse și urcă în mașină după ce închise poarta.

- Nu mergem la iaz? o întrebă pe Annette. Mai sunt și alte locuri unde putem să ne scăldăm?

- Desigur că râul are și alte locuri mai adânci, dar m-am gândit să trecem mai întâi pe la stână. Ciobanii tund oile și vreau să-i fac o surpriză lui Venn. Sper că va fi încântat să vadă că am condus mașina.

Paddy tresări, având intuiția că Venn nu va fi bucuros s-o revadă.

- Este greu de crezut că Venn te va felicita, mai ales că are o impresie proastă în privința talentului tău la volan, remarcă ea.

- Știu că se va înfuria, zise Annette. Vreau să văd cum arată când își pierde calmul. Calmul lui mă scoate din sărite. Venn este convins că accidentul meu mă împiedică să stăpânesc o mașină. Căzătura de pe cal m-a șocat foarte tare, dar au trecut de atunci câteva săptămâni și acum mă simt bine. Venn se poartă cu mine de parcă aș fi din sticlă și nu din carne și sânge. Dacă-l enervez, cel puțin se va uita la mine ca la o ființă care are sentimente…

Annette îi aruncă o privire șireată lui Paddy, apoi continuă:

- Ai impresia că toată lumea de la fermă este nebună, nu-i așa? Te vei întoarce la Gidgeemallawa și vei povesti la toți că Bibbenluke este un loc cu oameni țicniți.

- Nu am această părere despre locuitorii fermei, spuse Paddy, amintindu-și că Venn o amenințase cu moartea dacă o mai surprinde în brațele lui Keith. Să fi avut Annette dreptate? Se putea ca Wildash s-o fi mușt ruluit și pe Annette în seara de Crăciun?…

- Cred că ești îndrăgostită de Keith, afirmă Annette pe neașteptate.

- Nici vorbă de așa ceva, susținu Paddy pe un ton convins.

- Am crezut că ții la el. Cel puțin, mătușa Agnes a susținut acest lucru. Mă bucur că nu te-ai îndrăgostit de Keith, pentru că fratele lui Beth îmi face ochi dulci. Când mă vede, nu-și mai desprinde privirea de la mine, făcându-mă să mă simt jenată. Venn și-a ieșit din pepeni când m-a surprins sărutându-mă cu Keith.

Paddy nu știa dacă Annette este o fată naivă sau se preface, cu scopul de a lăsa o impresie falsă. Era greu s-o înțelegi: mai întâi afirmă că nu-l iubește pe Keith, iar apoi mărturisește fără nici o reținere că s-a sărutat cu el. Ce influență avea Annette asupra stăpânului fermei? Keith îi mărturisise lui Paddy că Venn o va face, după toate probabilitățile, pe blonda cu codițe soție. Învățătoarea nu știa ce să mai creadă.

După câteva minute de tăcere, Paddy riscă o întrebare:

- Când ajungem la stână, Annette?

- Suntem deja în interiorul ei. Venn trebuie să fie mândru că are berbeci grași care valorează sute de mii de dolari.

Când mașina ajunse lângă clădirea unde se păstra lâna, Paddy nu zări berbecii merinos, ci niște oi care pășteau liniștite. Nici urmă de Venn.

- Ce rău îmi pare! exclamă Annette, rotindu-și ochii pentru a vedea unde sunt lucrătorii de la fermă. Sunt sigură că Venn trebuia să vină aici.

Cu o mișcare largă, mașina făcu un ocol și se îndreptă spre poarta care se afla la câțiva kilometri. Paddy se bucură că Venn nu era la fermă, căci nu se putea ști ce reacție ar fi avut văzând-o pe Annette la volan.

- Cine a fost Peggy?

Annette își dădu pălăria pe spate și răspunse printr-o întrebare:

- Nu știi nimic despre ea?

Paddy clătină din cap.

- N-am avut pe cine să întreb.

- Mă mir că Beth nu ți-a spus nimic. Așa se întâmplă dacă îi este gândul numai la statui. Cred că te plictisești de moarte la familia Lewis și că de-abia aștepți să te întorci la Gidgeemallawa.

- Intenționez să-mi petrec toată vacanța aici.

- Mătușa Agnes este de părere că vrei să pleci de la fermă.

Annette își înălță capul și zâmbi în oglinda retrovizoare, spunând cu cochetărie:

- Eu semăn cu Peggy, mai ales când îmi împletesc părul în cosițe. Mătușa Agnes mi-a mărturisit că-i place să mă vadă cu cosițe. Află că Peggy a fost soția lui Venn.

Paddy își ținu răsuflarea, căutând să-și potolească bătăile inimii. Cât de mult suferise Wildash, în urma morții nevestei sale în accidentul de avion!

- Jeanne și cu mine am cunoscut-o pe Peggy când eram mici. Asta s-a întâmplat în vara când a avut loc accidentul în care au murit mama și bunicul. Tatăl lui Venn avea un avion pe care-l folosea să urmărească turmele de oi. Bunicul nostru era omul lui de încredere și avea treburile fermei în sarcină. Venn tocmai se căsătorise cu Peggy și era în culmea fericirii. Mama l-a rugat pe tatăl ei s-o ia cu el, deoarece îi plăceau locurile acestea sălbatice. Cred că voia să se stabilească în Bibbenluke. Ne-a adus la fermă să ne obișnuim cu viața de la țară. Deși aveam numai zece ani, îmi amintesc foarte bine amănuntele legate de accident. Mătușa Agnes ne-a spus că Peggy aștepta un copil. Nu știu din ce cauză s-a prăbușit avionul, dar îmi amintesc că Venn părea distrus.

- Și voi ați suferit mult, o compătimi Paddy, înduioșată.

- Așa e, nu este ușor să-ți pierzi mama. Din fericire pentru noi, Agnes și cu Venn au fost foarte drăguți cu noi. Când

vacanța s-a sfârșit, ne-au dus la școală.

Paddy se gândi că Annette văzuse tragedia prin ochii ei de copil, neștiind ce pierdere imensă suferise Venn: soția și copilul pe care-l aștepta îi fuseseră răpiți pe neașteptate… Poate că această durere îl făcuse să se poarte aspru cu ceilalți, nedorind să sufere din cauza altora.

- Eu și sora mea ne-am întors în fiecare vacanță la Bibbenluke. La doisprezece ani m-am îndrăgostit de Venn, visând că voi deveni soția lui. Eu am o fire romantică, nu ca Jeanne, și sper ca Venn să mă ia de soție. De fapt, eu am fost întotdeauna mai iubită decât sora mea.

Paddy se gândi că Annette nu se maturizase în ultimii ani, rămânând o visătoare romantică. Privirea ei inocentă și proiectele absurde trădau un suflet de adolescentă. Annette visa cu ochii deschiși la fericirea care o aștepta când va deveni soția lui Venn.

- Acum putem merge la scăldat, zise Annette. Este înfiorător de cald. Știu o scurtătură. Vom ajunge la iaz în cinci minute.

Scurtătura se dovedi a fi mai lungă decât drumul știut. După ce ieșiră din stână prin altă poartă, mașina se îndreptă spre râu, trecând printr-o pajiște cu iarbă înaltă. Hopurile o zgâlțâiau puternic pe Paddy care-și pierduse pălăria de paie în momentul când se dăduse jos să deschidă poarta.

"Este un coșmar", își zise ea, ținându-se cu mâinile de bordul mașinii. Sudoarea îi șiroia pe trup, iar ochii ei nu zăreau cărarea care ducea la râu.

- N-ar fi mai bine să ne întoarcem și să căutăm drumul pe care-l cunoaștem?

Annette nu mai avu timp să răspundă, fiindcă mașina trecu peste un tufiș cu spini mari și un cauciuc se dezumflă cu un șuierat strident.

Capitolul 6

- Asta mai lipsea! exclamă Annette pe un ton patetic. Acum suntem cu adevărat în încurcătură.

- De ce? Nu putem înlocui roata? o întrebă Paddy, care își amintea vag că Phil îi arătase o dată cum se face acest lucru.

- Îmi pare rău, dar nu avem roată de rezervă. N-am avut timp să mă duc la Jim să iau roata.

- Cum?

- Nu te uita așa mirată la mine. Nu este vina mea. Mătușa Agnes mi-a zis să mă duc la Jim să iau roata de rezervă pe care el o reparase, dar din cauza căldurii, n-am ieșit din casă.

Paddy se stăpâni să o certe și o întrebă îngrijorată:

- Ce facem în această situație?

- Vom merge pe jos. Iazul nu este departe.

- Mai bine ne întoarcem acasă.

- Atunci să pornim. Nu-mi place să aștept aici până când va veni cineva de la fermă .

Paddy ezită un moment, căci nu era sigură dacă Annette cunoaște drumul; în plus, își pierduse pălăria și căldura o

moleșise.

- Nu este bine să stăm aici până la apusul soarelui?

Annette înălță din umeri.

- N-ai decât să rămâi în mașină. Eu mă duc spre casă.

- Aici putem sta la umbra copacilor. Ai luat apă cu tine?

- Pe bancheta din spate vei găsi o sticlă cu apă. Eu nu te mai aștept, spuse Annette coborând din mașină. Chiar dacă Venn se va supăra, îi voi demonstra că sunt în stare să mă descurc singură în orice situație. Am plecat! La revedere!

Paddy se dădu jos din mașină și o urmă pe Annette. Iarba uscată îi biciuia picioarele goale.

- Știi pe unde mergem? o întrebă pe Annette.

- Desigur. Nu-ți face griji, nu ne vom rătăci.

Învățătoarea era sigură că soarele îi va înroși pielea și se temea să nu facă insolație. Deși se apropia apusul, razele soarelui erau la fel de nemiloase, mai ales că nu simțea nici o adiere. Cerul era senin și câmpia se întindea cât vedeai cu ochii, până la colinele din zare. Paddy avea impresia că totul nu este decât un miraj și se aștepta dintr-o clipă în alta să fie atacată de animalele de pradă.

Annette pășea în frunte, având grijă să nu se înțepe în iarba tăioasă și căuta să rămână sub umbra copacilor. Mușteleroiau în jurul lor și le alungau rotindu-și brațele. Broboane de sudoare începură să-i brăzdeze obrajii. Paddy se întreba dacă va rezista până la capăt, mirându-se că Annette nu dădea semne de oboseală. Cu siguranță că Venn va fi încântat de performanțele viitoarei sale soții. Cine știe dacă el nu-și va manifesta mânia, când va afla că Annette n-o ascultase pe Agnes.

- Cât mai avem de mers? se interesă Paddy, gâfâind din cauza efortului.

- Câțiva kilometri. Cred că doi sau trei. Vom ajunge în curând acasă.

"Dacă Annette este în stare să suporte arșița, voi rezista și eu", se încurajă Paddy.

Peste câteva minute, o șopârlă uriașă se ivi în fața ei și tânăra se opri, speriată. Gura de culoare roz și limba roșie scoasă în afară o înspăimântară pe Paddy care făcu un pas în spate și-și răsuci glezna. Scoțând un strigăt, fata se prăbuși la pământ în timp ce șopârla dispărea după un trunchi de copac. Lacrimi îi apărură în ochi și simți o durere sâcâitoare la picior.

Annette continua să înainteze pe sub arbori, fără să-și fi dat seama ce se întâmplă în spatele ei. Paddy încercă să se ridice de la pământ, dar glezna îi zvâcnea de durere și fata țipă după ajutor:

- Annette! Annette! Oprește-te!
- Ce-ai pățit?
- Mi-am răsucit glezna.
- Nu poți să pășești?
- Am încercat, dar nu pot pune piciorul pe pământ.

Annette îi întinse mâna și Paddy făcu o strâmbătură, reușind să stea câteva clipe într-un picior. Când celălalt picior atinse pământul, o împunsătură în gleznă o făcu să geamă.

- Îmi pare rău, dar nu pot să merg, suspină Paddy așezându-se pe iarbă, fără să-i pese dacă stă pe un furnicar, sau pe un cuib de viespi. Pipăindu-și piciorul care începuse să se umfle, învățătoarea oftă de durere.

Annette era transpirată, dar nu arăta obosită și Paddy se uită invidioasă la ea.

- Nu ești obișnuită cu mersul pe jos, o compătimi Annette pe Paddy. Se vede că ai crescut la oraș. Îți voi aduce sticla cu apă de la mașină, apoi mă voi îndrepta spre casă. Peste o jumătate de oră va veni o mașină să te ia de aici.

Paddy încercă să surâdă. Era inutil să regrete că o ascultase pe Annette. Accidentul avusese loc și trebuia să aștepte sosirea ajutoarelor. Ce va spune Venn când va afla că Annette plecase

cu ea și însoțitoarea ei își luxase glezna? Poate că Annette nu-l va întâlni pe Venn și atunci Agnes va veni cu o altă mașină.

* * *

Din păcate, Venn era la volanul mașinii care se apropia de locul unde stătea Paddy. Ultimele raze ale soarelui dispăruseră după dealurile din vest. Iarba uscată era străbătută de o mulțime de vietăți. Papagalii scoteau sunete ascuțite, iar greierii alcătuiau o adevărată simfonie de țârâituri, vestind venirea nopții. Un cangur țopăi pe lângă fata chinuită de sete. Dacă Annette greșise drumul? Pentru a-și liniști temerile, Paddy era atentă la zgomotele din jur și urmărea mișcările insectelor ce treceau pe lângă ea. Un eucalipt avea o scorbură mare și fata se întrebă dacă acolo își făcuse cuib o pasăre.

Se întunecase și huruitul motorului fu o ușurare pentru tânăra care ajunsese la capătul puterilor și răbdării. Când Venn coborî din mașină și se apropie de ea, Paddy îi spuse pe un ton misterios:

- Am aflat că eucaliptul adăpostește o pasăre măiastră.

- Ce tot vorbești, Paddy? Cum te simți?

- Mai bine, afirmă fata, deși durerea de la gleznă nu se potolise. Îngrijorarea că Annette nu ajunsese la fermă o epuizase pe Paddy și se interesă cu o voce sfârșită:

- Unde este Annette? Am așteptat atâta timp până ai venit! A ajuns acasă?

- Nu te mai gândi la ea. Bea puțină apă. Cred că ești însetată.

Venn îi întinse un bidon cu apă și tânăra își potoli setea.

- Bea cu grijă, să nu te îneci, o îndemnă Venn, aprinzându-și o țigară.

Întunericul se lăsase peste tot și numai câteva stele pâlpâiau pe cer. Atmosfera era fierbinte și vântul nu bătea

deloc. O cucuvea scoase un țipăt sfâșietor iar tufișurile din jur mișunau de animale. Paddy își spuse că dacă ar fi fost singură, ar fi tremurat din toate încheieturile. La lumina chibritului, ea zări chipul lui Venn și trăsăturile regulate ce exprimau o voință de neînfrânt. Ochii lui străluceau ca două pietre prețioase. Răsuflarea fetei era mai liniștită căci teama se risipise din sufletul ei. Putea auzi bătăile inimii sale și pe cele ale lui Venn.

Venn aprinse o țigară pe care i-o oferi lui Paddy.

- Trage câteva fumuri. Țigara te va calma.

Fata îl ascultă și începu să tușească.

- De ce nu mi-ai spus că nu fumezi? o mustră el. N-aș vrea să te îndemn la rele.

Venn îi luă țigara din mână și o aruncă la pământ, strivind-o cu talpa pantofului.

- Să vedem ce ai pățit. Sunt încredințat că dacă nu te-ai fi rănit, n-ai fi rămas în iarbă să mă aștepți. Mă mir că nu te-ai dus la iaz și că ai ascultat-o pe Annette. Ai constatat singură cât de prost conduce mașina. De ce n-ați stat în mașină? Bineînțeles că lucrătorii mei v-ar fi găsit. Este o nebunie să mergi pe jos până acasă.

După ce-i examină piciorul, Wildash conchise:

- Nu ai nici o fractură. O compresă cu apă rece și un bandaj strâns te vor face bine. Va trebui să te odihnești câteva zile.

Paddy îi mulțumi, gândindu-se că Venn are dreptate și că are impresia că ea este vinovată de faptul că Annette nu s-a dus la iaz. De ce nu-i mărturisise sora lui Jeanne că voise să-l caute la stână? Învățătoarea nu dorea să se certe cu Venn în situația în care se afla, îndrăznind doar să întrebe:

- Annette n-a pățit nimic?

- Este extenuată și picioarele i s-au umflat, iar pielea de pe nas i s-a înroșit. Este o fată curajoasă.

Vocea lui Venn era potolită și Paddy se întreba dacă el

strigase la Annette sau dacă o luase în brațe pentru a-i alina durerea. Ea știa că Wildash era un bărbat pasional…

- Annette i-a făcut o confesiune lui Agnes, continuă Venn cu un glas schimbat. Mătușa mi-a zis că tu ai rugat-o pe Annette să nu meargă la iaz, ci să-l căutați pe Keith. Nu puteai să aștepți să se lase seara?

- Ești sigur că asta este destăinuirea lui Annette?

- Mătușa m-a asigurat că aceasta este versiunea Annettei.

Paddy își mușcă buzele, stăpânindu-și cu greu mânia. Nu putea pricepe nici în ruptul capului motivele unei minciuni atât de sfruntate. Singura explicație era că Annette, ca o elevă prinsă copiind, voise să dea vina pe altcineva. De teamă că Agnes nu-i va mai împrumuta mașina, ticluise o minciună care s-o scoată basma curată.

"Trebuie să îndur și această umilință", se resemnă Paddy, neputând înțelege de ce Venn este convins că ea îl iubește atât de tare pe Keith încât este capabilă să se folosească de amabilitatea Annettei pentru a-l căuta.

Venn se aplecă și o luă în brațe, ducând-o până la mașina lui, apoi se așeză la volan și porni motorul.

Paddy rămase tăcută, cu gândul la intrigile urzite de Agnes. Putea să-i mărturisească adevărul lui Wildash, punând-o într-o lumină nefavorabilă pe Annette, fata care-l adora? Sora lui Jeanne se dovedise a fi o fată zvăpăiată, fără scrupule și egoistă, nepăsătoare la suferința altora când era vorba de interesul ei.

"De ce trebuie să mă frământ?" se întrebă Paddy privind pe geamul mașinii. Farurile măturau câmpia, luminând trunchiurile copacilor și iarba uscată. "Sunt o străină care nu are dreptul să se amestece în viața locuitorilor fermei." Știa ce evenimente se petrecuseră înainte de sosirea ei la Bibbenluke și probabil că nu va afla niciodată ce sentimente nutrește Venn față de Annette. Poate că el o iubește pe această fată care

semăna cu fosta lui soție. Annette urmărea să-l scoată din sărite pe iubitul ei, pentru a se răzbuna copilărește pe cel care o neglijase în ultima vreme. Paddy era sigură de un singur lucru: locul ei nu era la fermă. Cât de proastă fusese, închipuindu-și că ar putea fi iubită de Venn…

Mașina mergea de-a lungul râului și fata vedea păsările zburând deasupra apei.

- Sunt papagali, îi explică Venn, ghicindu-i gândurile. Când este foarte cald ca acum, ei preferă să se răcorească noaptea, când apa este mai rece.

- N-am știut până acum ce comportament au aceste păsări.

Peste câteva clipe, Paddy îi arătă un copac ce avea o scobitură ovală de-a lungul tulpinei.

- De ce este scobit arborele acela?

- Aborigenii își construiesc canoele dintr-un copac de esență moale, alăturând două jumătăți de trei metri lungime. Arborii își vindecă rănile și continuă să crească, păstrând forma ovală a bărcii. În felul acesta, copacii nu mor, iar băștinașii își făuresc o canoe rezistentă. Dacă vei fi mai atentă, vei observa mai multe amănunte care scapă ochiului orășenilor ajunși într-o regiune sălbatică. În seara asta vei dormi în casa mea. Nu poți s-o deranjezi la ora asta pe Beth. Îmi pare rău că nu vei avea prilejul să te întâlnești cu Keith, dar nu este sfârșitul lumii dacă o să stai cuminte până mâine.

* * *

Ajuns la Bibbenluke, Venn o luă în brațe pe Paddy și o duse într-unul dintre dormitoare, așezând-o pe pat. Fata era întristată că el se răstise la ea, mustrând-o fără să fie vinovată.

Agnes nu catadicsi s-o viziteze și tot Wildash îi bandajă glezna, după ce-i aplicase o compresă cu apă rece. Paddy era contrariată de indiferența mătușii lui Venn, dar nu îndrăzni

să-i propună stăpânului fermei să o ducă la familia Lewis, resemnându-se să doarmă sub același acoperiș cu el.

A doua zi dimineața, Jeanne îi aduse tava cu micul dejun și se interesă cum se simte.

- Bine, răspunse Paddy, care intenționa să plece cât mai repede din casa lui Venn. După ce mănânc, mă voi îmbrăca și mă voi duce la Beth.

- Venn mi-a spus că trebuie să mai zăbovești puțin aici. Pe verandă ai câteva lucruri pe care le-a adus Keith. Dacă vrei, voi vorbi cu el să-ți facă diseară o vizită.

Paddy exclamă, nedumerită:

- Nu pe Keith doresc să-l văd, ci pe Beth!

- Ieri te-ai dus cu mașina după el și eu am crezut…

- Văd că toată lumea știe mai multe decât mine… Bine, nu vreau să te contrazic. Spune-mi, mai bine, cum se simte Annette? Am aflat că a prins-o soarele. Îmi pare rău că sora ta a suferit din pricina mea.

- Annette se simte minunat, o informă Jeanne.

- Sper că nu este supărată pe mine.

Învățătoarea nu cuteză să-i spună adevărul lui Jeanne. Bineînțeles că Annette mințise, iar Paddy considera că este corect să-i reproșeze între patru ochi.

Neputând să se ducă la familia Lewis, tânăra era nevoită să stea în pat, întrebându-se de ce Annette și Agnes nu veniseră s-o vadă. Atitudinea mătușii lui Venn îi demonstra că nu era binevenită în această casă. Millie îi aduse prânzul, iar Jeanne îi schimbă bandajul și se scuză că are treabă, părăsind-o după câteva minute.

Agnes se opri în pragul ușii, aruncându-i o privire rece, disprețuitoare:

- Mă mir că n-ai putut s-o însoțești pe Annette, după ce ați părăsit mașina. Nu trebuia să te prefaci că ești rănită și să-l aștepți pe nepotul meu să vină după tine. Venn a stat toată

ziua în soare și era obosit. Chiar dacă l-ai convins că te-ai lovit la picior, cred că locul tău nu este aici.

Paddy se albi la față și deschise gura să protesteze, însă Agnes dispăru la fel de repede cum sosise. Tânăra era convinsă că nu fusese o povară pentru gazde. Jeanne îi schimbă bandajul din proprie inițiativă; Millie îi zâmbise când îi adusese tava cu mâncare. Insinuările lui Agnes îi sporeau amărăciunea. Nu fusese intenția ei să se accidenteze și nici nu era adevărat că-l rugase pe Venn să locuiască la el. Agnes avea o părere proastă despre musafira ei, considerând-o ușuratică și prefăcută, umblând să sucească mințile bărbaților.

Ce păcat că nu putea să se deplaseze singură! Acum ar fi fost în casa lui Beth și nu i-ar mai fi dat impresia lui Agnes că vrea să-l seducă pe Venn.

Gândul că venirea ei la Bibbenluke îi încurcase planurile lui Agnes de a-l vedea pe Venn însurat cu Annette, căpătase o confirmare neașteptată. De fapt, bănuiala mătușii lui Venn avea un temei real, fiindcă Paddy se simțea fără apărare la farmecul stăpânului fermei. Cel mai bine era să se întoarcă imediat în casa familiei Lewis…

Se dădu jos din pat și se duse pe verandă, pentru că în cameră era prea cald. Beth o găsi stând în șezlong, uitându-se la Annette care se odihnea la umbra copacilor din grădină.

Beth se interesă ce se întâmplase cu adevărat în ziua precedentă și o compătimi că se rănise la gleznă, asigurând-o că se va vindeca repede. Paddy o întrebă ce fac copiii și Beth îi răspunse că Margaret este cuminte, la fel ca Simon.

- Copiii abia așteaptă să te întorci la ei. Apropo, am o veste mare pentru tine. Irene va naște peste câteva zile. Bruce, soțul ei, ne-a trimis o scrisoare, amintindu-ne că peste o săptămână va veni în vizită la noi.

“Voi putea să plec cu el la Gidgeemallawa”, își spuse Paddy în sinea ei.

Paddy rămase pe terasă câteva ceasuri. Aproape de asfințit, Venn se întoarse acasă, oprindu-se să discute cu Annette.

"Parcă ar fi Adam și Eva", remarcă Paddy, admirând frumusețea Annettei. Orice bărbat s-ar îndrăgosti de o asemenea fată. Trupul ei mlădios și trăsăturile feței erau argumentele care o determinaseră pe Paddy să-și imagineze că Annette ar putea fi soția ideală pentru Venn. Acesta nu părea totuși prea apropiat de tânăra care nu avea pe ea decât un bikini, fiindcă nu o sărutase. Paddy se întrebă dacă el nu este urmărit încă de amintirea femeii pe care o iubise cu pasiune și care murise într-un accident de avion.

După câteva minute, Wildash se apropie de locul unde stătea Paddy și o întrebă ce-i mai face glezna.

- Mai bine, mulțumesc.

- Să mergem în sufragerie. Masa este gata. Dă-mi voie să te ajut.

Sprijinită de brațul puternic, Paddy intră în casă, bucuroasă că cineva are grijă de ea.

* * *

A doua zi dimineața, la ora șase, Paddy îl revăzu pe Venn, înainte ca acesta să plece la stână. Fata se sculase devreme din cauza durerii de la gleznă și auzi bătăi în ușă.

- Paddy, ești trează? o întrebă Wildash.

- Da, răspunse tânăra, așteptându-se ca el să-i spună că o așteaptă mașina care o va duce la Gidgeemallawa.

Ușa se deschise și Venn se așeză pe marginea patului.

- Margaret are un frățior.

- O, ce minunat! Margaret își dorea atât de mult un frățior! Sunt atât de fericită! Cum se simte doamna Cale?

- Irene este în afară de orice pericol.

Paddy ar fi vrut să-i mărturisească lui Wildash că nu este

îndrăgostită de Keith, dar se gândi că acest lucru nu-l interesează pe stăpânul fermei și-l întrebă cum se simte Annette.

- Foarte bine, răspunse Venn nedumerit. Annette este tânără și nu obosește așa de repede. Ce-ți face glezna?

- Bine. Azi mă duc acasă.

- Acasă? zâmbi el ironic.

Paddy se înroși la chip.

- Vreau să zic că mă întorc la Beth.

Venn stătu un moment pe gânduri, apoi zise pe un ton schimbat:

- Prezența lui Keith te face să te gândești că acolo te simți ca acasă? Se spune că omul locuiește acolo unde iubește.

Tânăra își mușcă buzele.

- Proverbele nu se aplică la toți oamenii.

- Ai dreptate. Te sfătuiesc să rămâi aici unde ești în siguranță.

Fata își spuse că Venn glumește. Cum putea fi în siguranță alături de el? Chiar și acum, la ora șase, el avea un farmec deosebit. Inima lui Paddy tresări când el își ațintă privirea asupra pieptului ei ce se întrezărea prin pijamaua ușoară din bumbac.

"Venn a fost însurat, se gândi tânăra, și a iubit o femeie frumoasă, tânără și blondă". La moartea soției sale, Venn suferise foarte tare. Să fi renunțat la speranța de a-și găsi o altă fată să-l iubească?

Asta fusese dramatica lui experiență? Paddy se socotea incapabilă de a-i readuce dragostea în suflet lui Venn. Niciodată el nu va putea avea o pasiune la fel de mare ca aceea pentru Peggy. Doar Annette, pe care el o cunoștea de mică, ar fi în stare să-l facă fericit.

Învățătoarea regreta momentul în care Keith încercase s-o sărute. Dacă Venn n-ar fi scăpat-o de insistențele fratelui lui Beth, acum ea nu s-ar fi aflat la Bibbenluke și n-ar fi fost

chinuită de îndoieli. Frământările sufletului sunt cele mai chinuitoare și mai neplăcute…

Paddy se întreba la ce gândește Venn în aceste momente. Poate că ea nu reprezintă nimic pentru el…

Patul se mișcă ușor când Venn se ridică în picioare.

- Trebuie să plec. Vreau să stai aici până când glezna nu te va mai necăji. Ești de acord cu propunerea mea?

Fata dădu din cap și Wildash ieși repede pe ușă. Paddy își lăsă capul pe pernă, recunoscând în sinea ei că nu trebuie să mai stea sub același acoperiș cu Venn.

"Astăzi mă voi întoarce la familia Lewis", se hotărî tânăra.

Capitolul 7

Peste o oră, Paddy era îmbrăcată și după ce mâncă gustarea adusă de Millie, își împachetă lucrurile în geanta adusă de Keith.

Șchiopătând ușor, fata trecu pe la bucătărie unde era Agnes, pentru a-și lua la revedere.

- Mă duc la familia Lewis. Mulțumesc pentru găzduire.

Agnes frământa un aluat pentru prăjituri și se opri pentru o clipă din treabă, uitându-se la piciorul lui Paddy. Fata purta o pereche de jeanși, asfel că mătușa lui Venn nu putu să-și dea seama cum arăta glezna.

- Venn mi-a spus că vei mai rămâne la noi.

- Nu mă mai doare piciorul și nu are rost să vă deranjez.

- Ai dreptate, deși nepotul meu va fi supărat dacă nu te va mai găsi aici când va reveni de la muncă. Poruncile lui trebuie respectate.

Poruncă! Ce poruncă? Nimeni nu-i ordonase nimic. Paddy își aminti că Wildash își exprimase dorința ca ea să nu plece așa repede din casa lui. Nici vorbă de vreun ordin.

- Nu este nici o problemă dacă mă voi întoarce la Beth.

Am vorbit cu Venn chiar în această dimineață. Mi-a spus că Margaret are un frățior. Mă bucur pentru fetiță. Oare ce nume îi vor da părinții?

Agnes reîncepu să frământe aluatul și o întrebă îmbufnată:

- Venn știe că pleci?

Paddy dădu din cap, convinsă că minciuna ei o va scoate din încurcătură.

- Când te-am văzut aseară la brațul nepotului meu, am crezut că vei sta o săptămână la noi.

Tânăra căută s-o liniștească:

- N-am de gând să vă deranjez. Mulțumesc încă o dată.

Îndreptându-se spre bungalovul lui Max, simțea dureri la fiecare pas. Annette era în grădină, stând pe iarbă, la umbra frunzișului des. Jeanne își făcea plimbarea de dimineață călare. Paddy ar fi putut-o însoți, dar nimeni nu-i oferise un cal. La Sydney, înainte de moartea tatălui său, obișnuia să se plimbe cu acesta, călare pe un cal alb. Venn n-o invitase niciodată să călărească alături de el.

Cu geanta în mână, tânăra avea impresia că drumul nu se mai sfârșea. Erau două sute de metri până la bungalov, dar ei i se păreau câțiva kilometri. Paddy se întrebă dacă glezna ei se va reface vreodată. Era absurd să rămână șchioapă. De obicei, tinerii se vindecă foarte repede. Poate că la douăzeci și doi de ani este mai greu să-ți recapeți sănătatea decât la cei optsprezece ani pe care-i avea Annette.

Ajungând în camera ei, fata se așeză pe pat, mulțumind cerului că nu mai trebuie să pășească. După ce-și refăcu puterile, Paddy se duse în spatele casei pentru a-i spune lui Beth că se întorsese.

Beth începuse să cioplească piatra. Când o zări pe Paddy, exclamă îngrijorată:

- Pentru Dumnezeu, stai pe verandă! Vin eu la tine. Ce s-a

întâmplat?

Margaret și Simon alergară s-o îmbrățișeze pe tânăra care se așeză pe un scaun.

- Domnișoară Dempster, pe frățiorul meu îl cheamă Andy. Tata vine să mă vadă duminică!

Paddy o mângâie pe Margaret și o sărută pe obraji, zicându-i:

- Mă bucur că ai un frățior.

Simon rămase pe gânduri și zise cu nevinovăție în glas:

- Eu de ce nu am un frățior?

- M-am chinuit mult să te aduc pe lume, îi mărturisi Beth. De ce ai mers pe jos? o dojeni pe Paddy.

Tânăra se stăpâni să-i răspundă: "am venit cu autobuzul" și îi explică gazdei că dorise să se întoarcă, cu toate că piciorul încă o mai durea.

Beth râse.

- Mă măgulești, Paddy. Venn mi-a spus că vei sta la el până când glezna ți se va dezumfla complet.

- Mă simt mai bine și n-am vrut să mai rămân în casa lui pentru a nu o deranja pe Agnes.

Beth îi ură sănătate și se întoarse la sculptură. Copiii o rugară pe Paddy să-i ducă la râu și ea nu putu să-i refuze. Margaret o ținea de braț, încercând să-i ușureze mersul, iar Simon ducea coșul cu gustările pregătite de Vera.

Ajunși la râu, cei trei se așezară pe iarbă, la umbra unui arbore. Paddy se întrebă ce voise să-i demonstreze lui Venn, făcând această plimbare. Se vindecase cu adevărat, sau dorise să-i dovedească stăpânului fermei că nu se lasă dominată de el? Îl mințise când îi spusese că o doare glezna, sau pur și simplu nu mai știa nici ea ce face?

Copiii începură să se joace, apoi Paddy îi chemă la masă; pâine cu unt, prăjituri și biscuiți. Simon mâncă tot ce i se oferi, în timp ce Margaret îi spuse învățătoarei:

- Să ne închipuim că eu sunt o prințesă și că tu ești slujitoarea mea. Întreabă-mă dacă vreau o cupă de șampanie.

- Întreab-o mai bine pe domnișoara Dempster de ce a plecat din casa mea, se auzi vocea lui Venn în spatele lor.

Paddy tresări și se întoarse către Venn.

- N-am vrut s-o mai deranjez pe Agnes.

- Nu mi-ai respectat poruncile. Toată lumea va spune că te-am izgonit din casa mea.

- Nu cred…

- De ce ai mințit-o pe mătușa mea?

- Nu numai eu am mințit-o.

- Ce vrei să spui cu asta?

Paddy înălță din umeri.

- Nimic. Agnes are concepții învechite și nimeni nu se poate înțelege cu ea.

- Prostii. Agnes nu este de modă veche! Mătușa mea este o femeie echilibrată și are grijă de treburile casei. Mă mir că afirmi despre ea că este autoritară. Ești prea tânără ca s-o poți judeca!

- Crezi că sunt nedreaptă cu ea?

- N-am zis că ai nedreptățit-o, însă nu e corect să te bagi în viața ei. Cred că nu ți-ar plăcea să fii întrebată pe cine iubești. Viața ta particulară nu interesează pe nimeni.

Paddy își aminti de sărutările lui și se îmbujoră.

- Depinde ce înțelegi prin viață particulară, domnule Wildash. De exemplu, eu știu mai multe despre tine, decât știi tu despre viața mea.

- Într-adevăr? Venn se sprijinea cu spatele de trunchiul unui copac. Paddy se gândea că aceasta era poziția lui preferată. Fata se uită invidioasă la mașina lui Wildash. Ce bine ar fi fost să străbată distanța până acasă pe scaunul de lângă șofer, cruțându-și astfel glezna de un efort dureros.

Privirea lui o cerceta cu atenție, de parcă Venn ar fi aștep-

tat răspunsuri lămuritoare la incertitudinile care-i măcinau sufletul.

- Ce știi despre mine, Paddy Dempster? o întrebă pe un ton serios.

Paddy era puțin descumpănită și-l întrebă la rândul ei, pentru a evita răspunsul stânjenitor:

- Ce știi despre mine, domnule Wildash?

- Politețea impune ca reprezentantele sexului frumos să vorbească mai întâi, afirmă Venn, așezându-se pe iarbă lângă Paddy. Bine, voi fi sincer cu tine. Știu că ești învățătoare și că părinții tăi au murit. Nu cunosc motivele pentru care ai venit aici. Am înțeles că nu ai unde să locuiești. Firește că ființe sensibile ca Beth te compătimesc pentru asta.

- Nu fi ironic, se apără tânăra. Nu m-am plâns nimănui pentru a-i câștiga mila. Sunt sigură că nu te-ai înduioșat de soarta mea.

- Ai dreptate, recunoscu el zâmbind. Destinul tău nu-mi inspiră milă. Îl compătimesc, însă, pe iubitul tău din Sydney.

Paddy se înfioră, amintindu-și cât de neîndurător fusese Phil cu ea.

- Ce-a spus el încât să preferi pustietatea de aici, confortului de la oraș?

Ochii lui aveau o lucire rece și fata se zăpăci cu totul. Împotriva hotărârii de a rămâne calmă, simțea privirea lui iscoditoare care o tulbura. Chiar dacă o considera o intrusă pe pământurile lui, ea nu reușea să uite cât de fermecător este Venn. Paddy își aduse aminte de prima lor întâlnire, când el o condusese la Gidgeemallawa cu mașina. Și atunci fusese atrasă de intensitatea privirii lui. Uitându-se în ochii lui frumoși, fata își spuse că dacă Venn i-ar propune să facă dragoste, ea ar accepta.

Cât de mult ar regreta că fusese nesăbuită!

Chinurile sufletești erau cele mai rele. Apropierea de

Wildash ar fi îndemnat-o să cedeze unui impuls de moment. Despre ce o întrebase el? A, da, despre Phil…

- Bineînțeles că iubitul meu este de acord cu hotărârea de a-mi petrece vacanța la o fermă. Nu m-a certat pentru ce mi s-a întâmplat.

- Ce ți s-a întâmplat aici? se interesă Wildash, nedumerit.

Fata clipi din gene și întoarse capul, fiindu-i teamă că el îi va ghici zbuciumul lăuntric. La câțiva metri, copiii se jucau de-a v-ați ascunselea. Paddy simți o greutate în piept și respiră adânc pentru a-și liniști bătăile inimii.

- Nu-ți mai amintești că m-ai sărutat? rosti ea în șoaptă.

Venn surâse amuzat.

- Crezi că un sărut nevinovat merită să fie știut de toată lumea? Nu mă învinovăți mai mult decât merit.

- După părerea mea…

- Numai fetele naive consideră că o sărutare reprezintă un păcat, zise el pe un ton zeflemitor. Vrei să mă faci să cred că ești o zână din poveste? Orice fată care acceptă avansurile lui Keith, nu mai poate face pe mironosița.

- Aceasta este și părerea mătușii tale, ripostă Paddy supărată. Mânia îi reaprinse ura pe care o avea față de stăpânul fermei. Da, îl ura pe acest bărbat care-și bătea joc de pudoarea ei. Atitudinea lui nepăsătoare și disprețuitoare o enerva la culme.

- Las-o în pace pe Agnes, îi porunci el. Poate că nu știe prea multe despre tine în afară de faptul că ți-ai răsucit glezna. Nu-mi place să mă cert cu tine, mai ales că nu mă interesează viața ta particulară. Spune-mi, mai bine, ce crezi despre mine?

Paddy își spuse că ar fi fost mai înțelept din partea ei dacă ar fi renunțat la acest subiect, dar provocarea care se citea în ochii lui o înverșună să-l înfrunte pe acest înfumurat.

- Poți suporta câteva adevăruri dureroase?

- Nu mi-e teamă de dezvăluirile pe care le vei face, deoarece eu nu te-am judecat greșit.

- Cum poți fi atât de sigur că ai întotdeauna dreptate?

- Să aud mai întâi ce gândești despre mine.

- Știu că ești stăpânul fermei. Beth și Max sunt prietenii tăi. Paddy se abținu să-i spună că este convinsă de iubirea lui pentru Annette. Știu că ai fost însurat. Asta este tot.

Venn își aprinse o țigară și trase un fum în piept.

- Cu Peggy, adăugă învățătoarea. Fotografia ei m-a impresionat. A fost o femeie frumoasă. Ai iubit-o mult?

Wildash nu se grăbi să răspundă. După ce pufăi de câteva ori din țigară, rosti cu blândețe:

- Da. Am iubit-o pe Peggy. Soția mea a murit într-un accident de avion. Avea douăzeci și doi de ani când avionul s-a prăbușit nu departe de Bibbenluke. Peggy era drăguță, inteligentă și veselă. În momentul morții era însărcinată.

Confesiunea lui Venn era neașteptată și dureroasă. Paddy se înduioșă și zise:

- Îmi pare rău pentru moartea soției tale. Îmi dau seama că ai suferit mult.

Wildash zâmbi și continuă:

- Nu mi-a venit să cred că am pierdut-o pe Peggy. Tatăl meu murise cu un an înainte. În accident s-a prăpădit și Henry. Laurette, fiica lui, îl însoțea. Laurette este mama surorilor Duncan. Dintr-o dată, m-am simțit singur pe lume. Nu știu ce m-aș fi făcut fără Max Lewis care a acceptat să vină la fermă. Max și Beth m-au ajutat să trec prin momentele cele mai dificile din viața mea. Ei sunt prietenii mei și le voi purta recunoștință eternă. Cât privește dragostea, după moartea lui Peggy, nici o femeie nu m-a făcut să-mi neglijez munca. Cred că nu mai pot iubi pe altcineva. Știu că dragostea este cel mai minunat lucru din lume, dar nu mă socot în stare să iubesc altă femeie. Nu este ușor să te dăruiești trup și suflet altei

femei. Este ciudat câtă suferință poate aduce iubirea… Orice dragoste este o experiență dureroasă.

Paddy își înălță capul și-l privi pe Venn în ochi. Privirea lui tristă o înduioșă. Trupul ei tremura din toate încheieturile. Dacă ar fi fost în picioare, numai trunchiul unui copac ar fi ajutat-o să nu se prăbușească la pământ. În acel moment, o descoperire uluitoare îi încălzi inima: era îndrăgostită de Venn Wildash.

Dușmanul ei se transformase în bărbatul pe care-l iubea cu tot sufletul ei curat.

- Cât de mult aș da să fiu în locul tău, adăugă Venn ironic. Când te văd nepăsătoare și zburdalnică, mă gândesc că tinerii sunt mai feriți de chinul dragostei. Parcă ai fi o pisicuță care se învârtește să-și prindă coada. Nu cred că știi ce înseamnă iubirea.

Era firesc ca ea să nu știe cât de adânc este acest sentiment. De fapt, abia începuse să iubească. Cu toate acestea, Paddy bănuia că dragostea îi va aduce necazuri și multă durere. Venn suferise la moartea soției lui, iar Paddy simțea că iubirea neîmpărtășită este la fel de chinuitoare.

Cuvintele lui îi arătaseră distanța care-i despărțea. Venn era convins că ea este îndrăgostită de Keith Laidlawe, deși avea un iubit la Sydney.

Ce putea ea să-i spună? O va crede Wildash dacă-i va mărturisi că Phil o părăsise pentru o altă fată? Va fi el convins de nevinovăția ei, dacă-i va destăinui adevărul cu privire la Keith? Ce reacție ar avea Venn dacă i-ar spune că-l iubește?

Deigur că el ar izbucni în hohote de râs! Nu, nu putea să-i facă această destăinuire, căci asta ar însemna să fie condamnată la suferință. Ironia și umilința la care s-ar expune o înspăimântau pe tânăra care se întreba de ce Venn nu-i amintise nimic de Annette. Să fi fost frumoasa blondă prea mică pentru vârsta lui?

- E timpul să mă întorc la treabă, afirmă Wildash sărind în picioare. Vrei să faci o plimbare prin împrejurimi? Poate dăm de Keith.

Paddy simți că o cuprinde furia. Numai gândul că Simon și Margaret ar putea fi lipsiți de bucuria unei călătorii cu mașina o împiedica să-l refuze, recunoscând în sinea ei că glezna nu-i permitea să se întoarcă pe jos acasă.

- Este o idee minunată, rosti Paddy cu glas tare. Copii, veniți repede. Unchiul Venn ne va duce cu mașina.

Când o ridică de la pământ, fata se crispă de durere și acceptă să se sprijine de brațul lui.

Margaret îi spuse lui Venn de pe bancheta din spate:

- Tăticul meu va veni duminică să mă vadă.

- Ce veste plăcută, draga mea.

Paddy aștepta neliniștită ca el să adauge: "Vei putea, domnișoară Dempster, să te întorci la oraș", dar Wildash se arătă îngrijorat de piciorul ei.

- Te sfătuiesc să te odihnești și să nu-ți forțezi glezna. Nu vreau să se creadă că n-am avut grijă de tine.

Paddy dădu din cap, știind cât de autoritar se poartă Venn cu cei de pe pământurile lui. Tonul lui aspru însemna că dorește să scape de musafira familiei Lewis? Se părea că mătușa lui îl determinase să ia această hotărâre.

Mașina se opri lângă gardul care înconjura pajiștea unde păștеau berbecuții cumpărați recent de Venn. O spărtură în îngrăditură îl înfurie pe Wildash care se dădu jos din mașină împreună cu Simon.

- I-am spus lui Keith să repare gardul. Unde este băiatul ăsta? Rămâneți în Land Rover, li se adresă el. Să văd ce pot face singur.

- Unchiul Keith va veni mâine să repare gardul, îi mărturisi Margaret lui Paddy. Fără să vreau, l-am auzit când vorbea cu Annette, azi-dimineață. Eu m-am ascuns de Simon în spatele

unui copac din grădină și i-am văzut pe Keith și Annette ducându-se la iaz. Să nu-i spui unchiului Venn sau mătușii Beth!

- Voi păstra secretul, îi promise Paddy, simțind o strângere de inimă. Cât de imprudent era Keith! În ciuda grijii pe care i-o purta Beth, el continua să ignore poruncile lui Venn și să-i facă ochi dulci Annettei.

Venn și Simon se întoarseră după câteva minute. Începuse să se însereze și copiilor le era somn. Wildash conducea încet mașina, uitându-se gânditor la câmpia arsă de soare.

- Este o regiune sălbatică, remarcă el. Dacă n-ar fi atât de cald, priveliștea ar fi mai atrăgătoare. Cum suporți arșița, Paddy?

- Nu pot spune că sunt epuizată încât să-mi vină să ies din casă.

- Este bine că suporți canicula. În cazul acesta, vei fi indiferentă la vitregia naturii. Eu țin la acest pământ, chiar dacă orășenilor li se pare un ținut sălbatic. Vezi tu, Paddy, natura poate fi atât de generoasă și atât de neîndurătoare… dragostea este la fel ca natura, când fermecătoare, când dătătoare de suferință.

- Ai dreptate, încuviință tânăra. Cine este mai apropiat de natură, îndură mai ușor capriciile vremii. Îmi dau seama ce simți.

- Mă îndoiesc că poți să te pui în locul meu. Oricum, azi ai avut ghinion, fiindcă nu l-ai întâlnit pe Keith.

Paddy își spuse că Venn este un bărbat dificil și schimbător. Uneori îl îndrăgea, deoarece era tandru și blând, alteori îl ura, căci devenea nesuferit și zeflemitor.

Margaret exclamă privind pe geam:

- Simon, uită-te ce flori frumoase. Seamănă cu cele din grădina ta!

Paddy își întoarse privirile spre florile de culoare mov care

se înălțau pe pământul roșcat. Petalele începuseră să pălească la razele nemiloase ale soarelui, dar păstrau încă nuanțe catifelate. Frumusețea peisajului îndulcea asprimea ținutului. Păsările alergau prin iarbă în căutarea lăcustelor și se ridicau spre cer la trecerea mașinii.

- Ce flori sunt acestea? se interesă Paddy, care avea impresia că un pictor impresionist își așternuse culorile calde în mijlocul câmpiei sălbatice.

- Sunt stânjenei. Îți plac florile? Ce păcat că soarele le va ofili curând.

Paddy tresări, știind că și ea va pleca peste puțină vreme de pe aceste meleaguri. "Soarele meu este stăpânul fermei. El însă, îmi va arde aripioarele", își spuse fata, zâmbind cu tristețe.

- Unde dormi la noapte? o întrebă Venn când mașina se apropia de Bibbenluke.

- La Beth. Voi putea să-mi menajez glezna.

- Este o promisiune?

- Da.

- Copii, o veți lăsa pe Paddy să se odihnească?

- Bineînțeles, îi promise Margaret. Domnișoara Dempster va sta în pat. Eu pot să-l îmbrac pe Simon.

- N-am nevoie de ajutor, protestă Simon. Mă îmbrac și mă încalț singur.

- Eu îmi fac singură codițe, afirmă Margaret.

Venn opri mașina în dreptul bungalovului. Paddy și copiii urcară treptele de la verandă. Din spatele casei apărură doi cai, urmați de cățeaua lui Keith. Annette se apropie de Wildash, strunindu-și calul.

- Bună, Venn. Tocmai mă duceam cu Keith până la râu.

Margaret îi șopti învățătoarei:

- Să vezi ce scandal va fi!

Venn i se adresă Annettei pe un ton sec:

- Poți să-ți iei adio de la plimbare. Întorcându-se către Keith, Venn îi porunci: Du-te și repară gardul de la stână. Ia o lampă cu tine. Nu te întoarce până nu astupi spărtura.

- Am înțeles, șefu', zise Keith descălecând.

- Mătușa Agnes nu-mi dă voie să mă plimb singură, se plânse Annette. Venn, poți să mă însoțești?

- Nu, Annette, am treabă. Să fii pe verandă peste un sfert de oră. Am ceva de discutat cu tine. Fără să mai aștepte răspunsul fetei, Venn o ajută pe Paddy să meargă.

Învățătoarea remarcă răceala din glasul lui, semn că nu numai Margaret era convinsă de minciuna lui Annette. După ce Paddy luă loc pe un scaun, Wildash se sprijini de balustradă și o strigă pe slujnică:

- Vera!

Aceasta veni în picioarele goale, zâmbind.

- Da, ce doriți?

- Caută un baston pentru Paddy. Să-i duci micul dejun în cameră, mâine dimineață. Sper că până duminică vei putea merge fără baston, îi ură el, apoi se întoarse la mașină.

Paddy își aminti că Venn îi spusese o dată că două pasiuni puternice dau naștere la un conflict dramatic…

După cină, fata se retrase în camera ei și citea o carte când auzi bătăi în ușă.

- Intră.

Keith înaintă câțiva pași și se opri lângă pat.

- Te-ai hotărât să te întorci la noi? Credeam că-ți convine să stai la Venn. Cum te simți?

- Glezna mă mai supără puțin. Păcat că n-ai putut să te plimbi cu Annette.

- Annette este liberă să se plimbe cu cine vrea. N-ai observat că se plictisește la fermă? Nu știu de ce Venn mă bate la cap cu repararea gardului. Nu este o urgență.

- Nu sunt de aceeași părere cu tine. Oile ar putea să se

rătăcească, ieșind prin spărtură.

Aranjându-și perna de care se sprijinea, Paddy făcu o pauză apoi, privind chipul arogant al lui Keith, adăugă:

- De ce vrei să-l superi pe Venn? Nu știi că Annette este aleasa lui?

Keith dădu nepăsător din umeri.

- Dacă Venn ar vrea s-o ia de nevastă, Annette nu s-ar mai uita la mine. Dacă el nu ține la ea, trebuie ca altcineva să aibă grijă de biata fată. De fapt, ea nu este la fel de cuminte ca tine…Ți-a spus ceva sora mea despre mine?

- Nu, susținu Paddy, dar toată lumea știe că Venn te-a angajat numai la insistențele lui Beth.

- Așadar și tu ai impresia că nu sunt liber să fac ce vreau?

Keith se plimbă nervos prin cameră, exclamând furios:

- Aș putea să mă îmbogățesc, fără ca Venn să știe. Azi, când mă plimbam cu Annette, am găsit o ascunzătoare sigură, unde să stea câteva sute de oi. Locul are iarbă din belșug, astfel că hrana animalelor nu este o problemă. Tot ce trebuie să fac este să găsesc un cumpărător. Am vorbit deja cu câțiva fermieri și aștept momentul favorabil pentru a câștiga ceva bani.

Keith rânji satisfăcut și Paddy se întrebă dacă el vorbise serios.

- Am senzația că ai înnebunit, zise ea cu voce tare.

- Nimeni nu e perfect, dar nu fi îngrijorată, dragă Paddy. Am glumit numai. Am vrut să-ți demonstrez cât de isteț sunt, atâta tot.

- N-au fost furate câteva oi în ziua când am sosit eu la Bibbenluke? Nici până astăzi n-au fost găsite. Max mi-a spus că Venn este supărat pe lucrătorii săi deoarece aceștia nu i-au descoperit încă pe hoți.

Beth bătu la ușă și intră, atrasă de glasurile care se auzeau de pe hol.

- Ce cauți aici? îl întrebă ea pe Keith.

- Tocmai discutam despre hoții care au furat oile. Paddy mă acuză că n-am fost destul de vigilent.

Beth își arcui sprâncenele și Paddy remarcă îngrijorarea de pe chipul ei.

"Keith este un șarpe", își spuse învățătoarea. "Venn nu trebuia să-l angajeze la fermă." Paddy își aminti de Dorian Gray, eroul lui Oscar Wilde, "frumos și inteligent, dar ros de vicii". Nu era de mirare că Agnes le interzisese surorilor Duncan să-i dea atenție lui Keith.

- Nu știu ce legătură ai tu cu furtul oilor, dar orice greșeală de-a ta se răsfrânge asupra lui Max. Chiar astăzi Venn i-a reproșat soțului meu că gardul n-a fost reparat. De ce nu l-ai ascultat pe Max? Nu te-a rugat el, încă de ieri, să te ocupi de spărtura din gard?

- Beth, în momentul de față nu trebuie să-ți mai faci griji; am rezolvat problema gardului. De ce nu-ți vezi de treburile tale, lăsându-mă pe mine să-mi trăiesc viața așa cum cred eu că este bine?

- Vei avea cât de curând prilejul să demonstrezi că știi să te descurci singur, dar la altă fermă. Acum s-o lăsăm pe Paddy să se odihnească.

După plecarea celor doi musafiri, Paddy încercă zadarnic să se concentreze asupra cărții. Gândurile sale se îndreptau spre Venn, de care se îndrăgostise fără voia ei.

* * *

A doua zi dimineața, Paddy constată că gezna luxată o mai durea. Vera îi aduse tava cu micul dejun în cameră și ea gustă fără poftă din bucatele apetisante. După o jumătate de oră, Paddy se așeză la masă, dorind să-i scrie o scrisoare mamei sale vitrege. Căldura sufocantă o împiedică să scrie mai mult de o jumătate de pagină și ieși pe verandă, la umbră. Copiii se

jucau în curte, fără să fie necesar ca învățătoarea să-i supravegheze. Margaret era bucuroasă că avea un frățior și că tatăl ei va veni s-o viziteze, iar Simon era cuminte și nu o enerva. Paddy se gândi că Venn era îndreptățit să se îndoiască de rolul pe care ea îl îndeplinea în casa familiei Lewis, fiind convins că ea era iubita lui Keith.

Annette veni s-o întrebe cum se simte și Paddy îi răspunse că glezna o supăra din ce în ce mai puțin.

- De ce i-ai spus lui Agnes că eu te-am rugat să-l căutăm pe Keith când am mers cu mașina spre iaz?

Annette făcu o mutră mirată și afirmă pe un ton nepăsător:

- Eu n-am făcut decât să-i spun că am mers la stână și ea s-a grăbit să tragă concluzia că acolo se afla Keith.

Paddy o privi nedumerită.

- Pentru numele lui Dumnezeu! Tu mi-ai spus că vrei să-l vezi pe Venn! De ce nu i-ai mărturisit adevărul?

- Am greșit, admise Annette după o pauză. N-am vrut să fiu certată. Mi-era teamă că Agnes nu-mi va mai împrumuta mașina.

În acel moment, Keith sosi de la stână și Annette se duse în întâmpinarea lui. Sora lui Jeanne purta o rochie crem din bumbac, mulată pe trupul ei mlădios. Keith o luă de braț și cei doi se plimbară agale în grădină, împărtășindu-și, fără îndoială, părerile față de atitudinea lui Venn din ajun.

Paddy îi urmărea cu privirea, fiind convinsă că Venn nu o va lua niciodată de soție pe zvăpăiata blondă căreia nu-i păsa că lumea o vede cu fratele lui Beth.

Capitolul 8

Până duminică, glezna lui Paddy se dezumflă și fata se pregătea să ia parte la mica petrecere organizată în cinstea lui Bruce Cale, sosit în ajun.

Din cauza căldurii înăbușitoare, familia Lewis se gândise că singurul loc suportabil era umbra copacilor de pe malul râului. Paddy peria părul roșcat al lui Margaret întrebând-o ce vești îi adusese Bruce.

- Tăticul a spus că frățiorul are părul ca al meu. Mama va veni acasă peste două săptămâni. Atunci voi pleca de la fermă. Abia aștept să-i văd pe Andy și pe mămica. Bineînțeles că-mi va fi dor de Simon și de unchiul Venn, dar…

Paddy n-o mai asculta pe fetiță. Inima ei tresărise speriată: peste două săptămâni, Margaret va părăsi ferma. Asta însemna și pentru ea sfârșitul ședерii la Bibbenluke.

Uitându-se în oglindă peste creștetul lui Margaret, Paddy se întrebă dacă ar putea rezolva ceva vopsindu-și părul. “La urma urmei, mi-ar sta bine blondă”, își zise ea, făcând o strâmbătură.

Bruce Cale îi înmânase scrisori, sosite pe adresa doamnei Frank. Pe una dintre ele era scrisul lui Phil. Bruce îi adusese și un colet, tot de la Phil.

Beth îi zise bucuroasă:

- Până plecăm la râu, ai timp să citești scrisorile și să vezi ce ai primit. Eu și Vera ne descurcăm la bucătărie.

Paddy se așezase pe un scaun de pe verandă și lăsă scrisoarea lui Phil, presimțind că ea conținea vestea căsătoriei lui cu Diana.

Dacă Phil îi propunea să participe la ceremonie, ea ar fi de acord să se întoarcă la Sydney. Poate că va avea ocazia să cunoască un bărbat prezentabil de care să se îndrăgostească.

Când tânăra deschise plicul, avu o surpriză. Phil o anunța că rupsese logodna cu Diana.

"Tu ești fata pe care o iubesc, Paddy. Cât mai ai de gând să stai la fermă? Sper că nu te-ai încurcat cu vreun bărbat chipeș de acolo. Dacă ții la mine, fă-ți bagajele și urcă-te în primul tren. Te voi aștepta la gară!"

Paddy își spuse că nu are nici un motiv pentru a pleca. Ce rost avea să se întoarcă la Sydney? Îi părea rău de soarta Dianei. Prietena ei era o fată drăguță și nu merita să sufere din dragoste. Phil reușise să îndurereze două fete! "Cât de complicată este iubirea", se gândi ea. Neînțelegerea și lipsa de afecțiune pot înăbuși speranțele celei mai frumoase fete! Nimeni nu putea fi sigur că va găsi pe cineva care să-l iubească deplin. De cele mai multe ori, iubirea nu durează decât câteva luni.

Era posibil ca Phil să regrete despărțirea de Diana și Paddy era hotărâtă să-i scrie să nu renunțe la logodnica lui. Diana se potrivea de minune cu Phil. Gândul acesta i se părea absurd, fiindcă în acel moment, Paddy nu mai spera că-l va revedea pe Phil.

Deschizând pachetul, ea descoperi o bluză de mătase cu

un imprimeu sugestiv: trandafiri roșii și roz. Phil îi scrisese un bilet: "Trandafirii înseamnă iubire. Te rog să te întorci acasă. Te iubesc, Phil".

Venn se apropie de locul unde stătea fata, spunându-i pe un ton zeflemitor:

- Este un dar de Crăciun?

Tânăra se îmbujoră la chip și spuse, jenată:

- Da.

Biletul lui Phil căzu pe jos și Venn îl ridică, punându-l pe masă. Paddy se simți și mai încurcată, știind că Venn aflase cine îi trimisese cadoul.

- În curând vei pleca de aici, domnișoară Dempster, rosti ușurat stăpânul fermei, îndepărtându-se.

Paddy rămase pe gânduri. Peste două săptămâni, va trebui să plece din Bibbenluke. Îi va fi dor de Venn. De ce o sărutase? Gestul lui tandru o făcuse să se îndrăgostească de el și acum îi venea greu să se despartă.

Ultima dată, Wildash îi mărturisise cât de mult suferise după moartea lui Peggy. Nu, nu era posibil ca el să-i ceară să plece cu Bruce! Paddy dorea să mai stea două săptămâni. Va pleca împreună cu Margaret, așa cum venise la fermă.

Beth apăru din casă, rugând-o s-o ajute, deoarece se apropia momentul plecării la râu. Paddy se duse în camera sa și-și puse costumul de baie, o pereche de pantaloni scurți și bluza de mătase.

Peste câteva minute, toată lumea era la râu. Atmosfera era plăcută. Mâncarea și băuturile reci erau împărțite cu dărnicie. Cine voia, se putea scălda în râu și apoi să stea la umbra copacilor, răcorindu-se.

Annette, într-un bikini provocator, oferea bărbaților bere rece, iar Jeanne se hârjonea cu copiii.

Paddy stătea lângă Beth, evitând să discute cu Venn sau cu Keith. Annette cocheta cu ei, nepăsătoare la bârfele pe care le

isca purtarea ei.

Când se lăsă întunericul, toată lumea se strânse în jurul focului la care se pregăteau fripturile. Bruce îi spuse zâmbind lui Paddy:

- Sper că ți-am adus un cadou plăcut, domnișoară Dempster.

- Într-adevăr, darul a fost minunat, răspunse Paddy, întorcându-i zâmbetul.

Venn îi aruncă o privire ironică și fata se înroși ca un rac în obraji. Wildash îi oferi o țigară, dar ea îl refuză.

- Ai primit un cadou foarte prețios, remarcă el pe un ton zeflemitor. Este din mătase, nu-i așa? Se vede că iubitul tău se gândește mult la tine.

- Nu e firesc ca îndrăgostiții să-și ducă dorul?

- De unde știe iubitul tău care e măsura ta?

- Orice bărbat știe cât poartă fata pe care o iubește.

- Ești prea tânără pentru a primi articole de îmbrăcăminte din partea bărbaților.

- De unde știi ce vârstă are iubitul meu? S-ar putea să-mi fie tată!

- Nu cred că diferența de ani poate împiedica o dragoste sinceră.

- Oricum, sunt mai mare decât surorie Duncan, replică Paddy, sec.

- Bănuiesc că nu prea ai experiență în materie de dragoste. Pentru mine ești o enigmă, Paddy. La început, am crezut că ești cochetă și că-ți place să pui bărbații pe jar, dar cu timpul mi-am dat seama că ești mai alunecoasă ca un țipar. Vreau să-mi formez o părere mai aproape de realitate în privința ta și nu reușesc să dau contur gândurilor mele. Am impresia, când discut cu tine, că eu sunt profesorul, iar tu o elevă intimidată.

Paddy se uita amuzată la stăpânul fermei, înăbușindu-și dorința de a-i pune, la rândul ei, o sumedenie de întrebări

pentru a afla ce gândește el. Conversația nu putea fi sinceră, fiindcă adulții nu îndrăznesc să treacă peste tabuurile impuse de convențiile sociale. Paddy era conștientă că destăinuirile sincere nu pot fi făcute în prezența martorilor. De altfel, orice gest era observat și analizat de Agnes.

Annette își pusese o rochie de culoare crem și se rezemase cu spatele de un copac. Keith era lângă ea, șoptindu-i ceva tainic. Paddy își întoarse capul spre Venn.

- Nu te mai frământa din pricina mea. În curând voi pleca de la fermă.

Wildash rămase pe gânduri câteva clipe, apoi întrebă:

- Unde te vei duce? La Gidgeemallawa sau te vei îndrepta spre Sydney?

- Depinde de decizia ministrului Educației.

- De ce te ferești de mine? o mustră el.

- De ce n-ar trebui să fiu mai distantă cu tine? Știu că mă consideri o ușuratică.

El clătină din cap.

- S-ar putea să fii surprinsă de faptul că mi-am schimbat părerea despre tine. Ți-am mărturisit că m-am înșelat în privința caracterului tău.

- Trebuie să-ți mulțumesc pentru acest lucru?

Venn făcu o grimasă.

- Nu mă așteptam să fii atât de ironică. Bineînțeles că nu îmi ești datoare cu nimic. Aș vrea să aud ce gândești despre mine.

- Și eu mi-am schimbat părerea despre tine.

- La ce concluzie ai ajuns?

- Încă mai modelez la ea.

- Sunt măgulit că persoana mea îți atrage atenția, mai ales că ești ocupată cu Keith. Acum ai primit un cadou din partea iubitului tău din Sydney, astfel că ești mai nehotărâtă ca niciodată.

- Crezi că scrisoarea lui Phil mi-a dat planurile peste cap?

- Desigur. Te admir, Paddy. Știi să joci bărbații pe degete. Regret chiar că vei părăsi ferma. Te asigur că nu ai nimic de câștigat dacă te ocupi prea mult de Keith.

Tânăra ar fi vrut să-i spună că Annette îl cucerise deja pe Keith, dar nu îndrăzni decât să afirme pe un ton insinuant:

- Mă uimește faptul că l-ai angajat pe Keith, știind ce-i poate pielea. Sunt convinsă că ai făcut-o de dragul lui Beth.

Wildash ridică nepăsător din umeri.

- Nu numai Beth m-a convins să-i dau de lucru lui Keith. Am alte motive personale.

- Știu că bărbații cedează ușor rugăminților femeilor. Cât despre Keith, o nevastă isteață ar putea să-l transforme într-un mieluțel.

- Vorbești serios? o întrebă el pe un ton batjocoritor.

- Ce te face să te îndoiești de vorbele mele?

- În urmă cu câteva minute te-ai lăudat cu darul pe care l-ai primit de la iubitul tău din Sydney, și acum susții că o nevastă l-ar potoli pe Keith.

- Mai bine mi-aș vedea de treburile mele, zise Paddy, ridicându-se în picioare. Margaret adormise în brațele tatălui său, iar Simon moțăia la pieptul lui Beth.

Învățătoarea regretă imediat că plecase de lângă Venn. Discuția cu el fusese interesantă. Cât de mult ar fi dat ea să stea la taifas cu el și să-i admire trăsăturile regulate ale feței! Ar fi fost foarte bine și ar fi stat toată seara, numai să-i audă glasul, indiferent că o ironiza tot timpul.

Paddy îl luă pe Simon în brațe, permițându-i lui Beth să fumeze o țigară și să discute cu Max și Bruce.

Jeanne rămăsese izolată, având grijă de grătar.

* * *

După plecarea lui Bruce, Paddy număra zilele care o

despărțeau de momentul când va trebui să părăsească ferma.

"Nu mai am mult de așteptat", conchise fata, dorind ca un eveniment neprevăzut să-i amâne plecarea.

Din păcate, nimic nu se întâmplă, deși tânăra presimțea că nu va avea liniște până când va veni momentul despărțirii de Bibbenluke.

Într-o după-amiază fierbinte, când copiii dormeau, iar Beth se odihnea în grădină, pe iarbă, Paddy se duse la grajd și-l rugă pe Jim să pună șaua pe un cal.

Călare pe patrupedul docil, fata se îndreptă spre stână, sperând să-l întâlnească pe Venn. Soarele pârjolise iarba și crăpase pământul. Paddy se gândea că peisajul arid îi va lipsi când se va întoarce la Gidgeemallawa pentru a-și relua activitatea la școală. Venn va străbate acest ținut, fără ca ea să-l mai tulbure. Bineînțeles că Jeanne se va întoarce la Sydney, dar Annette nu avea intenția să renunțe la iubitul ei. O dată ce mușcase din mărul păcatului, nu mai putea să revină la nevinovăție și la jocurile adolescentine.

"Nici eu nu mai pot să mă întorc la oraș", își spuse Paddy care se frământa din pricina Annettei. Pentru învățătoare, faptul că Annette cocheta cu Keith, afirmând că este îndrăgostită de Venn, era de neconceput…

Ce ironie a destinului: venise la fermă pentru a-l uita pe Phil și se îndrăgostise fără speranță de un bărbat care n-o lua în seamă. Iubirea ei pentru Phil fusese un sentiment trecător, copilăresc, iar rana din sufletul ei se vindecase.

"Voi sta la Bibbenluke până când voi simți că trebuie să plec", se hotărî Paddy care dorea să fie cât mai aproape de Venn.

Privirea fetei fu atrasă de linia îndepărtată a munților. Culmile lor erau scăldate de razele soarelui. Până la poalele stâncoase se întindea câmpia roșiatică. Prin praful roșu din zare, masivul pietros părea o imagine de vis. Arșița devenea

din ce în ce mai apăsătoare și Paddy avea senzația că munții apar și dispar după o perdea de aburi. Atrasă de vraja pe care înălțimile o aveau asupra ei, tânăra se îndreptă spre gardul care mărginea stâna.

Așa cum îi spusese Max, Venn își împărțea proprietatea în mai multe parcele, pentru a împiedica oile să pască toată iarba. Îngrădirea oprea oile să pască și eroziunea solului, asigurând hrană suficientă pentru toate animalele.

După ce coborî și deschise poarta, Paddy își continuă drumul, de data asta pe un teren pietros. În apropiere se afla un deal cu flori parfumate. Calul începu să pască, mergând alene printre bolovani. Fata își dădu seama că nu va ajunge niciodată la lanțul muntos din zare, dar i se părea că dealul mărginește intrarea într-o lume miraculoasă. Praful roșiatic și culorile intense ale florilor o făceau să clipească.

"Unde mă aflu? " se întrebă Paddy încântată, simțindu-se ca un musafir nepoftit într-un ținut vrăjit. În depărtare se auzea mugetul unui taur. Să fi fost doar o impresie? Grotele puteau da naștere acestor sunete, când vântul devine puternic.

Urcând pe culmea dealului, tânăra zări o peșteră și se gândi să se odihnească puțin. Curând se va înserа și trebuia să se întoarcă la fermă. Nu-i spusese lui Beth că va întârzia, iar întunericul o speria.

Calul fornăi și refuză să mai înainteze. Paddy îl legă cu frâul de creanga unui arbore și merse pe jos spre grotă, urmând o cărare scobită în stâncă. Tufișuri pitice și flori sfrijite creșteau pe stratul subțire de pământ roșu. Era liniște deplină, iar un vultur plutea în văzduh. Cu cât înainta, cu atât se făcea mai rece. Paddy simți că o adiere de vânt îi atinge obrajii și fata se înfioră ca și cum lama unui cuțit i-ar fi apăsat ceafa.

Un ochi de apă se afla în mijlocul peșterii. Urmele copitelor stăteau mărturie a trecerii turmelor pe aceste locuri. Pereții grotei erau cenușii și acoperiți cu licheni. Cerul înce-

puse să se întunece și tânăra socoti că era timpul să se întoarcă la fermă.

La ieșirea din peșteră erau imprimate pe stâncă degetele unei mâini. Oamenii își potoliseră setea aici, la fel ca și animalele .

Paddy aproape că țipă de frică. Umbrele înserării o înspăimântau. Coborând cărarea, fata ajunse la copacul unde își lăsase calul.

Groaza i se cuibări în suflet. Calul dispăruse. Nu se întorsese pe același drum? Uitându-se în jur, tânăra zări un obiect de metal, ascuns pe jumătate de pietre.

Paddy se retrase cu teama în suflet. Acolo se prăbușise avionul cu ani în urmă. Inima fetei bătea cu putere. Ce putea face? Trebuia să aștepte sosirea ajutoarelor? Calul nu putea fi departe. Ducându-și mâinile la gură, Paddy fluieră, imitându-i pe grăjdari. Calul nu-și făcu apariția.

Perspectiva unei nopți sub cerul liber era singura soluție. Cineva va veni să o aducă acasă. Mâine dimineață, bărbații vor porni în căutarea ei.

Paddy se întoarse în peșteră și se așeză, căutând să se odihnească. Stelele începură să strălucească pe cer, iar tăcerea nopții nu era sfâșiată decât de țipătul unei bufnițe.

Tânăra se hotărî să se gândească numai la lucruri plăcute. Numai în felul acesta putea să înfrunte o noapte în grotă.

Paddy își aminti de vulturul care plutise în aer, de foșnetul ierbii înfiorate de vânt, de soarele care se reflecta în apa râului. Fata se gândi la ochii albaștri ai lui Venn, la sprâncenele dese, la pielea lui bronzată.

Cât de bucuroasă va fi când el va veni s-o salveze! Tânăra adormi cu speranța că Wildash va porni în căutarea ei.

În vis, Paddy își imagină că o turmă de oi se întorcea la stână, trecând pe lângă peșteră. În depărtare se auzea behăitul berbecilor. Lătratul unui câine îi dădea curaj. Era Trixie, care

se apropia de locul unde stătea fata. Alți câini fugăreau oile rătăcite, aducându-le înapoi în turmă. Un călăreț ajuta câinii, îndreptând oile spre stână. Paddy visă că o fată cu plete blonde, călare pe un cal alb, se îndreapta spre Keith.

"Îmi pare rău pentru Beth", își spunea Paddy, căzând într-un somn adânc.

* * *

După câteva minute, un zgomot familiar o trezi pe tânăra care se ridică repede în picioare. Trupul o durea și mâinile îi înghețaseră.

În vale, o turmă de oi mânată de un călăreț, se mișca alene, distingându-se neclar la lumina stelelor. Visul fetei se transformase în realitate, cu singura deosebire că fata cu plete blonde nu exista cu adevărat. Cu siguranță că bărbatul de pe cal era Keith.

Deși n-ar fi vrut să-i ceară ajutorul, Paddy începu să coboare dealul, conștientă că trebuia să se întoarcă la Bibbenluke. Apropiindu-se de călăreț, fata tresări: era Venn!

Paddy se opri lângă un tufiș, observând că Wildash îi făcuse semn că o văzuse. După câteva minute, el descălecă și fata se aruncă la pieptul lui.

- Oh, Venn ce bine că ai venit!

- Cum te simți? îi șopti el la ureche.

- Bine, mulțumesc, răspunse ea îndepărtându-se un pas. Cum m-ai găsit? Ai venit după turma de oi?

- Nu după oi am venit, ci după tine. Beth m-a anunțat în urmă cu o oră că nu te-ai întors acasă. Am găsit calul și m-am gândit că trebuie să fii în apropierea locului unde s-a prăbușit avionul. N-am mai fost aici de la accident.

- Tu ai strâns oile?

- Nu, abia acum le văd.

- Atunci, cine le-a mânat în această vale?

- Nu știu.

- Ba știi, o contrazise Venn.

Paddy clătină din cap.

- Am dormit.

- Nu ai putut dormi când oile au ajuns la poalele dealului. Behăitul lor te-a trezit. L-ai văzut pe Keith?

Fata ezită să răspundă. Dacă ar fi spus că-l văzuse pe Keith, asta ar fi însemnat o minciună, deoarece ceea ce i se păruse un vis, fusese real: una dintre surorile Duncan mânase turma în această vale.

- Nu, n-a fost Keith. Eram pe jumătate adormită, dar nu a fost el.

Wildash o privi ironic.

- Ceva nu este clar. Mai întâi susții că ai dormit, pe urmă că ai visat și apoi afirmi că nu l-ai văzut pe Keith. Povestea ta nu mă convinge deloc! Bine, acum nu este momentul să discutăm în contradictoriu. Voi face o anchetă și-l voi găsi pe cel care mi-a încălcat proprietatea.

- Nu a fost Keith, insistă Paddy. Cu toate că nu ținea la el, nu voia să-l acuze pe nedrept. La urma urmei, Keith era fratele lui Beth.

Își frecă palmele, căutând să-și dezmorțească mâinile înghețate. Clipele grele trecuseră și agitația nervoasă dispăruse. Apropierea furtunii nu era de bun augur și ea se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă Venn n-ar fi pornit în căutarea ei…

Gândurile ei se îndreptară spre urmele de mâini de pe peretele peșterii.

- Cine a lăsat amprentele degetelor pe pereții peșterii? îl întrebă pe Venn.

- Ce urme? se miră el, încruntându-și sprâncenele.

Fata se oferi să-l conducă la peșteră. Peste câteva minute,

cei doi ajunseră la grotă. Venn scoase o lanternă și lumină peștera. Urmele de mâini se distingeau clar pe stânca umezită. Deasupra mâinilor se aflau desenați câțiva greieri.

Venn scoase o exclamație:

- Oh, acesta este totemul populației aborigene. Trebuia să-mi fi dat seama de la început. Roy ne-a sfătuit să nu mai cercetăm împrejurimile, fiind convins că oile furate au fost transportate cu un camion. Aici ar fi trebuit să vin să caut animalele. Valea și dealul reprezintă cea mai bună ascunzătoare.

Paddy îl asculta cu atenție, fiind surprinsă de raționamentele lui neașteptate.

- Ai auzit de spiritele care domină orice manifestare a naturii? Indigenii cred că, după moarte, oamenii sau animalele se transformă în spirite care dețin o putere extraordinară. Totemul îi face să se supună rugăminților membrilor tribului.

Paddy își reaminti că găsise într-o carte această explicație.

- Ce semnificație au mâinile?

- Ele sunt simboluri ale legăturii care există între muritori și spirite. Ai remarcat culoarea roșie a mâinilor și a degetelor, nu-i așa?

Paddy dădu din cap și așteptă ca Venn să continue.

- Culoarea îmi dovedește că totemul aparține tribului Parichilna din sudul Australiei. Aborigenii au folosit sângele unui câine sălbatic pentru a decora pereții peșterii.

Wildash stinse lanterna și adăugă gânditor:

- Spiritele acestui totem l-au determinat pe Roy să nu caute oile furate în această vale. Dacă tu nu m-ai fi adus aici, n-aș fi descoperit niciodată unde se află oile.

Venn îi cuprinse talia cu un braț și își ațintă privirea în ochii ei.

- Îți amintești cum a fost sărutarea mea?

Tânăra se înfioră și căută să-și stăpânească emoția care-i apăsa inima.

- Este o întrebare indiscretă.

- Nu poți să declari că ești inocentă. Ochii și gura ta îmi spun că știi foarte bine cât de plăcut este să fii sărutată. Ai ceva împotrivă dacă te voi îmbrățișa?

Paddy își simți genunchii tremurând îngrozitor. Singura ei împotrivire pornea de la gândul că Venn era îndrăgostit de Annette.

- Îmi dau seama că nu este corect din partea mea să te rog ceva, murmură Wildash cu o voce blândă.

Paddy era tulburată de apropierea trupului lui cald. Ochii lui aveau o strălucire deosebită. Erau ca două flori albastre și ardeau de dorință… Venn uitase de problemele fermei și era atât de tandru…

Wildash îi pecetlui buzele într-un sărut pasionat. Fata se lipi de trupul lui, lăsându-se mângâiată de degetele lui care-i coborâră pe șolduri, stârnindu-i fiori de plăcere. Venn își înălță capul și șopti cu o voce răgușită:

- Ți-e frică de mine? Tremuri din toate încheieturile. Simți cât te doresc? Ar fi ușor să te posed. Mă pot stăpâni pe moment, dar dacă mai rămâi la fermă, îți voi arăta ce înseamnă amorul fizic. Știu că nu poți să mi te împotrivești. Doamne, te doresc atât de mult încât aș putea să te am chiar acum…

Paddy nu reușea să-și domine emoțiile. Corpul ei vibra de dorință ca o coardă de vioară și tânjea să fie dezmierdat de mâinile lui. Timpul se oprise în loc și tânăra voia să se dăruiască bărbatului care-i stârnise valuri fierbinți ce-i străbăteau trupul.

Wildash se îndepărtă cu un pas și Paddy simți o durere intensă în suflet, ca și cum ceva s-ar fi desprins din trupul ei care tremura ca varga.

Cât de mult ar fi vrut să-i spună: “Sărută-mă, nu mă părăsi,

iubește-mă, sunt a ta. Te implor, Venn", dar tânăra nu cuteză să deschidă gura. Senzațiile neașteptate o copleșeau. Să fi fost dragoste, pasiune, sau nebunie?

Capitolul 9

Venn și Paddy se reîntoarseră la Bibbenluke călare. Cerul era senin. Norii care acoperiseră luna se risipiseră și câmpia era scăldată de o lumină argintie. Wildash îi promise fetei că nu va dezvălui nimănui că găsiseră oile furate în apropiere de locul unde se prăbușise avionul.

- Voi spune că te-am întâlnit în apropiere de râu. Ai înțeles? Lasă-mă pe mine să rezolv problema cu hoții. Să nu-i destăinuim nimic lui Beth. Ai grijă ce vorbești cu Keith. El nu trebuie să știe unde te-am întâlnit.

- Promit să-mi țin gura.

Paddy era înfometată și obosită. Gândurile ei reveneau la mărturisirea pe care i-o făcuse Venn: "Te doresc".

Dacă fusese sincer, atunci ar fi însemnat că el o dorea numai fizic. Ea ar fi vrut să audă că o iubește. Toată dragostea lui să se fi revărsat numai asupra Annettei? Era hotărâtă să afle dacă Wildash are de gând să se însoare cu Annette. Zbuciumul ei lăuntric sporea cu cât se apropiau de fermă.

Făcea bine dacă-l întreba pe Venn? Deși o sărutase, ea nu

avea nici un drept asupra lui…

- Să nu-l cauți pe Keith, îi porunci el. Du-te în camera ta. Îi voi spune eu lui Beth că te-ai întors. Când te vei trezi, Keith va fi plecat la treabă. Îți promit să mă port civilizat cu el, cu toate că merită o bătaie zdravănă. Paddy, înainte de a ne despărți, te rog să-mi spui adevărul. Este foarte important pentru mine să știu ce ai văzut de pe deal.

- Ți-am spus tot ce știu. Nu Keith ți-a furat oile.

- Nu mai ești o străină, Paddy. Secretul pe care-l știm numai noi doi, ne-a apropiat foarte mult.

Tânăra adormi imediat. Când se deșteptă a doua zi, soarele strălucea deja pe cer. Întâmplarea din ajun i se părea un vis înșelător, fără nici o legătură cu realitatea. Ceea ce o chinuia cel mai mult era purtarea lui Venn. Îmbrățișarea lui pasionată fusese o dovadă că îl atrage fizic.

După ce făcu un duș, își puse o bluză cu mâneci scurte și o pereche de jeanși și-și perie părul negru. De ce furase Annette oile? Ca să-i facă în ciudă lui Venn? Voia să-l pedepsească pentru că nu ținea la ea? Keith afirmase că Venn ar fi putut oricând să facă dragoste cu Annette. Dacă stăpânul fermei nu se uită la frumoasa blondă, atunci cu cine se va însura el? Paddy n-o vedea pe Annette în rolul de soție a lui Venn. Gelozia o făcea să sufere. De ce el nu-i spusese că o iubește?

Să fie lipsit de sentimente? Poate Wildash avea un caracter bun, știind să-și stăpânească pornirile. În seara trecută, el ar fi putut să facă dragoste cu ea, deoarece nu putea să se împotrivească. Pe de o parte îl iubea, iar pe de altă parte îl ura…

- Așadar te-ai rătăcit în apropiere de râu, o întâmpină Beth pe verandă.

Vera era aproape gata cu mâncarea de prânz, iar Simon și Margaret se jucau în curte.

- Mi-ai tras o spaimă soră cu moartea, continuă gazda ei. De ce te-ai îndepărtat de fermă? Când am văzut că nu te întorci, am crezut că înnebunesc. Max mi-a spus că nimeni nu te văzuse. Annette era deja în pat, căci nu se simțea prea bine, iar Jeanne nu știa nimic de tine.

Paddy își ciuli urechea. Annette se întorsese frântă de oboseală și se culcase, după ce mânase oile lui Venn în valea mărginită de dealul unde avusese loc accidentul.

- Îmi pare rău că ți-am pricinuit numai necazuri, se scuză Paddy. Am vrut doar să fac o plimbare călare. N-am intenționat să mă depărtez de fermă, dar am lăsat calul să mă ducă unde a vrut el.

- Nimeni nu pleacă de la Bibbenluke fără să anunțe pe cineva unde se duce. Chiar și Simon respectă această regulă.

- Și eu știu de această regulă, zise Paddy încurcată. Îmi pare rău că te-am făcut să te îngrijorezi. La un moment dat m-am odihnit lângă un copac și când m-am trezit, calul meu dispăruse.

- Nu ți-a fost frică în pădure? Dacă te atacau animalele sălbatice?

- Nu mi-a fost deloc teamă, declară Paddy zâmbind. De fapt, nu știa nimic de pericolele din pădure, astfel că nu voia să dea explicații cum se ferise de primejdie.

- De ce nu l-ai trimis pe Keith să mă caute? o întrebă ea pe Beth.

- Keith nu era acasă. Venn l-a trimis să repare un gard deteriorat de un copac care se prăbușise. Fratele meu a uitat de gard și Venn s-a supărat pe el.

Beth era conștientă că Venn nu-l ține prea mult timp pe Keith la fermă.

Paddy se întrebă dacă repararea gardului este un alibi pentru Keith.

- Când s-a întors fratele tău?

- Abia în zori. A dormit într-un adăpost aflat în capătul proprietății lui Venn. N-a știut nimic despre tine… M-am bucurat când Wildash ne-a anunțat că te-a găsit și că te-a adus acasă. Am încredere în el. Știam că nu se va întoarce fără tine.

Paddy tresări. Din spusele lui Beth rezulta că fratele ei își petrecuse noaptea departe de Bibbenluke. Lucrul acesta nu era în favoarea lui, însă el nu era vinovat de furtul oilor. Oricine putea fi hoțul… Venn aflase de la Annette cine-i fusese complicele?

- Unde este Wildash? se interesă ea cu voce tare.

- S-a dus să verifice dacă spărtura din gard a fost reparată. N-a dormit la fermă.

Paddy se gândi toată ziua la Venn. Pentru a-i distra pe copii, se jucă în grădină cu ei.

- Vom înălța un castel de nisip, o anunță Margaret.

Chiar dacă era atentă la castel, Paddy nu putea să uite ce se întâmplase în ajun. Imaginile i se păreau la fel de cețoase și de nesigure ca și în seara precedentă. Ceea ce o tulburase cel mai mult era atracția pe care o simțise la apropierea de trupul lui Venn.

Faptul că el o dorea îi sporise neliniștea. După ce castelul a fost gata, Paddy duse copiii pe verandă pentru a se răcori cu o băutură rece.

Spre surpriza ei, Venn stătea la masă și bea un suc rece.

- Oh, unchiul Venn! A venit unchiul Venn! exclamă Simon.

Margaret se duse la bucătărie să ia sticlele cu băutură. Paddy se apropie de masă. Venn se ridică în picioare și-i spuse pe un ton grav:

- Am venit să discut cu tine. Ia loc, te rog.

Fata se intimidă, roșindu-se. Privirea lui sfredelitoare o făcu să se simtă stingherită. El îi trase scaunul și tânăra se așeză, așteptând ca Venn să-i comunice ultimele noutăți referitoare la dispariția oilor.

Venn luă loc în fața ei și-și aprinse tacticos o țigară, apoi întrebă:

- Te-ai odihnit bine?

Paddy își dădu seama că este în picioarele goale. Își uitase sandalele în grădină, grăbindu-se să ajungă cât mai repede în casă. Răspunse în șoaptă:

- Da, mulțumesc. Îmi pare rău că te-am făcut să-ți pierzi noaptea.

El îi zâmbi binevoitor.

- O noapte nu înseamnă nimic. Tu m-ai ajutat să găsesc animalele furate. Ai respectat promisiunea?

- Da. N-am vorbit cu nimeni.

- Foarte bine. Apropo, mătușa mea te invită să iei cina cu noi.

Paddy se înfioră, știind că Agnes nu i-ar fi făcut invitația, dacă Venn nu i-ar fi poruncit să facă acest lucru.

- Mulțumesc. Voi veni cu plăcere.

Wildash se încruntă și-și stinse țigara în scrumieră. Paddy se gândea că discuția lor liniștită contrasta cu îmbrățișarea din seara trecută.

- De ce îl aperi pe Keith? o întrebă el brusc. Nu-mi vine să cred că te-ai îndrăgostit de el. Iubitul tău din Sydney nu te mai interesează? Sau este vorba de o pasiune trecătoare?

Paddy se zăpăci cu totul. Ar fi vrut să spună: "Nu-mi pasă de Keith și nu caut să-l protejez. Phil nu mai înseamnă nimic pentru mine", dar Venn nu-i lăsă timp să deschidă gura.

- Este cazul să-ți fac cunoscute câteva lucruri despre Keith. Bineînțeles că totul rămâne între noi. Keith se află la Bibbenluke nu pentru că așa vrea el, ci pentru că i-am plătit o datorie mare pe care nu putea să o returneze. Ca să fiu mai explicit, l-am salvat de la închisoare.

Paddy simți un fior rece pe șira spinării.

- Nu-mi stă în fire să ajut un nesăbuit. Keith lucrează la

fermă în contul datoriei, ai înțeles?

Tânăra dădu din cap, jenată de încrederea pe care o avea Venn în ea. Acum îi părea rău că Beth trebuie să suporte năzbâtiile fratelui ei.

- Din păcate, continuă Venn, Keith are un caracter rău. Îl țin la fermă până își plătește datoria, după aceea nu vreau să mai aud niciodată de el. Îi voi spune lui Beth tot adevărul în legătură cu fratele ei. Keith a făcut numai încurcături pe unde a umblat. Nu vreau să-ți povestesc ce necazuri a avut din cauza femeilor. Am pus totul pe seama tinereții lui, dar acum regret că l-am ajutat. Este un hoț ordinar. El mi-a furat oile.

Paddy respiră adânc pentru a se liniști. Nu, Venn nu are dreptate: Keith nu este hoț. Fata nu voia să-l apere și nici nu era îndrăgostită de el, dar soarta lui o înduioșase. Acum știa de ce muncește el la Bibbenluke. Ceea ce o irita era faptul că Venn îl acuza pe nedrept. Keith nu participase la furtul oilor. Numai Annette săvârșise o asemenea faptă nesăbuită.

Adunându-și puterile, ea declară pe un ton convins:

- Nu știu pe cine bănuiești, dar nu Keith a fost acela care a ascuns oile unde m-ai găsit.

Venn o privea neîncrezător.

- Nu mi-ai spus că erai adormită? Ți-ai adus aminte pe neașteptate de hoțul animalelor? Pe cine ai văzut? Nu căuta să mă minți. Dacă ești sinceră, mă vei scuti de o investigație obositoare.

Wildash o luă de braț și o scutură cu putere. Fata simți o durere ascuțită, dar nu îndrăzni să-i spună adevărul. Nu putea să-i facă o confesiune sinceră, deoarece era vorba de rivala ei. Nu putea s-o acuze pe Annette, căci acest lucru ar fi putut să fie interpretat ca o gelozie înjositoare. Numai Annette putea să-i mărturisească lui Venn ce făcuse cu o seară în urmă.

Paddy îl privea în ochi și deschise gura, dar nu reuși să articuleze nici un cuvânt. Era convinsă că Venn va reacționa

violent dacă ea o va denunța pe Annette. Își plecă privirile. În acele clipe nu mai era sigură dacă Venn o îmbrățișase cu pasiune în ajun, doar pentru a o încuraja să fie sinceră cu el. Gândul acesta o înspăimânta.

Keith apăru pe verandă și se opri văzând scena care se petrecea între Paddy și șeful lui.

- Am reparat gardul. Mă duc să fac un duș.

- Am controlat spărtura, spuse Venn, privindu-l cu asprime. Ai dus oile la pășunea de lângă râu?

- Da, șefu'.

- Paddy, du-te și te schimbă. Te aștept la cină, o îndemnă Venn.

Fata se ridică de la masă și se îndreptă spre camera ei. Keith îi spuse în treacăt:

- Paddy dragă, vrei să iei masa cu mine, mâine seară?

Tânăra era pusă în încurcătură. Cum putea să țină la un bărbat ca fratele lui Beth? Doar Annette era atrasă de Keith, asemănându-se cu el în privința răutății.

- Mâine seară voi fi aici, bineînțeles.

Ajunsă în dormitor, Paddy își puse o rochie și își aranjă părul în fața oglinzii. Venn venise să discute cu ea, pentru a se asigura că-i păstrase secretul. Wildash bănuia că oile lui fuseseră furate de tânărul pe care-l salvase de la o condamnare judecătorească.

La cină, învățătoarea era cu ochii pe Annette. Aceasta purta la gât un colier prețios și părea nervoasă. Privirea ei avea o expresie tristă. Paddy se întreba de ce această fată frumoasă se lăsase târâtă într-o afacere murdară. Avusese motive serioase, sau voise pur și simplu să-i stârnească mânia lui Venn? Sperase că în felul acesta îl va face pe stăpânul fermei să se îndrăgostească de ea?

Paddy observă că Annette bătea cu degetele în masă dar Venn nu-i dădea atenție, vorbind mai mult cu Jeanne și cu

Paddy.

La un moment dat, Agnes exclamă cu o prefăcută tristețe în voce:

- John va veni săptămâna viitoare. Îmi pare rău că vei pleca de la fermă, Paddy.

Tânăra se simți jenată, știind că nimeni nu va regreta plecarea ei de la Bibbenluke.

- Timpul trece pe nesimțite, spuse Venn pe un ton degajat.

Paddy își plecă privirile în farfurie, căutând să-și ascundă amărăciunea.

- Fetele vor pleca și ele, adăugă Agnes. Jeanne se va întoarce la Sydney.

- La prietenul ei, nu-i așa? o completă Venn.

Jeanne îi adresă un sărut și dădu din cap.

- Voi veni și eu la Sydney să-l cunosc, îi promise Venn.

- Annette mi-a spus că vrea să-și mai amâne plecarea, zise Agnes.

Venn se încruntă.

- De data asta trebuie să vorbim serios cu ea. Vom avea o discuție hotărâtoare mai târziu, fără martori.

Paddy își zise că ea este străina care-i stânjenea pe Venn și pe Agnes să se sfătuiască în privința Annettei. Aceasta stătea cuminte și nu lăsa să se vadă nici o emoție pe fața ei. Cu greu îi venea lui Paddy să creadă că o văzuse cu o seară înainte furând oile lui Venn.

"Cred că am visat, se gândea Paddy. Nu este posibil ca o asemenea fată să fie părtașă la furt".

Când veni momentul cafelei, Venn se ridică de pe scaun și spuse:

- Nu, mulțumesc, eu nu beau cafea. Am ceva treabă de făcut. Vă rog să mă scuzați.

Trecând pe lângă Paddy, o sfătui:

- Să nu zăbovești. Trebuie să te odihnești după aventura ta

de aseară.

După plecarea lui, fata se simți mai stânjenită. Privirea iscoditoare a lui Agnes o împiedica să ia parte la conversație. Venn se purtase nepoliticos. El o invitase la masă și iată că o lăsase singură cu Agnes și cu surorile Duncan. "Voi pleca imediat ce-mi voi bea cafeaua", se hotărî ea.

Jeanne îi întinse zaharnița și o întrebă:

- Ce s-a întâmplat azi-noapte, Paddy? M-am bucurat mult când Venn mi-a spus că te-a adus acasă. Unde ai fost?

Annette era atentă la răspunsul lui Paddy, pipăindu-și cu un gest nervos colierul de la gât.

- Am făcut o plimbare călare și la un moment dat m-am oprit să mă odihnesc și calul meu a dispărut.

- Unde te aflai?

- Undeva în pădure, răspunse Paddy, observând încordarea de pe chipul Annettei.

- În pădure? se miră Jeanne. Fii mai precisă.

Paddy înălță din umeri.

- Degeaba mă întrebați, fiindcă nu cunosc regiunea asta. Pur și simplu m-am rătăcit. Pe neașteptate, schimbă subiectul și i se adresă Annettei:

- Cum te simți? Beth mi-a spus că te-ai dus devreme la culcare.

- Am avut o durere groaznică de cap, rosti Annette cu nevinovăție.

Jeanne deveni mai agitată și o întrebă pe Paddy dacă mai voia cafea.

- Nu, mulțumesc.

- Sora mea este atât de suferindă încât a dormit în patul meu, susținu Jeanne fără să clipească.

Paddy remarcă nervozitatea celor două surori, întrebându-se dacă Jeanne o acoperea pe Annette deoarece era convinsă că aceasta se dusese la o întâlnire cu Keith.

Își aminti că noaptea trecută zărise doi cai și un singur călăreț. Nu făcuse o greșeală, zicându-i lui Venn că era sigură că fratele lui Beth nu furase turma de oi? Acum îi părea rău că moțăise, în loc să fie trează. Dacă ar fi putut să distingă mai clar cine mâna animalele, în acest moment Venn n-ar fi putut să stea la pândă, așteptând ca hoții să vină după oi.

Ridicându-se de la masă, Paddy spuse pe un ton politicos:

- Vă rog să mă scuzați, dar vreau să mă odihnesc. Noapte bună!

Agnes îi zise, privind-o în ochi:

- Se vede că nu ești interesată să discuți cu noi. Sunt sigură că vrei să-l vezi mai repede pe Keith.

Paddy se enervă la auzul vorbelor ironice ale lui Agnes. Nu merita să fie tratată astfel, deși știa că mătușa lui Venn nu putea să o sufere. Stăpânindu-și mânia, tânăra declară cu o voce calmă:

- Bineînțeles că prefer să stau de vorbă cu Keith. Noapte bună și mulțumesc pentru cină.

Nimeni nu o conduse până la ușă. Se uită în jur, dar nu-l zări pe Venn. Trebuia să-i destăinuiască de urgență ceea ce își amintise. În felul acesta, Annette va fi nevoită să recunoască unde fusese noaptea trecută și cine o ajutase.

Paddy se duse pe verandă și se uită la fereastra camerei lui Venn. Era cufundată în întuneric. Ducându-se la bucătărie, o întrebă pe Millie dacă știa unde este Venn.

- Șefu' este plecat, Paddy.

Se îndreptă spre bungalovul familiei Lewis. Max se culcase deja, însă Beth era la bucătărie, bând o ceașcă de ceai.

- Te-ai întors devreme, Paddy. Venn a fost atât de obosit încât nu te-a condus până aici?

Tânăra spuse că Venn se retrăsese în camera lui, nevrând să-i spună adevărul despre ceea ce făcea stăpânul fermei. Luând o cană de ceai, Paddy se duse în dormitor.

Stând la masă, fata se simțea singură și părăsită. Norma, mama ei vitregă, nu-i mai trimisese nici o scrisoare din Anglia. După ce Phil anunțase că voia să se însoare cu Diana, Paddy nu mai corespondase cu doamna Kennedy. Îi scrisese lui Phil că nu poate să se întoarcă la el. Chiar dacă-l rănise, nu avea cum să-l ajute. El nu o făcuse să sufere? Acum va vedea el ce înseamnă să-ți fie călcată mândria în picioare. Cât de complicate sunt relațiile dintre oameni! se gândi Paddy.

Fata rămase trează încă o vreme. Hotărârea ei era să discute cât mai repede cu Venn. Timpul trecuse repede și peste puține zile va fi din nou la școală, având grijă de elevii ei. Va putea să-și refacă viața, va cunoaște alți oameni.

Tânăra visă că Venn o ținea de mână și că o ducea lângă peretele peșterii unde se aflau imprimate degetele de la mâna lui. Paddy își apăsă degetele pe perete, dar când își retrase brațul, mâna ei era roșie ca sângele. La vederea culorii, fata începu să țipe ca o isterică: "Nu a fost Keith. Nimeni nu este în vale, în afară de noi!" Venn o lua în brațe pentru a o liniști și a o săruta delicat pe buze. În acel moment, Paddy se trezi.

Trupul îi era scăldat în sudoare și inima îi bătea nebunește din cauza coșmarului. Tânăra se ridică și aprinse veioza, apoi sorbi o înghițitură de ceai. Panica îi cuprinse sufletul. De ce îl visase pe Venn și de ce avea mâna roșie și plină de sânge? Uitându-se la mână, Paddy răsuflă ușurată: degetele îi erau imaculate. Ducându-se la baie să se spele pe față, un sunet ciudat o făcu să se oprească în hol. Întorcând capul spre verandă, fata zări un bărbat care avea sânge pe cămașa și pe obraji.

Paddy se înfioră.

- Venn! șopti ea înspăimântată, alergând în picioarele goale spre el.

- Oh, Venn, ce s-a întâmplat? întrebă ea cu voce stinsă.

Sângele se scurgea dintr-o tăietură de pe frunte. Venn avea

două umflături: una la ochi și cealaltă la falcă.

- Unde ai fost?

- M-am bătut, declară el sec. Nu se vede ce am făcut? L-am pândit pe hoț și el n-a întârziat să apară. Privirea lui Venn era ostilă.

- M-ai mințit pentru a-l apăra pe iubitul tău. Numai Dumnezeu știe ce ai urmărit, Paddy. Nu mi-am dat seama cât ești de îndrăgostită de Keith. Te-am subapreciat.

Venn își duse mâinile la rană și tânăra simțea că este mai îngrijorată de tăietura lui decât de acuzațiile aduse. Cât de mult ar fi vrut să-i șteargă sângele și să-i îngrijească rana!

- Ai știut că Annette este în cârdășie cu el? De ce ai tăcut? Numai tu ești de vină că m-am bătut cu fratele lui Beth! Mâine, Keith va părăsi ferma. Dacă ești de partea lui, n-ai decât să-l însoțești. Dacă ai fi fost de partea mea, nu aș fi fost nevoit să-i trag o bătaie soră cu moartea.

Paddy nu reuși să deschidă gura. În sinea ei, recunoscuse că în urma discuției cu Annette, își reamintise că hoții de oi fuseseră călare pe un singur cal. Ce păcat că această certitudine venise prea târziu. Acum, Venn știa că Annette îl ajutase pe Keith să ascundă animalele. Regreta amarnic că-l apărase cu înverșunare pe fratele lui Beth.

Într-un târziu, fata susură pierdută:

- Tot ce pot să-ți spun, Venn, este că eram pe jumătate adormită. Te rog să mă crezi că așa a fost. Nu mă aștept să mă ierți.

- Mă mir că nu i-ai văzut pe hoți decât ca prin ceață. Te las să te odihnești, poate că mâine îți vei aminti mai bine ce s-a întâmplat.

Venn se întoarse cu spatele și tânăra îi puse o mână pe braț.

- Venn, unde te duci? Ești rănit.

El se răsuci brusc și o privi zeflemitor.

- De ce te interesează rănile mele? Mă voi îngriji singur. Am venit aici deoarece am văzut lumină la fereastra camerei tale. De fapt, mă duceam spre casă să mă spăl. N-aș vrea ca Agnes să mă vadă cum arăt. Sunt sigur că Annette va face o criză de isterie.

Paddy îl rugă în șoaptă:

- Ia loc pe scaun, Venn. Ai nevoie de ajutor. Îți promit că-mi voi păstra sângele rece și că nu voi țipa.

Pe moment, tânăra avu impresia că el o va refuza, dar Venn se așeză pe scaun.

- Mă las în grija ta. Vrei să-mi speli rănile?

Paddy dădu din cap și el continuă pe un ton batjocoritor:

- În fond, orice femeie se înduioșează de un bărbat rănit. Ce ciudat… este prima dată când primesc ajutor medical de la o fată în pijama.

Paddy se abținu să zâmbească, fiind îndurerată de starea în care se afla Venn. În câteva minute, ea aduse un vas cu apă caldă, antiseptic și plasture din dulapul din baie. Dezinfectă rănile bărbatului pe care-l iubea. Lacrimile i se prelinseră pe obraji și Venn întinse mâna mângâind-o.

- Ești prea sensibilă, draga mea. Nu suporți să vezi zgârieturie mele, nu-i așa?

- Dar nu sunt zgârieturi, sunt răni.

- Vrei să-ți răscumperi greșelile îngrijindu-mă cu devotament?

"Din iubire", ar fi vrut Paddy să-i spună. Cât de tandru l-ar fi mângâiat și i-ar fi alinat durerea. Venn își scoase cămașa pătată de sânge și pieptul lui puternic o tulbură și ea spuse cu voce tare:

- Nu este o ispășire să-ți pansez rănile. Nu te-am mințit cu un scop, adăugă ea. Ți-am spus adevărul când afirmam că dormeam când am auzit talăngile oilor. Nu pot să te las cu sângele pe față. Urăsc bărbații care se bat!

- Încăierarea este obișnuită în părțile astea izolate de civilizație. Nimeni nu m-ar fi putut împiedica să-l pedepsesc pe Keith. Chiar dacă el m-a rănit, nu a rezistat decât câteva minute și l-am doborât la pământ.

Fata îi șterse rănile și le dezinfectă, apoi le acoperi cu o compresă sterilă, peste care aplică un plasture.

- Mă întreb ce cauți aici, Paddy. Aș da oricât să aflu ce gândești.

Venn se ridică de pe scaun și-și puse cămașa, fără să-și încheie nasturii.

- Vom vorbi mâine dimineață. Îți mulțumesc pentru ajutor.

Paddy îl privea cu dragoste și ar fi vrut să-i spună adevărul în legătură cu Annette, dar bunul-simț o îndemna să-l lase pe el să discute cu iubita lui. Nu se cuvenea să pară geloasă pe frumoasa blondă care se părea că este aleasa lui.

* * *

A doua zi, Paddy se trezi târziu. Venn venise deja în zori să le spună lui Max și lui Beth ce fel de om este Keith. Acesta nu-și luă la revedere de la învățătoare. Jim era la volanul mașinii care-l ducea pe Keith la oraș.

Beth stătea la masa de pe verandă, luând micul dejun, alături de Simon și de Margaret.

Paddy observă tristețea de pe chipul gazdei sale. Durerea din suflet o îmbătrânise cu zece ani. După ce mașina dispăru în zare, Beth îi spuse în șoaptă lui Paddy:

- Fratele meu a plecat de la fermă. Nu am tăria să discut acum despre el. Keith este mai rău decât am crezut și a dat-o din nou în bară. Parcă a înnebunit! Sper că frații mei îi vor găsi o slujbă în altă parte. Este ultima lui șansă de reabilitare.

Beth își bău cafeaua și se duse în grădină, să-și continue munca la statuia care căpătase contururile unei femei ținând

un copil în brațe.

Paddy își găsi consolare în copiii care se bucurau că ea se joacă împreună cu ei.

După-amiaza fierbinte nu-i împiedica să se zbenguie la umbra copacilor. Annette apăru pe neașteptate și-i zise lui Paddy:

- Am aflat de la mătușa Agnes că fratele lui Beth a plecat de la Bibbenluke. Ce știi despre bătaia dintre el și Venn?

Paddy se uită curioasă la Annette care era îmbrăcată într-o fustă albastră de bumbac și o bluză albă. "Este inconștientă", se gândi Paddy cu dispreț... "A fost părtașă la furt și face pe nevinovata". Fiecare om are slăbiciunile lui și trece prin necazuri. Annette parcă plutește în nori.

- Nu știi ce s-a întâmplat aseară, Annette? o întrebă Paddy. Nici măcar nu bănuiești de ce s-au bătut Keith cu Venn?

Annette făcu o mutră mirată.

- Cred că s-au încăierat din pricina mea. Venn mi-a atras atenția să nu mă mai întâlnesc cu Keith.

Paddy clătină din cap.

- Nu tu ai fost pricina răfuielii dintre ei.

Annette tresări și declară pe un ton detașat:

- Venn a găsit oile pe care le-a ascuns Keith și...

Fata își mușcă buzele și nu-și mai sfârși fraza.

- Știu că te-ai văzut cu Keith. De ce, Annette? Nu te-ai gândit că-ți vei atrage mânia lui Venn?

Annette se așeză pe un scaun aflat la umbră și-și încrucișă picioarele.

- Știi totul, nu-i așa? Bănuiesc că Venn ți-a spus ce s-a întâmplat. De când ai venit la fermă, Venn s-a schimbat. Mătușa Agnes spune că tu l-ai vrăjit... Nu l-am trădat pe Venn. Am fost convinsă că el va afla cine i-a furat oile. Știu că acum este supărat pe mine. Este bine ca, din când în când, să treacă prin emoții puternice. Am senzația că el are o inimă de piatră. Știu

că el se uită la mine fiindcă semăn foarte mult cu Peggy. Mătușa Agnes mi-a spus că soția lui Venn arăta ca mine.

Paddy o privi disprețuitor, căci Annette fusese răsfățată de Agnes. Aceasta nu privise cu ochi buni sosirea învățătoarei la fermă. Acum, Annette depășise limitele admise pentru o trăsnaie. Era o nebunie să fie complice la un furt, pentru a-l pedepsi pe cel care îi oferise un adăpost și o masă. Frumoasa blondă nu avea cochetăria unei femei care știe cum să-l seducă pe iubitul ei, determinându-l pe acesta s-o conducă la altar. Singura ei calitate era aerul de nevinovăție. Ce păcat să sub această mască se ascundea o fire capricioasă și egoistă.

În acel moment, Annette se întunecă la față, zărindu-l pe Venn care se apropia de ele. Paddy observă că el arăta mai bine. Umflăturile dăduseră înapoi și numai plasturele stătea mărturie a rănilor de pe obraz.

Venn i se adresă lui Annette pe un ton rece:

- Ce ai de spus, Annette?

Fata se strădui să zâmbească și zise încurcată:

- Mătușa Agnes mi-a spus că te-ai bătut.

- Știi cu cine m-am bătut, Annette?

- Nu, susținu ea după o pauză. N-ai pățit nimic grav, nu-i așa? De ce l-ai alungat pe Keith?

Venn își încruntă sprâncenele.

- Trebuia să fac lucrul acesta… Ce amestec ai tu în furtul oilor? Keith mi-a mărturisit că l-ai ajutat, sfătuindu-l să ascundă animalele.

Annette făcu ochii mari.

- Nu l-am ajutat deloc, protestă ea. Pur și simplu m-am plimbat cu Keith și la un moment dat, din joacă, am separat câteva oi de turmă. Trixie le-a gonit până la valea care se află aproape de locul unde s-a prăbușit avionul. Am știut că vei găsi oile. Ești mult mai isteț decât Keith. Am fost sigură că ești mai puternic decât el.

- Așadar, ai participat la furt, Annette! Cât de naivă ești… Cum ți-ai putut imagina că eu trebuie să-mi pierd vremea căutând hoții? Era cât pe ce să nu-l găsesc pe făptaș. Nu este o joacă să furi oi. Ești mai copilă decât am crezut. Mă întreb dacă te-ai maturizat sau ai rămas cu mintea de pe vremea când aveai zece ani? Numai insistențele mătușii mele m-au împins să te aduc la fermă. Dacă n-ai fi căzut de pe cal, acum te-ai fi aflat la Auckland. Dacă te porți ca un copil, vei fi tratată ca atare.

Pierzându-și calmul, Venn o apucă de braț și o strânse cu putere.

Paddy se repezi la el țipând:

- Venn, oprește-te! Dă-i drumul!

Venn își retrase brațul și continuă s-o privească mânios pe Annette care se ridică în picioare, exclamând:

- Te urăsc, Venn! Întotdeauna am crezut că ești un om milos!

- Te-ai înșelat în privința mea, rosti el sec.

Annette izbucni în lacrimi și fugi spre casă, fără să-i dea atenție lui Paddy care se uita tulburată la el.

- Ce vară capricioasă! se lamentă Venn, îndepărtându-se.

Paddy își spuse că Annette îi făcuse prea mult rău lui Wildash, încercând să-i topească gheața de pe inimă. Tânăra se retrase în camera ei, tremurând din tot trupul. Acum începea să înțeleagă de ce Keith îi mărturisise că Annette este o fată bună. Bineînțeles că ea suferise din dragoste, numai că bărbatul pe care-l iubea ea nu fusese Venn! El nu putea fi un om lipsit de bun-simț. Era evident că Agnes voise ca nepotul ei să se însoare cu Annette și de aceea îl îndemnase să le aducă pe surorile Duncan la fermă.

Adevărul în privința purtării infantile a frumoasei blonde nu o bucură pe Paddy. "Cât de greu îi va veni să se descurce în lumea adulților!" își zise Paddy.

Capitolul 10

Trecuseră două zile și Paddy nu aflase nimic în legătură cu surorile Duncan care continuau să locuiască la Venn.

Într-o seară, tânăra se odihnea în grădină, gândindu-se că la sfârșitul săptămânii, Bruce Cale va veni s-o ia pe Margaret. Bineînțeles că Paddy îi va însoți. Înainte de plecare, ar fi vrut să discute cu Venn. Prea multe se întâmplaseră și era păcat să nu limpezească lucrurile dintre ei, mai ales că acum era conștientă de dificultatea de a-l face pe stăpânul fermei să fie indulgent față de greșelile ei. În seara aceasta, Paddy se simțea nervoasă și avea o presimțire că Wildash nu va întârzia să apară.

Peste câteva minute, Venn se apropie de locul unde stătea ea. Inima fetei tresări.

- Bună seara, Paddy. Am sperat să te găsesc în grădină. Cum te simți? Pari cam palidă. Nu mai suporți căldura?

- M-am obișnuit cu canicula, răspunse tânăra intimidată de privirea lui seducătoare.

- Tinerii se adaptează mai ușor la condițiile vitrege ale

naturii, remarcă Venn. La douăzeci și doi de ani, viața ți se pare minunată. Eu sunt cu treisprezece ani mai mare decât tine. Ți se pare că sunt prea bătrân?

Paddy replică pe un ton calm, deși emoția o copleșise:

- Nu mi se pare că ești bătrân.

El îi zâmbi recunoscător.

- Te vei întoarce la școală, nu-i așa? Elevii din Gidgeemallawa te așteaptă.

Fata nu spuse nimic și Venn adăugă:

- Ai de gând să te îndrepți spre Sydney?

Paddy stătu un moment pe gânduri, apoi declară în șoaptă:

- Nu mă ispitește deloc să locuiesc la Sydney. Cred că voi sta la Gidgeemallawa.

Venn dădu înțelegător din cap. Fără să se grăbească, el își aprinse o țigară și se sprijini cu spatele de trunchiul unui arbore.

Paddy urmărea cu privirea niște furnici care se grăbeau să se întoarcă la furnicar înainte de lăsarea întunericului. Vântul făcea ca iarba să foșnească, încetinind mersul insectelor.

- Îmi pare rău că suferi din cauza lui Keith. Sper că la oraș vei uita de el.

- Venn, aș vrea să-ți explic de ce te-am mințit. În seara când m-am rătăcit, nu l-am văzut pe Keith, ci numai pe Annette. Mi s-a părut ciudat că ea se afla cu oile în valea aceea îndepărtată și am avut impresia că totul n-a fost decât un vis. Behăitul oilor mi-a reamintit că asistam la o scenă reală.

Fata se uită încurcată la Venn.

- Înțeleg de ce nu mi-ai spus nimic de Annette.

Paddy avea impresia că el nu o crede, imaginându-și că ea născocește o altă versiune pentru a-și găsi scuze pentru purtarea ei bizară. Tânăra ar fi vrut să-l convingă că spusese adevărul, dar el nu mai insistă asupra acestui subiect.

- Îți amintești de prima noastră întâlnire? Nici unul dintre

noi nu și-a făcut o impresie prea bună despre celălalt.

- M-ai enervat destul de tare, îi mărturisi Paddy. Nu ai crezut nici o vorbă din ce-ți spuneam.

- Așa e, recunoscu Venn. Am fost cât pe ce să te izgonesc de la petrecere. Te-am surprins în brațele lui Keith și mi-am închipuit că ești una dintre cuceririle lui. Cine ar fi crezut că peste puțină vreme ne vom revedea la Bibbenluke? Nu știu de ce ți-am permis să rămâi la fermă, dar tot timpul am fost cu ochii pe tine.

- Am simțit mereu că-mi urmărești orice mișcare.

- Și tu m-ai urmărit, nu-i așa? o întrebă el ironic.

Paddy îi întâlni privirea și fu cuprinsă de un val de căldură. "Acum este momentul pe care l-am așteptat de atâta vreme", își zise ea emoționată.

Un zgomot de motor îi atrase atenția lui Venn care exclamă supărat:

- Cine a venit?! Îl așteptam pe Bruce Cale peste trei zile.

Venn o luă pe fată de braț și o conduse spre verandă.

- Vom vorbi mai târziu.

Margaret se repezise deja în brațele tatălui ei.

- Oh, tăticule, ai venit mai devreme! Ce bine-mi pare că vom pleca acasă!

Paddy se opri la vederea celui care cobora din mașină. Phil Kennedy se îndrepta spre ea, zâmbind.

- Draga mea, Paddy!

Tânăra se făcu albă la față. Phil o îmbrățișă și o sărută pe gură.

- Ești surprinsă că mă vezi? Ți-am dus dorul și am venit să-ți reamintesc că te iubesc.

Wildash se uita mirat la cei doi în timp ce pufăia din țigară.

Phil o ținu de mână pe Paddy și o întrebă, uitându-se la Venn:

- Acesta este bărbatul chipeș de care mi-ai scris în scrisoare?

Fata simțea că-i ard obrajii de rușine.

Wildash zâmbi amabil.

- Pun pariu că ești din Sydney. Paddy mi-a spus că te cheamă Phil. Numele meu este Venn Wildash.

- Iar al meu este Kennedy, zise Phil strângându-i mâna lui Venn.

Bruce Cale i se adresă învățătoarei pe un ton jovial:

- Ți-am făcut o surpriză plăcută, domnișoară Dempster, nu-i așa? Săptămâna trecută, tot eu ți-am adus coletul poștal de la Sydney. Phil a sosit ieri la Gidgeemallawa și s-a interesat cum poate ajunge la Bibbenluke. M-am gândit să-l aduc eu, știind că trebuie să vin la fermă după fiica mea.

Margaret îl trase de mână pe tatăl ei, zicându-i că voia să-i arate castelul de nisip pe care-l construise. Îndreptându-se spre verandă, Bruce îi spuse lui Phil:

- Bagajele le vom căra mai târziu. Acum vom bea un păhărel în cinstea ta.

- Casa mi se pare destul de drăguță.

- Phil mi-a povestit multe despre tine, i se adresă Bruce lui Paddy. Întotdeauna am avut o părere bună despre învățătoarea lui Margaret.

Paddy avea senzația că trăiește un coșmar. Un coșmar care nu se mai sfârșea, fiindu-i imposibil să se trezească.

Max și Beth îi întâmpinară pe verandă. Toată lumea îl felicită pe Phil, iar Bruce îi spuse lui Beth:

- Îmi pare rău că Margaret nu va mai fi eleva lui Paddy. Phil o va lua pe logodnica lui la Sydney.

Paddy abia se abținea să nu spună:

"Greșești, nu mai simt nimic pentru Phil".

După ce ciocniră un pahar, oaspeții și gazdele se așezară pe scaune. Discuția se purta în jurul Irenei și a copilului ei. Paddy și Phil stăteau unul lângă celălalt. Din când în când, Venn se uita la învățătoarea care era încurcată de prezența lui Phil.

Acesta îi spuse fetei că era bucuros că o revede și că totul va intra în normal în privința relației dintre ei.

- Nu mă pot întoarce la tine, murmură Paddy cu o voce hotărâtă. Ți-am scris că nu am de gând să mă întorc la Sydney.

Venn se ridică de pe scaun și se duse la bucătărie să-și ia o sticlă de bere. Când se întoarse, se așeză cât mai departe de Paddy, ca și cum n-ar fi vrut să asculte ce-și spuneau cei doi îndrăgostiți. Cel puțin aceasta era impresia învățătoarei care turba de furie, ascultându-l pe Phil.

- Ce-ai spus? îl întrerupse ea.

- De ce nu ești atentă? Ți-am spus că este o mare ușurare pentru tine că vei scăpa de ținutul acesta sălbatic. La Sydney vei putea să mergi la plajă, la teatru și la cinema. Aici mi se pare că sunt pe altă lume. Nu se poate compara cu civilizația de la oraș această pustietate de la fermă.

Paddy clătină din cap.

- Mie îmi place aici. Nu vreau să plec din Gidgeemallawa.

- Există posibilitatea unui transfer. Paddy, trebuie să vii cu mine! Te iubesc! După plecarea ta, am suferit mult și nu știam ce să fac. Diana era amabilă și am crezut că poate să mă consoleze. Dorul de tine nu s-a stins și iată-mă aici. Poți să mă ierți și să mergi cu mine la Sydney?

Fata își privea mâinile, fără să deschidă buzele. Dacă n-ar fi fost atâția martori, s-ar fi ridicat și l-ar fi lăsat singur pe Phil, care-i trezea numai un sentiment de milă.

- Nu vreau să te grăbesc, continuă Phil. Vei rămne la Gidgeemallawa până când vei începe școala. Vei avea răgazul să te răzgândești și să-ți ceri transferul la Sydney.

- Paddy mai vrei limonadă?

Tânăra își ridică ochii și-l văzu pe Venn întinzându-i un pahar.

- Mulțumesc, spuse fata zâmbind.

- Pentru puțin, spuse el întorcându-i zâmbetul. Phil ți-am

adus o bere rece.

Paddy se gândea, în timp ce bărbații discutau, că Wildash este în sfârșit liniștit că ea va părăsi ferma, scutindu-l astfel de neplăceri. Parcă-l auzea spunându-i la despărțire; "La revedere, Paddy. Nu m-am înșelat în aprecierile pe care le-am avut față de tine, nu-i așa? Ești o pacoste la casa omului și nu ești capabilă de sentimente adânci. Nu m-ai prostit așa cum te-a prostit Keith pe tine".

Wildash se scuză că trebuie să se ducă la cină, pentru că Agnes îl aștepta cu masa.

- Stai mai multe zile la noi? îl întrebă el pe Bruce. Am aflat că vrei să te întorci la oraș peste câteva zile.

- Îmi pare rău că nu pot rămâne mai mult timp la fermă. Mâine în zori voi părăsi aceste meleaguri. I-am făcut fericiți pe îndrăgostiți, iar Margaret va sta la vecinii noștri până când Irene se întoarce de la spital.

Venn dădu din cap.

- Vino, te rog, după cină, împreună cu Beth și Max. Avem o chestiune importantă de discutat. Se întoarse spre Phil și Paddy și spuse: Vă doresc multă fericire. Nu voi veni în zori să-mi iau rămas bun, așa că vă urez de pe acum drum bun. Sunt sigur că aveți multe să vă spuneți. Mă bucur că te-am cunoscut, adăugă el, strângându-i mâna lui Phil.

"Și eu", se gândi Paddy, simțind că lacrimile îi întunecă privirea.

- La revedere, Paddy, adăugă Venn, sărutând-o pe obraji. A fost o onoare să te avem aici în mijlocul nostru, în această vară. L-am auzit pe Phil că-ți vei înainta cererea de transfer la Sydney. Dacă mă inviți la nuntă, voi fi fericit să particip.

După plecarea lui Venn, Paddy avea senzația că toate perantele ei se spulberaseră.

Copiii se duseră la culcare iar gazdele îi lăsară pe Phil și Paddy să discute în liniște pe verandă.

- Nu mi-a plăcut că Venn te-a sărutat la despărțire, declară Phil. Privirea lui nu era deloc inocentă.

Paddy respiră profund și spuse pe un ton rece:

- Venn nu are nici o legătură cu relația dintre tine și mine. Am impresia că n-ai înțeles ceea ce ți-am scris ultima dată. Nu trebuia să vii aici.

- Ești prea dură cu mine.

- Am suferit din cauza ta, dar acum mi-a trecut. Sosirea ta la fermă mi-a răpit ultimele trei zile pe care aș fi putut să le petrec alături de Venn. Cine știe ce s-ar fi putut întâmpla în această perioadă? Nu ai făcut decât să-mi întărești părerea despre tine. Nu neg că te-am iubit, dar acum nu văd nici un motiv pentru a mă transfera la Sydney. Hotărârea mea este să rămân la Gidgeemallawa. Regret că te fac să suferi, dar nu vreau să mai discutăm despre aceste lucruri. Trebuie să te resemnezi și să mă dai uitării. Și eu te-am uitat când am primit scrisoarea de la tine în care mă anunțai că te logodești cu Diana. Acum este rândul tău să renunți la mine.

Phil se ridică brusc de pe scaun.

- Vrei să te răzbuni pe mine? Ce-mi ceri să fac? Nu pot să dau timpul înapoi. Recunosc că mi-am pierdut capul și că m-am logodit cu Diana. De ce nu mă ierți? Eu nu te-am întrebat ce ai făcut la fermă. Dă-mi o sărutare de împăcare. Paddy, te iubesc. Te rog să fii soția mea.

"Prea târziu", își spuse fata în sinea ei. Cu câteva luni în urmă, Phil fusese pentru ea cea mai prețuită ființă de pe pământ. Acum, rugămințile lui îi făceau rău. Îl cunoscuse pe Venn și descoperise ce înseamnă adevărata dragoste.

- Nu, Phil, nu pot accepta cererea ta.

Paddy se retrase în camera ei, cu gândul să-și facă bagajele.

Tânăra știa că va trebui să plece a doua zi.Nimeni nu-i spusese să rămână la Bibbenluke și trebuia să se întoarcă la Gidgeemallawa înainte de începerea școlii.

Beth îi promisese că o va trezi în zori și Paddy începu să-și facă valiza, întrebându-se dacă familia Frank revenise acasă. Dacă va găsi casa încuiată, va dormi câteva zile la hotel. Singurul ei regret la plecarea de la fermă, era că nu-l va mai revedea pe Venn, lăsându-i acestuia o impresie defavorabilă.

La cină, Beth căută să înveselească atmosfera, adresându-i-se lui Paddy, care părea tristă și nefericită:

- Îți vom duce dorul, draga mea. Știu că nu ai mulți prieteni în Australia, însă casa mea îți va fi tot timpul deschisă. Am crezut că-l vei face pe Keith mai bun.

Fata se simțea stingherită. În curând va părăsi ferma și locuitorii ei vor uita că o fată cu numele Paddy Dempster își petrecuse acolo vacanța de vară. Venn se va însura probabil cu Sara Lingard, așa cum îi destăinuise Beth. Jeanne se va întoarce la prietenul ei din Sydney, iar Annette… Ei bine, Paddy nu știa ce soartă va avea frumoasa blondă cu mintea de copil…

După ce masa luă sfârșit, Paddy se duse la culcare. Emoțiile o epuizaseră și fata adormi imediat. Din pricina frământărilor sufletești, se trezi brusc și aprinse lumina: mai era o oră până la miezul nopții. Casa era cufundată în liniște. Tânăra se chinui să aţipească, dar căldura apăsătoare o împiedica să-și găsească somnul.

Dând cearșaful la o parte, Paddy coborî din pat. Gândul chinuitor că nu-l va mai vedea pe Venn era insuportabil.

Trebuia să-i vorbească. Pentru ultima dată. Intuiția o făcu să creadă că Venn era încă treaz. Și-l imagina stând pe veranda casei, uitându-se la stelele de pe bolta cerească. Wildash se plimba neliniștit prin grădina din spatele casei și deodată, se îndreptă spre bungalovul lui Max. La mijlocul drumului, Paddy îi cădea în brațe…

Fata își puse fusta pe care o purta în călătorie și o bluză de bumbac, își puse sandalele și părăsi casa fără nici un zgomot.

Luna se înălțase pe cer și revărsa peste câmpie o lumină argintie. Grădina plină de flori era înmiresmată. Tânăra se apropie de poarta care o despărțea de casa lui Venn.

Din păcate, previziunea ei nu se adeveri: în curte nu era nimeni. Fata își continuă drumul. Stelele păreau niște globuri aurii, iar luna semăna cu un felinar strălucitor. Era o noapte pentru îndrăgostiți, dar ea avea impresia că este singură pe lume.

Cât de mult îi va lipsi grădina. Aici vorbise de atâtea ori cu Venn. Tot aici le cunoscuse pe surorile Duncan. Acum, grădina fremăta la adierea vântului.

Nici o lumină nu se zărea la casa lui Wildash. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Cât de dezamăgită era că nu poate să mai fie îmbrățișată de Venn. Ah, numai o dată să mai simtă buzele lui fierbinți!

După câteva momente, se hotărî să se întoarcă la bungalov. Pașii ei făceau să scârțâie pietrișul de pe alee. În apropiere de copacii unde Wildash o sărutase, Paddy observă că un bărbat era sprijinit cu spatee de un trunchi.

- Venn! șopti ea și se aruncă la pieptul lui. Spre surprinderea ei, bărbatul care o așteptase nu era Venn, ci Phil. Fără să spună nimic, el o îndepărtă ușor… Strigătul ei, "Venn", spusese totul…

A doua zi, în zori, Paddy și Phil se aflau lângă mașina lui Bruce Cale. Wildash nu venise să-și ia rămas-bun, deși fata sperase până în ultima clipă că el se va răzgândi. Poate că era mai bine să se despartă fără regrete.

După ce o îmbrățișă pe Beth și se lăsă sărutată pe obraji de Max, Paddy intră în mașină. Gazdele ei credeau că ea va pleca la Sydney cu Phil și le urară călătorie plăcută, adresându-le invitația să revină la fermă.

Fata își spuse că ei nu știu de hotărârea ei de a rămâne la Gidgeemallawa. Oricum, nu se va afla la sute de kilometri…

Nimeni nu-și dăduse seama că ea nu-l va urma pe Phil. Aceasta păstră o tăcere morocănoasă tot timpul cât dură călătoria până la oraș…

* * *

Școala reîncepu peste o săptămână și Paddy se întoarse la elevii ei. Un tânăr profesor simpatic o invită de două ori la o cafea, dar fata îl refuză. În fiecare noapte petrecută în casa familiei Frank, tânăra avea coșmaruri.

Gazda ei îi spuse că nu-i plăcea cum arată. Vacanța de la Bibbenluke nu-i priise, fiindcă Paddy arăta trasă la față, cu cearcăne la ochi. Fata se scuză că totul se datora căldurii.

Ce remediu putea fi pentru o inimă îndurerată? Tânăra își spuse că nu suferă din dragoste, căutând să se amăgească singură. Nu Phil o făcuse să fie atât de mâhnită și totuși nu reușise să-și însenineze sufletul. Își petrecuse vacanța la Bibbenluke, cunoscând alți oameni, dar acest lucru n-o ajutase prea mult. De atâta supărare, Paddy se întreba dacă nu va rămâne fată bătrână. Îl refuzase a treia oară pe Richard, colegul ei de la școală, când acesta insistase să facă o plimbare cu mașina. Cel mai bine era să-și ia o pisică sau un câine. Fata își aduse aminte de Trixie și de locuitorii de la fermă. Oh, Venn nu-i dădea pace, chiar dacă era departe de el.

Era vineri și învățătoarea se uita pe fereastra cancelariei. Vara era pe sfârșite și câțiva nori grei apăruseră pe cer, anunțând furtuna. Paddy se gândi că petrecerea pe care o organizaseră profesorii la iarbă verde trebuia amânată. Încă un sfârșit de săptămână plictisitor și trist pentru tânăra care strângea lucrările elevilor. “Voi picta un tablou”, se hotărî ea.

- Grăbește-te, domnișoară Dempster, o îndemnă directorul școlii, altfel vei fi udată până la piele.

“Cu atât mai bine”, își zise fata ieșind în stradă. “Voi avea ce

face acasă." Nu mai plouase de când sosise în Gidgeemallawa, în plină primăvară. Acum va ploua și la Bibbenluke. Annette și Jeanne vor putea înota în iaz, căci nivelul apei va crește…

Era încă zăpușeală și Paddy mergea încet către casa familiei Frank. Câteva picături îi udară rochia de bumbac. Intrând în hol, fata auzi pianul la care cânta un elev de-al gazdei sale.

- Paddy, ai un musafir! o strigă doamna Frank când Paddy ajunse în dreptul ușii deschise de la sufragerie. L-am poftit pe verandă.

Tânăra se îndreptă spre grădina din spatele casei și se opri când zări persoana care o aștepta.

Venn se ridică de pe scaun și-i adresă un zâmbet cald. De emoție, Paddy nu înțelese ce-i spusese bărbatul pe care-l iubea din toată inima. Un zgomot puternic îi răsună în urechi și fata avu impresia că este inima ei care bătea, până când își dădu seama că era răpăitul ploii pe acoperișul de tablă. Totul i se părea un vis frumos. Nu sperase să-l revadă pe Venn. Privirea ei fixată pe chipul lui frumos, descoperi două cute noi în jurul gurii.

- De ce ai venit? De ce m-ai așteptat? îl întrebă ea, cu o voce gâtuită de emoție de parcă el ar fi fost o apariție din altă lume.

El nu răspunse și se apropie la doi pași de ea. După câteva momente de tăcere, Venn rosti pe un ton detașat:

- Le-am condus pe surorile Duncan la tren. Jeanne își va relua activitatea în cadrul casei de modă, iar Annette…

Paddy avea inima cât un purice, așteptând să audă că Annette se dusese la Sydney pentru a-și cumpăra rochia de mireasă. Nu va fi frumoasa blondă soția lui Wildash?

- Annette se va duce în Noua Zeelandă, împreună cu Agnes.

Tânăra fată făcu ochii mari și el adăugă:

- De ce te uiți așa de mirată la mine? Am trecut pe la familia Cale să-l văd pe frățiorul lui Margaret și am aflat că ai rămas aici. Am crezut că ești deja la Sydney.

- Nu mi-am cerut transferul.

Venn îi luă mâna stângă, uitându-se după verighetă, și observă că degetele ei erau pătate cu cerneală.

- N-am știut că ești stângace, Paddy. Mai am multe de învățat despre tine, nu-i așa?

Tânăra fremăta din tot trupul și se abținea să nu strige: "Sărută-mă, Venn, sărută-mă!"

În mod ciudat, el se aplecă și o îmbrățișă tandru.

- Oh, Doamne, ce dor mi-a fost de tine! murmură Venn după ce o sărută pe buze. Te iubesc, Paddy. După plecarea ta, n-am avut nici un moment de liniște, parcă aș fi fost bolnav. Nu-mi găseam locul și mă frământam că te-am pierdut. Am vrut să te rog să rămâi la fermă, pentru a mă cunoaște mai bine, dar sosirea lui Phil m-a împiedicat să fiu îndrăzneț. Nici tu nu m-ai încurajat…

Ochii lui albaștri aveau o expresie duioasă și străluceau ca două pietre prețioase. Paddy nu știa dacă visează sau dacă aude cu adevărat vorbele lui.

- De ce nu te-ai măritat cu Phil Kennedy?

- Deoarece nu-l mai iubesc… Eu…

- Vrei să spui că eu ți-am schimbat hotărârea?

- Mai mult sau mai puțin. Nu eu l-am chemat pe Phil.

- Nu mi-ai spus dacă…

- Da, Venn, te iubesc.

El o sărută din nou. Paddy avea senzația că plutește. Zgomotul ploii era blând și liniștitor.

- Ești atât de frumoasă, murmură Venn. Parcă aș fi luat foc. Suntem niște alchimiști ai dragostei.

Paddy dădu din cap. Aceeași senzație o avea și ea.

- Cred că vrei să afli ce mai face Annette. Anul trecut, ea a cunoscut un tânăr, în Sydney, și s-a îndrăgostit de el. Cel mai bine pentru ea este ca Paul - acesta este numele lui – s-o ia de soție. Părinții lui sunt de acord și nu mai rămâne decât ca

Annette să-i răspundă la scrisori. Agnes le-a scris părinților lui Paul și așteaptă răspuns de la ei.

- Îi doresc multă fericire, zise Paddy.

- Apropo de nuntă, vrei să te măriți cu mine? Să nu îndrăznești să refuzi!

- Nu te teme, vreau să fiu nevasta ta, Venn. Nu știu dacă voi putea s-o înlocuiesc pe Peggy…

Venn îi cuprinse talia cu un braț și declară pe un ton serios:

- Te iubesc, Paddy. M-ai făcut să iubesc din nou. Dragostea este lucrul cel mai frumos de pe lume. N-am crezut că mă voi îndrăgosti de altă femeie. Nu-ți face griji, draga mea. Te voi iubi până la moarte. De-abia aștept să fii soția mea.

După o pauză, el zâmbi și o întrebă:

- Ce dorință vrei să-ți îndeplinesc?

- Sărută-mă, Venn, sărută-mă…

Sfârșit